

OLGA ARNOW-RING

2007

CUPRINS

1. DUMNEZEU, VINDECĂTORUL SUPREM	1
2. OBSCURITATEA MINȚII	7
3. POVEȘTEA LUI MICHAEL	22
4. BINE VERSUS RAU	33
5. GENEZA	43
6. SFÂRSITUL / APOCALIPSA	46
7. SAM – APROAPE DE MOARTE	50
8. SEMNELE PREVESTITOARE	64
9. POVEȘTEA LUI SUSIE: ALCOOLISMUL	72
10. COPIII DOMNULUI	86
11. MODUL ÎN CARE DUMNEZEU VREA SĂ TRĂIM	89
12. POVEȘTEA LUI ALLAN: ABUZ FIZIC SI MENTAL	102
13. CE ÎNSEAMNĂ SĂ FII RENĂSCUT	113

VIAȚA ESTE UN DRUM ȘERPUIT. UNEORI trecem prin apogeul fericirii, uneori prin văile disperării. Pentru unii dintre noi, viața este fericită și lipsită de griji. Provenim dintr-o mamă și un tată care ne iubesc și ne înțeleg. Avem îndeajuns sprijin pentru a deveni oameni de succes. Trăim o copilărie fericită, ne căsătorim cu o persoană bună, care ne iubește și ne înțelege – care se dovedește un adevărat prieten și partener.

Dar, de cele mai multe ori, viața nu este așa de ușoară.

Ne naștem într-o familie unde sunt conflicte. Uneori, părinții noștri fac abuz de alcool, își pierd răbdarea și țipă, și nu sunt înțelegători. Câteodată, copiii fiind, suntem bătuți

și pedepsiți. Suntem mici copii nefericiți și speriați. Uneori, mama și tatăl nostru mor sau divorțează și noi suntem abandonați. Viața nu este întotdeauna ușoară. Ne maturizăm incapabili să fim fericiți. Viața este prea dureroasă. Atunci ne îndreptăm spre droguri și alcool. Devenim izolați și, indiferent unde ne aflăm, dacă suntem înconjurați de prieteni sau nu, ne simțim pustii. Ne este frică de lume, ne ascundem de oameni și nu avem încredere în nimeni. Ne temem de dragoste, din cauza fricii de a fi abandonați, deoarece suntem incapabili să ne asumăm o obligație. Încercăm să uităm durerea. Alcoolul este ieftin și ne dă senzația de fericire de-a lungul câtorva ore, iar apoi uităm durerea din sufletul nostru. Dar, după asta, ne trezim mahmuri, cu o senzație oribilă, iar situația devine chiar mai rea. Este vina noastră că ne îndreptăm spre droguri și alcool? Sau este, într-adevăr, o cale de a face față durerii dinăuntrul nostru?

În majoritatea timpului uităm că, deși mama și tatăl nostru de pe Pământ ne dezamăgesc, există un Tată ceresc, iar El ne iubește. Ne iubește pe toți, cu defectele, greșelile și păcatele noastre – și El are un fiu numit Iisus, iar Acesta este intermediarul. Iisus este cel care merge la tron și spune «Iartă-i, Tată, că nu știu ce fac». Dar noi nu putem fi iertați. Trebuie să acceptăm păcatele noastre, că suntem slabi, că există o putere supremă care are grijă de noi, care ne călăuzește, care are un plan pentru noi – care are o cale predestinată nouă. Da, avem puterea de a alege. Când se va ivi posibilitatea, vom putea alege între Rău sau Bine. Putem alege să fim oameni de succes sau nu, să fim iubitori sau nu, să facem rău sau nu – acestea sunt alegerile noastre. Dar, de cele mai multe ori, calea noastră este prestabilită. Planul lui Dumnezeu trebuie îndeplinit.

Iisus a fost, deopotrivă, Om și Dumnezeu. El a venit pe Pământ pentru a ne învăța că viața înseamnă mai mult

decât a strange bani – mai mult decât a-i rani pe ceilalți oameni, decât a minți, a înșela, a fura. Viața trebuie trăită în mod spiritual, în așa fel încât, atunci când vom merge acolo sus, în Rai, Dumnezeu-Tatăl să spună: «Iată, vine copilul meu, de care sunt mulțumit».

Sufletul nostru trebuie să învețe povețe. Și dacă nu învățăm să iubim, să iertăm, să-i înțelegem pe ceilalți, să dăruim celorlalți, să împărțim, chiar dacă avem foarte puțini bani, să-i împărțim cu săracii, cu cei lipsiți de noroc, cu bolnavii, cu înfometatii, cu cei fără de adăpost, dacă nu reușim să învățăm aceste lecții, trebuie să venim iar și iar pe Pământ, până vom fi învățat și vom fi îndreptat cu adevărat calea, viața noastră.

Iisus a venit pe Pământ ca Om. A fost născut în suferință de Maria. A crescut ca un copil normal. A lucrat cu tatăl său ca tâmplar. Când s-a născut Iisus, Irod, regele Iudeii, a fost anunțat că în Bethleem a fost adus pe lume un Rege. Așadar, Irod a decis ca pruncii nou-născuți și care nu împliniseră un an, să fie uciși. Lui Iosif, tatăl pământean al lui Iisus – dar nu și Tatăl Său adevărat, pentru că Iisus este Fiul lui Dumnezeu – i-a fost dat un vis. În visul său, i s-a spus să-și ia soția și copilul și să părăsească Iudeea. «Iudeea este periculoasă. Nu este bună pentru Iisus. Pleacă departe. Mergi în Egipt». Și Iosif s-a supus lui Dumnezeu. La miezul nopții, i-a așezat pe Iisus și pe Maria pe un măgar și au plecat spre Egipt, unde au stat doisprezece ani. După cei doisprezece ani, s-a dat vestea că Irod a murit. De aceea, pericolul trecuse și lui Iosif îi era permis să revină în Iudeea, să înceapă să lucreze ca tâmplar, să ducă o viață normală, alături de Maria și să aibă mai mulți copii.

Se cunosc foarte puține lucruri despre Iisus-copilul, cu excepția faptului că, atunci când avea 13 ani, a plecat cu mama și cu tatăl său în Ierusalim. Trăiau în Nazaret, când El a dispărut. Zile întregi, Maria și Iosif l-au căutat

prin tot Ierusalimul și nu l-au putut găsi; într-un sfârșit, l-au găsit într-o sinagogă, vorbind cu înțelepții Rabini și uimindu-i cu cunoștințele sale.

Se știe despre Iisus că a lucrat ca tâmplar. Dar El era mai mult decât un simplu tâmplar.

În realitate, Iisus a plecat spre Sifra, centrul spiritual al Israelului din acele timpuri, și a învățat despre religie, despre Dumnezeu, despre filosofia din est. Se spune că a plecat chiar în India, China, Tibet, dar nimeni nu știe cu siguranță ce s-a întâmplat, de fapt. Când avea 30 de ani, a pornit brusc spre deșert și a stat acolo 40 de zile și 40 de nopți, fără a mânca, a dormi și S-a rugat lui Dumnezeu. Diavolul a venit și a vrut să-L ademenească – cu femei, bogății, mâncare, băutură, dar Iisus l-austrat. L-a înfrânt pe diavol – forța malefică ce ne determină să săvârșim păcate. A înfrant chiar și moartea, atunci când a fost ucis, îngropat în mormânt pentru trei zile și S-a ridicat la cer, împreună cu adepții Săi. După 40 de zile, S-a ridicat la cer pentru a fi împreună cu Tatăl Său ceresc, Creatorul Universului.

Iisus este salvarea noastră. Cei «12 Pași ai Narcoticilor Anonimi și Alcoolicilor Anonimi», care sunt două organizații ce îi ajută pe alcoolici și pe dependenții de droguri să renunțe la viciile lor, spun: «Să luăm decizia de a da voința și viața noastră în grija lui Dumnezeu». Datorită acestui fapt, trebuie să acceptăm că suntem lipsiți de putere, nu ne putem controla viețile – că există o putere supremă care ne ghidează, care știe ce este bine pentru noi – care ne așează pe o cale și are grijă ca noi să rămânem pe acel drum – că Dumnezeu ne supraveghează și ne ghidează viețile.

Fiind copii, unii dintre părinți ne-au abuzat, unii dintre noi am fost abandonați și am crescut fără sprijin din partea părinților. Cum putem avea încredere că Dumnezeu și Iisus nu ne vor abandona de-a lungul vieții, sărăciei și

suferinței? Fiind copii, ne-am simțit vinovați, singuri, pustii și fără de valoare – pentru că acela era mesajul. Fiind dependenți, am avut deja un zeu – drogurile, care ne-au făcut să ne simțim bine și să uităm de suferința noastră pentru câteva ore. Administrarea cocainei ne-a făcut puternici și fără de griji. Administrarea heroinei ne-a făcut să dormim și să uităm de întreaga lume. Administrarea primelor două pahare cu alcool ne-a făcut fericiți, buimaci și fără griji. Dar după al treilea pahar, deveneam deprimați. Uitam de suferință și cădeam într-o stupoare. Prin administrarea de droguri, ne-am oferit viețile noastre răului și nu lui Dumnezeu. Heroina, marijuana, cocaina sau alcoolul au devenit viața noastră. Nu voiam să acceptăm că drogurile și alcoolul ne destrămau familiile – ne distrugeau trupul, creierul. Drogurile ne controlau, iar noi ne scufundam, din ce în ce mai adânc, în abisul întunericului. Cel de-al treilea pas, vorbește despre grija lui Dumnezeu, nu despre controlul lui Dumnezeu. Încă mai dispunem de alegeri și voința proprie, dar prin deschiderea inimii noastre către Dumnezeu, prin acceptarea lui Iisus în viețile noastre, prin cererea ajutorului, ca niște copii mici care s-au răătăcit, am făcut primul pas – să fim acceptați, să fim iertați, să avem o viață mai calmă și mai fericită. Ne-am îndepărtat de rău, de forța malefică și de tentație.

Sprijinul pe care dependenții îl primesc de la ceilalți oameni din «Asociația Narcoticii Anonimi» ar putea avea aceeași scop. Sau cei de la «Alcoolicii Anonimi», unde au parte de aceeași grija. Acestea sunt forțele care luptă împotriva dependențelor noastre. Având sprijin și pe cineva spre care să ne îndreptăm – un susținător – putem fi chemați în momentele când tentația drogurilor și alcoolului este prea mare.

Linștea că Iisus și Dumnezeu Tatăl ne veghează și ne dau atât putere, cât și voință, ne pot da forța de a rezista în fața răului, a tentației de a merge și a lua droguri, de a

fura, de a ucide, de a face rău, cu scopul de a ne satisface «obiceiul». În momentele de suferință, de disperare, ne îndreptăm către Dumnezeu, și dacă îl chemăm pe Iisus și credem că El ne poate ajuta, El ne va ajuta să rămânem pe calea cea bună, noi putând deveni oameni mai buni, bărbați și femei mai aproape de spiritualitate, putând lupta împotriva dependenței, bolii noastre mentale, și să facem pace cu noi înșine și cu Dumnezeu. Pentru că, în final, pacea, seninătatea, a nu te lupta, a nu te certa, a nu ne răni între noi, a nu fura, a nu ucide, a nu șantaja – acesta este modul în care Dumnezeu vrea să ne trăim viețile. El vrea ca noi să fim buni, pentru că El ne-a creat în asemănarea Sa, iar Dumnezeu este bun. Da, El pedepsește. Da, când greșim, când păcătuim, când încălcăm poruncile Sale, suntem pedepsiți. Dar El ne și iartă. De asemenea, El ne dă și o șansă să ne căim, dacă vrem cu adevărat acest lucru. Iar căința se produce prin intermediul lui Iisus. Dar cine era Iisus? Un om, sau Dumnezeu?

CÂND VIAȚA DEVINE PREA DIFICILĂ ȘI dureroasă, majoritatea oamenilor se simt coplesii. Moartea, divorțul, despărțirea, o relație eșuată, ratarea unei afaceri, abandonarea școlii sau a locului de muncă, concedierea, pierderea sănătății – toate acestea înseamnă eșecuri. Iar noi, la eșec, reacționăm prin depresie. Teamă de viitor, anxietatea, panica, singurătatea și schimbarea vieții noastre, pot deveni prea stresante, iar noi, anxioși, fricoși și deprimați. Dacă suntem jigniți în copilărie, maltratați, batjocoriți, lipsiți de dragoste, ne dezvoltăm cu lipsuri intelectuale, cu senzația de vinovăție, incapabili să devenim oameni de succes, să fim iubiți. Credem că nu merităm să fim iubiți de nimeni pentru că, dacă părinții noștri nu ne-au iubit, cum ar putea un străin să o facă?

Credem că nu merităm să fim fericiți. Și ne îndreptăm spre droguri, alcool, ne supraponderăm, numai pentru a reduce durerea dinăuntru, atunci când devine de nesuportat. Uneori, ajungem în pragul disperării și dorim să murim. Vrem să punem capăt vieților noastre, iar acesta este momentul în care Dumnezeu poate să ne îndrepte, atunci când suntem la pământ, nu numai atunci când suntem plini de succes, bogați și credem că suntem puternici. Dacă ciulim urechile și ascultăm, dacă îl chemăm pe Dumnezeu în viața noastră, dacă acceptăm că El este spiritul suprem, iar noi suntem ființele slabe, dacă ne punem viețile în mâinile Lui, atunci suntem capabili să luptăm împotriva spiritelor rele – a sentimentelor de vină, rușine, disperare, a impulsului de a-i răni pe ceilalți, de a fura cu scopul de a ne satisface dorința, de a lua droguri sau alcool - și chiar să supraviețuim.

Atâta timp cât trăim numai pentru noi și nu ne interesează ceilalți – nu ne pasă dacă le este foame sau dacă sunt fără adăpost, și ne gândim numai la plăceri și interese, nu putem fi fericiți. Ajutându-i pe ceilalți, împărțind banii noștri cu ei, dăruindu-le dragoste și sprijin, iertând răul făcut nouă de către ceilalți oameni, părinții, prietenii, dușmanii noștri, străinii – numai atunci suntem capabili să obținem fericirea. Folosind banii în modul potrivit pentru ajutorarea celorlalți, a nevoiașilor, a orfanilor, a săracilor, a celor fără de adăpost, a înfometaiilor, a bolnavilor – aceasta este calea de a obține fericirea și iertarea păcatelor noastre, căci, se spune, «precum și noi iertăm greșităților noștri», potrivit Bibliei. Fără iertare, nu putem avea pace. Dumnezeu ne-a dat legi pentru a trăi conform celor Zece Porunci: să nu ucizi; să nu furi; să nu râvnești bunurile celui alt; să îți respecti mama și tatăl; să îi ajuți pe săraci, înfometati, nenorociți. Și multe altele, asemănătoare. Să nu-ți faci chip cioplit. Să respecti ziua

odihnei, pentru că ea este și ziua de odihnă a lui Dumnezeu. El ne-a spus, de asemenea, cum să ne trăim viața: să ajutăm semenilor noștri; să ne iubim unii pe ceilalți și apoi să ne iubim pe noi înșine. Iartă-te, iartă-i pe ceilalți, pentru a avea liniște sufletească. Asta ne-a învățat Iisus și, în acest mod, El a schimbat cursul istoriei.

Dar cine era Iisus? Era El om, sau Dumnezeu?

A fost odată, ca niciodată, acum 2000 de ani, un copil născut în Palestina, în orasul Bethleem. Așa începe povestea. Aproape toată lumea știe povestea nașterii lui Iisus. S-a născut în Iudeea, Ierusalimul de astăzi, descendent al casei regelui David. O fată, numită Maria, a fost vizitată de un înger, i s-a spus că va fi însărcinată fără să știe de vreun bărbat și că-L va purta pe cel numit Fiul lui Dumnezeu. A fost foarte speriată când a auzit acest lucru, dar a crezut și s-a supus cuvântului lui Dumnezeu.

Maria trebuia să se căsătorească cu Iosif, un tâmplar din Nazaret, mult mai în vârstă decât ea. Când Iosif a aflat că Maria era însărcinată, s-a răzgândit; era o rușine. Dar noaptea, în visul său, a apărut un înger și i-a transmis un mesaj de la Dumnezeu: «Iosif, fiul lui David, nu-ți fie teamă să o iei pe Maria drept soție, pentru că cel pe care îl poartă este Fiul Meu, Fiul lui Dumnezeu». Așadar, Iosif a ascultat.

Iisus a trăit viața unui om obișnuit, a suferit, a murit pe cruce, și-a vărsat sângele pentru ca păcatele noastre să fie iertate. A fost, de asemenea, un mare profesor. A învățat lumea, a învățat oamenii din jurul Său că trebuie să trăiască astfel încât Dumnezeu să fie mândru. Cele mai importante legi se referă la dragoste și iertare. Dumnezeu-Tatăl i-a dat lui Moise zece Porunci:

«Să nu ucizi». De mii de ani, oamenii se omorâseră între ei în războaie în care sute, mii și milioane dintre ei

dispăruseră. În acest mod, oamenii au înălcat prima Poruncă. Chiar și astăzi, Israelul este atacat. Oamenii se luptă, aruncă cu pietre între ei – începutul unui război este pe drum. Ați uitat prima Poruncă? Bine înțeles că am uitat-o.

Dumnezeu ne-a dat o a doua Poruncă: «Să nu furi». Iar noi furăm tot timpul. Furăm pentru a ne satisface viciile; furăm unii de la alții; furăm pentru a ne întreține. Furăm de la Fisc sau unii de la alții – și așa încălcăm a doua Poruncă.

«Să nu săvârșești adulter». Și acum, toată lumea săvârșește adulterul. Femeile se culcă cu bărbați, bărbații se culcă cu femei – nu țin cont de familii, de moravuri, de copii. Divorțează, iar copiii suferă, sunt speriați pe viață. Pleacă și își abandonează copiii. Și, în acest fel, încalcă a treia Poruncă.

«Să îți respecti mama și tatăl». Câți copii își respectă mamele și tații? Câți oameni în vârstă sunt lăsați să moară în zile – iar copiii, care locuiesc la două străzi, la două blocuri sau un oraș depărtare – nu vin niciodată să-i viziteze, să le împărtășească viața; uită cu desăvârșire că mama și tatăl i-au crescut, uneori cu mari dificultăți, chiar cu sudoarea trupurilor lor. Totuși, își internează părinții într-un azil și îi lasă să moară acolo, disperați. Și așa încălcăm cea de-a patra Poruncă: să-ți respecti mama și tatăl.

«Să nu râvnești bunurile aproapelui tău». Și totuși, vrem să trăim ca familia Jones. Dacă ei au două televizoare, noi vrem trei. Dacă ei au o mașină, noi vrem două. Dacă ei merg în concediu, noi mergem în două vacanțe. Dacă ei au haine frumoase, noi vrem haine mai bune. Întotdeauna concurăm cu ceilalți. Și, în acest fel, încălcăm o altă poruncă, pe care ne-a dat-o Dumnezeu.

«Să nu îți faci chip cioplit». Mergeți într-o Biserică Catolică și veți vedea statui și tablouri; iar Dumnezeu

ne-a spus: «Să nu-mi folosiți imaginea». Însă artistii trebuiesc iertați, pentru că, în fond, ei sunt inspirați de Dumnezeu, darul lor este canalizat de Dumnezeu, iar dacă ei îl preamăresc pe Dumnezeu și vor să-L arate – precum Michelangelo, care L-a prezentat ca fiind un om bătrân, cu o barbă atârândă și păr alb, în timp ce atingea mâna lui Adam pentru a da viață primului om – acesta este iertat.

«Să-i ajuți pe săraci, înfometați, nenorociți». Chiar facem acest lucru? Câți dintre noi? Milioane de oameni mor de foame în toată lumea – în Africa, America de Sud, Asia - iar noi nu îi ajutăm. Noi, americanii, care suntem norocoși, avem bani, proprietăți, noi, care putem să le oferim copiilor noștri o educație normală, care avem grijă ca ei să nu moară de foame – nu ajutăm pe restul lumii. Dar dacă încercăm să ajutăm pe restul lumii, oferim foarte puțin. Este un fir de nisip, când mii de copii mor în fiecare zi, din cauza foametei, în lume. Așa încălcăm o altă poruncă, ceea ce îl face pe Dumnezeu din ce în ce mai mânios pe noi. Dumnezeu este cel care ne pedepsește. Dumnezeu a început să pedepsească lumea în vremea lui Noe. Noe era un simplu om, căruia Dumnezeu i-a spus, într-un vis: «Construiește o arcă, Noe, o arcă imensă, cu sute și sute de grajduri – pentru că plănuiesc să distrug lumea, iar tu ești un om cinstit. Plănuiesc ca ploaia să cadă mult timp – pentru 40 de zile și 40 de nopți, și tot ce e pe pământ va fi distrus – vitele, animalele, omul. Au păcătuit prea mult, sunt prea supărat pe ei. Dar tu, familia ta și toate animalele, două câte două, o femelă și un mascul, veți veni în arcă, astfel încât viața va fi păstrată. După ploaie, după ce tot răul va fi înecat, veți începe o nouă civilizație».

Este aceasta ficțiune, sau realitate? Este doar o legendă frumoasă din Biblie? Nu, nu este. În anul 1912, pe muntele Ararat, un om tânăr și un băiat au plecat

să-și caute oile și, pe vârful muntelui, au găsit o barcă uriașă, care semăna exact cu cea pe care Dumnezeu i-a spus lui Noe să o construiască, cu sute și sute de grajduri – cu o ușă imensă și un geam imens deasupra. Și, din ziua aceea, oamenii știu ca este Arca lui Noe. Între timp, muntele Ararat a fost acoperit de gheață și zăpadă. Arca a fost ruptă în două și îngropată în gheață, dar dacă cineva merge cu un elicopter, poate vedea bucățile din arca, cum ies din munte. Oamenii care au urcat și au înfruntat gheața și zăpada, au găsit lemn, care datează de acum șase, șapte mii de ani. Așadar, Arca lui Noe nu este o poveste, este un fapt real.

La început, după ce s-a pornit ploaia, oamenii râdeau de Noe și făceau glume răutăcioase pe socoteala lui, spunându-i că este nebun. Noe continua să construiască arca, nu se știe exact câți ani. Biblia spune că o sută de ani; poate că nu au fost chiar o sută de ani, poate sunt doar zece sau cinci ani. Dar după ce a construit arca, Noe a intrat înăuntru și toate animalele au început să vină, două câte două – girafe, lei, gazele, păsări – fiecare animal de pământ. Un mascul și o femelă, toate au venit și au intrat în arcă. Dumnezeu i-a spus lui Noe: «Adu grâne, fructe, vino tu, cei trei băieți ai tăi, soțiile lor și soția ta. Închide ușa și chiar dacă vei auzi plânsete și țipete de afară, nu deschide ușa; aceasta este pedeapsa Mea către lume. A devenit așa de rea, încât n-o mai pot suporta».

Și ploaia porni. La început, oamenii nu-i dădeau atenție, dar după un timp, Noe auzi țipete și plânsete. El nu știa ce se întâmplă, dar nu deschise ușa, pentru că Dumnezeu îi dăduse o poruncă: «Nu deschide ușa! Lasă-i să se înnece. Este dorința mea».

După aproape o lună, Arca lui Noe începu să se clatine, iar el simți că plutea – plutea pe un ocean; unde înainte era pământ și erau munți, acum era doar un ocean imens.

Este poveste sau realitate? Oamenii de știință au găsit sare pe vârful munților. Ce caută sarea acolo? Cum a ajuns acolo, dacă înainte nu a existat un ocean? Gălesc din ce în ce mai multe urme de fosile ale animalelor care au murit brusc; acelea sunt fosilele îngropate în pământ, sub mare, care produc gazele naturale și petrolul. Acelea sunt animalele din timpul lui Noe, animalele care nu au fost salvate, pentru că numai câte două animale, o pereche de fiecare specie, avea dreptul să vină.

După șapte luni de călătorie pe ocean, arca se opri brusc, iar Noe spuse: «Poate este pământ, poate că a venit timpul ca noi să ieșim din arcă și să începem o nouă civilizație». A luat un porumbel, l-a lăsat să zboare și i-a spus: «Vino înapoi și adu dovada că este sigur pentru noi să ieșim din arcă». Dar porumbelul nu s-a întors și ei au plutit încă o lună. Atunci Noe a deschis din nou geamul și a dat drumul altui porumbel, iar acesta s-a întors cu o creangă de maslin în cioc. Atunci Noe a știut că porumbelul găsise pământ. Nu apă, pământ. Au plutit încă o lună apoi, s-a auzit un zgomot brusc, iar arca s-a oprit. Noe deschise ușa și, iată, se afla pe vârful muntelui Ararat, iar în jurul lui apa se retrăsese și pământul începuse să fie verde și proaspăt, cu copaci și iarbă. Așadar, Noe spuse: «Este timpul să părăsim arca». Le-a dat drumul tuturor animalelor, și el a plecat împreună cu cei trei fii ai săi și cu soțiile lor, și așa au fost împrăștiați prin toată lumea și au început o nouă civilizație.

Civilizația creșu și creșu, până când deveni din nou rea.

Există un rege care a construit un turn înalt, cu numele Babel, pe care îl dorea atât de înalt, încât să poată ajunge la Dumnezeu. Dumnezeu se mânie din nou și spuse: «Omul încearcă să fie Dumnezeu; trebuie

pedepsit». Așadar, a distrus Turnul Babel și, în același timp i-a făcut pe oameni atât de confuzi, încât nu se mai înțelegeau unii cu alții atunci când vorbeau. În acest fel, au fost create limbile, iar oamenii au fost împrăștiați în toată lumea.

Mii de ani trecură, oamenii au devenit din ce în ce mai răi. Existau două orașe, Sodoma și Gomora, în Palestina – Iudeea. Oamenii erau așa de răi, încât Dumnezeu a decis să-i distrugă. Printre aceia, era și un om înțelept, Lot. Dumnezeu i-a apărut în vis și i-a spus: «Ia-ți soția, bunurile, și părăsiți Sodoma și Gomora pentru că mâine vor fi distruse. Lui Lot i-a fost greu să-L creadă pe Dumnezeu, dar era un om cinstit și, în sfârșit, a cedat. Dumnezeu i-a mai spus: «Nu te uita înapoi. Nu te uita la distrugere. Continuă să mergi privind tot înainte».

Așadar, Lot își luă soția, vitele și servitorii, și părăsi Sodoma și Gomora. Toți oamenii râdeau de el și îl întrebau: «De ce pleci din Sodoma și Gomora? Uite ce viață minunată avem! Suntem bogați, puternici. Când dorim o femeie, o violăm; când vrem mai mulți bani, furăm de la ceilalți. Avem o viață minunată! De ce pleci?» Și Lot le-a răspuns: «Pentru că Dumnezeu mi-a dat un vis și în acel vis mi-a spus să plec pentru ca Sodoma și Gomora vor fi distruse». Dar oamenii râdeau și râdeau. Totuși, Lot plecă. La puțină vreme după aceasta, din cer a început să cadă foc, iar oamenii au fost arși de vii. Dacă e să abordăm în termeni științifici «întâmplarea», probabil meteoriții au provocat focul. Dar, indiferent ce erau, era pedeapsa lui Dumnezeu.

Cum mergeau, soția lui Lot spuse: «Trebuie să văd ce se întâmplă în Sodoma și Gomora»; dar Lot i-a răspuns: «Nu! Nu o face». Ajunseseră aproape de Marea Moartă, iar soția lui s-a întors și, în acel moment, s-a transformat într-un stâlp de sare.

Basm sau realitate? Dacă mergeți în Israel, la Marea Moară, veți vedea o piatră făcută din sare, care arată exact ca o femeie. Așadar, nu este basm. Indiferent ce e scris în Biblie, este adevărat. Faptele biblice au fost dictate cuiva – nu se știe exact cui – au fost traduse. Adevărul a rămas pentru că au fost dictate lui Moise Vechiul Testament și Biblia, pe muntele Sinai, cuvânt cu cuvânt, timp de 40 de zile și 40 de nopți. Există vreo îndoială? În 1966, a apărut o nouă carte, numită «Codul Bibliei». Câțiva oameni de știință au descoperit că, prin scrierea la computer a unui text din Vechiul Testament, au fost capabili să descopere o formulă. Apoi, sărind din trei în trei cuvinte, din trei în trei litere, la a șaptea, a optisprezecea, a patruzecă, a cincezecea literă, au putut să creeze noi cuvinte care fac parte din limbajul civilizației noastre de astăzi. Vorbesc despre asasinarea lui Kennedy, despre uciderea, de către Hitler, a șase milioane de oameni, despre războaie, despre Napoleon, despre Revoluția Franceză. Fiecare eveniment din viața noastră este codat în Biblie; într-un fel, Biblia se aseamănă unui joc de cuvinte încrucișate foarte mare, iar dacă știi codul și descifrarea lui, formula matematică, poți descoperi trecutul, prezentul, și probabil viitorul.

Iar viitorul nu sună bine. Pentru anul 2001, «Codul Bibliei» spune: «Război. Holocaust. Distrugeri în Israel». Basm sau realitate? Nu este ficțiune. De *Rosh Hashanah*, în anul 2000, în prima zi, care corespunde cu anul 5.761 în religia ebraică, un general al Israelului a mers la Templul Mount, care este locul sfânt al musulmanilor, căci acolo Mohammed s-a ridicat la cer iar credincioșii au construit o minunată moschee de aur cu acoperișul din foita de aur.

Musulmanii au fost jigniți, astfel încât au început să arunce cu pietre în soldații israelieni. Au devenit atât de mânioși încât, în *Ramala*, palestinienii au început să-i

omoare pe israelieni, iar din acel moment, noiembrie 2001, sute de oameni au murit. Israelul a fost rănit, iar Arafat spune ca va înainta cu trupele în Ierusalim, va împărți Ierusalimul - orașul sacru al evreilor, construit acum 3000 de ani de către Regele David. Va împărți Ierusalimul în două părți – cea palestiniană și cea israeliană. Israelienii nu vor accepta niciodată o asemenea ofensă. Prin istorie, Israelul a aparținut evreilor timp de 3000 de ani. Când evreii au fost împrăștiati și distruși de romani, iar primul templu a fost distrămat și ei au trebuit să părăsească Israelul, Iudeea, musulmanii au venit cu turme de oi. Erau păstori, nu aveau educație, nu știau cum să lucreze pământul, ce să facă cu pământul. Le păsa doar ca oile să pască. Palestina a căzut într-o distrugere totală, iar pământul a început să acopere orașele, până ce nu a mai rămas nimic.

În 1900, un om a început să viseze la un nou Israel, la un nou stat – pentru evreii care se întorceau la locul de care aparțineau prin istorie, în care Dumnezeu a vrut ca ei să existe, pentru 6000 de ani. Numele bărbatului era Theodore Hertzl, fondatorul mișcării sioniste. Mișcarea sionistă avea drept scop să îi aducă pe evrei înapoi în Israel. Evreii au început să se întoarcă în Israel în timpul anului 1920, deși Palestina era ocupată de englezi și nu aveau nici un drept să se întoarcă. Dar au făcut-o, și au început să construiască sate și să construiască grădini, unde azi cresc portocali, fructe și legume. Au început să reconstruiască orașul Israel, cu toată împotrivirea englezilor.

A venit cel de-al doilea Război Mondial și Hitler a devenit o forță. A luat șase milioane de evrei și i-a omorat la Auschwitz, la Treblinka în lagărele de concentrare. Cei care au supraviețuit celui de-al doilea Război Mondial, nu au avut unde merge, nici pământ, nici case sau rude. S-au îndreptat spre Palestina, cu bărcile;

câteva dintre ele au fost scufundate de englezi, câteva nu. În 1948, situația a devenit așa de gravă, încât Statele Unite ale Americii au declarat că Israelul, Palestina, să fie noul stat al evreilor, iar acesta, în timp, s-a transformat într-o grădină. Azi, Israelul este o mare putere. Deține bomba atomică, o industrie incredibilă, computere, tot ce are și restul lumii. Acum sunt doar cinci milioane de oameni acolo, care au venit din toate colțurile lumii: din Europa de Est, din Europa de Vest, din Rusia – milioane, pentru a forma Israelul. Arabii sunt furioși și ar dori ca Israelul să se scufunde, iar fiecare evreu să fie ucis și aruncat în Marea Mediterană. În acest moment, palestinienii sunt gata să înceapă războiul, iar dacă acest lucru se transformă în fapt, Iraqul, Iranul, Siria, Arabia Saudită și Libia – toate statele musulmane – se vor alătura Palestinei și vor ataca Israelul.

Dumnezeu este mânios pe lume; trăim în vreme de păcat, când uităm cum să ne creștem copiii și atunci ei iau droguri, beau alcool, se violează între ei, vin cu arme la școală,ucid alți copii – vă amintiți de Columbia, Colorado, unde un tânăr a ucis, la școală, 13 studenți și profesori. Sau de Minnesota, unde s-a întâmplat același lucru. Se întâmplă și în New York, Los Angeles și în toată America. Părinții au uitat că au o datorie față de acești copii și că nu este de ajuns să meargă numai să lucreze; trebuie să-i și crească și educe.

Sunt momente în care nimic din viața noastră nu este bine – devenim bolnavi. Cei dragi nouă ne părăsesc. Ne despărțim de prietenii sau prietenele noastre. Uneori, oameni mor – cei dragi nouă – mama noastră, tatăl nostru; credem că Dumnezeu ne-a abandonat, iar noi încetăm să mai credem în El. Este ca o barcă ce nu se mai poate mișca, pentru că nu mai este vânt. Renunțăm, devenim mânioși pe Dumnezeu și Îi negăm prezența. De multe ori,

ne îndreptăm spre droguri, alcool sau pastile, pentru a suporta durerea. Se pare că, în jurul nostru, există numai întuneric, iar noi ne simțim pierduți.

Acestea sunt momentele în care Dumnezeu ne pune la încercare, ne învață lecțiile de răbdare, îndurare, supunere. Este voia Lui, nu a noastră. Ne place să credem că noi suntem căpitanul bărcii – că viața trebuie să meargă cum vrem noi – și uităm de existența unei forțe supreme – Dumnezeu – care este căpitanul adevărat – care are un plan pentru noi. Câteodată, planul Său nu coincide cu al nostru. Nu devenim bogați și puternici, nu găsim dragostea, nu înțelegem; suntem asemănători unor copii mici care nu-și primesc jucăriile dorite de Crăciun, și suntem nefericiți. Când pierdem totul, ne săturăm de viață, ne scufundăm în abisul nefericirii, totul ni se pare fără speranță, Dumnezeu și Iisus încep să ne îndrume calea – dacă ne deschidem inimile, ne rugăm lui Dumnezeu și credem că El ne va schimba viața în bine. Am venit pe pământ cu un plan predestinat; sufletul nostru trebuie să învețe lecțiile: să iubim, să dăruim, să îngrijim, să ajutăm, să iertăm celor care ne-au greșit – părinților, soților, soțiilor, prietenilor, celor dragi, străinilor. Numai atunci Dumnezeu începe să ne călăuzească drumul, iar întunericul dispare. Atunci învățăm să depășim alcoolul, drogurile, dependența de mâncare, jocurile de noroc.

Iisus a murit răstignit pe cruce pentru noi și pentru ca păcatele noastre să fie iertate. Le-a luat asupra Lui, merge la Dumnezeu și cere ca noi să fim iertați; și noi trebuie să ne îndreptăm către Dumnezeu prin rugăciunile noastre. Cere și ți se va da! Bate la ușă, iar ea se va deschide, spune Biblia. Trebuie să învățăm să cerem prin rugăciune; trebuie să credem că există o forță supremă care ne poate ajuta să renunțăm la păcatele și la obiceiurile noastre rele. Trebuie să ne supunem ca

niște mici copii în pustietate, și să ne deschidem inimile către Dumnezeu, pentru că El este Tatăl Nostru. Putem ajunge la Dumnezeu, Tatăl, prin intermediul lui Iisus.

Iisus a fost om, ca și noi; s-a născut și a trăit asemeni nouă. A suferit dureri și torturi, și a murit răstignit pe cruce pentru noi. El ne înțelege suferința și durerea, este capabil să ne ajute pentru că și El a fost Om și, în același timp, Fiul lui Dumnezeu. Ne poate ajuta să devenim oameni mai buni; să fim înțelepți, mai fericiți; să ne simțim împliniți. Dar trebuie să ne supunem lui Dumnezeu. Când suntem înzestrați cu un talent, un dar – chiar de este pictura, scrierea, desenul sau sculptura – trebuie să desăvârșim acest dar. Dumnezeu ne-a dat darul cu un scop – să-l împărtășim lumii – să facem o lume mai bună – să facem plăcere cuiva – să-i facem să observe frumusețea. Acesta este scopul nostru ca artiști. A ascunde acest dar este un păcat! Dacă și-ar fi luat Beethoven frumosele lui simfonii și le-ar fi rupt? Atunci lumea nu le-ar fi văzut sau auzit niciodată. Ar fi fost mulți oameni nefericiți. Ce s-ar fi întâmplat dacă Rembrandt ar fi luat frumusețea tablourilor lui, le-ar fi rupt în bucăți și nu le-ar fi arătat lumii? Lumea ar fi pierdut mult: frumusețea. Ca și el, mulți alții – Van Gogh, Césanne, Michelangelo, Picasso. Ca artiști, scopul nostru este să-i educăm pe ceilalți, să le deschidem ochii spre frumusețe – spre darul pe care ni l-a dat Dumnezeu și care nu îi revine oricui. Iar dacă eșuam, îl dezamăgim pe Dumnezeu, iar dacă ne împotrivim darului, ne împotrivim lui Dumnezeu. Dacă Iisus vine și ne spune că avem un dar și că trebuie să-l împărtășim lumii, iar noi spunem: «Nu, voi arunca totul pe apa Sâmbetei», nu îl ascultăm pe Dumnezeu.

Când suferim, Iisus este alături de noi pentru a ne ajuta să ne vindecăm durerea – să ne facă să suportăm

viața, să învățăm povețele importante. Dumnezeu ne iubește, noi suntem copiii Săi. El vrea ca noi să fim fericiți și împliniți, nu torturați și distruși de forțele malefice – de diavol. Dumnezeu este milostiv și ne iartă păcatele, dacă suntem capabili să ne căim, să acceptăm păcatele noastre și să ne deschidem inimile către El. Nu vom primi bunăvoința Lui prin săvârșirea de fapte rele, amenințarea celorlalți, șantajul celorlalți. La drept vorbind, dacă trăim în acest mod, ne pierdem înțelepciunea, succesul, viața fericită; avem procese de conștiință și necazuri. Dumnezeu nu vrea ca noi să fim răi – urâți, războinici, răzvrătiți, certăreți, mânioși, furioși – toate aceste sentimente sunt date de spiritele rele. Dumnezeu vrea ca noi să fim veseli, liniștiți și fericiți. Iisus este intermediarul, mediatorul – Cel care ajunge la Dumnezeu cu cerințele și dorințele noastre.

A fost El Dumnezeu, sau Om? Înainte de vârsta de 30 de ani, era un om simplu, un tâmplar care lucra cu tatăl său, Iosif. Se știu puține despre copilăria Sa, cu excepția faptului că, la vârsta de 13 ani, a plecat la Ierusalim împreună cu părinții săi și că a dispărut brusc. După ce l-au căutat peste tot, Biblia spune că l-au găsit într-o sinagogă, înconjurat de mult învățații rabini. Când Iosif i-a reproșat și l-a întrebat de ce se afla acolo, Iisus i-a răspuns: «Nu mi se permite să fiu în casa Tatălui meu?» Iosif nu a înțeles semnificația cuvintelor lui Iisus. L-a luat acasă, în Nazareth, unde locuiau.

La 30 de ani, Iisus a mers în deșert pentru 40 de zile, nu a dormit, ci s-a rugat lui Dumnezeu. Acolo l-a întâlnit pe Satana, care l-a ademenit cu bani, putere, femei frumoase și promisiunea unor bogății, dar Iisus l-a mustrat, și Satana a fost înfrânt. Venind de pe muntele Sinai, a început să predice grupurilor de oameni și să proclame învățături – care declarau că Dumnezeu l-a trimis în lume, ca mesager al Său.

În «Noul Testament», *Evangelia lui Marc*, *Capitolul I*, unul dintre apostolii lui Iisus va citi începutul învățaturii lui Iisus, Fiul lui Dumnezeu. Iisus a venit în Galileea, spunând: «Timpul s-a împlinit, iar regatul lui Dumnezeu vă este la îndemână», dând crezare învățaturii (Marc 1 :14-16). S-a scris că regatul lui Dumnezeu trebuie stabilit, nu este de ales, iar Satana și spiritele lui malefice trebuie învinse. Pentru asta a suferit El, și-a vărsat sângele și a fost crucificat.

ERAM PRIZONIERUL DROGURILOR. PRIMA mea amintire se întâmpla în pătuț, când plângeam după mami, fiind ud și înfometat, dar ea nu venea. Tatăl meu era om de afaceri, muncea până noaptea târziu pentru a-și întreține familia. Aveam șase frați și surori. Mama avea grijă de noi, gătea, făcea curățenie, mergea la cumpărături. Eu eram al patrulea copil, iar ea nu avea timp pentru mine. Eram bogați, aveam o casă frumoasă, imensă, cu șapte dormitoare, șase băi și un living imens, mâncam bine. Dar, în ceea ce privește dragostea, nu o primeam de la nimeni. Mama era prea ocupată. Ori de câte ori avea ocazia, intra într-o depresie gravă și trebuia internată în spital; bea mult, iar viața mea nu era deloc plăcută. Parinții mei nu au fost niciodată lângă mine, nu m-au îngrijit când am fost

bolnav, nu m-au dus la circ sau la un meci de fotbal, deși locuiam foarte aproape de New York. Am crescut înconjurat de haine și jucării – multe jucării – dar fără dragoste. Mi-aș fi dat toate jucăriile la o parte de dragul unei îmbrățișări de la tata, al unui sărut de la mama, pentru o clipă de atenție din partea tatălui meu. Numai pentru o singură dată să merg cu tata la circ, sau la un restaurant, sau la un meci de fotbal, numai noi doi! Dar asta nu s-a întâmplat niciodată. Uneori, era cu ceilalți copii. Iar eu m-am simțit trădat, neglijat și urât. El nu era alături de mine, nu mă prefera, nu mi-a arătat niciodată că mă iubește. Nu mă înțelegeți greșit: nu mă bătea prea des; mama era cea care ne bătea – cea care ne impunea disciplina, cu o palmă, un băț sau o nunia, pe care o lua din grădină, când unul dintre noi nu era cuminte. Tatăl meu era distant, obosit; un intelectual fără sentimente, care nu era alături de mine, pleca și venea când noi dormeam. În week-end-uri, era obosit și trebuia să păstrăm liniștea ca să nu-l trezim. Și, în afară de asta, aveau o viață socială foarte solicitantă. Mergeau la petreceri; mama se îmbrăca în haine frumoase, elegante. Veneau acasă beți, se certau și își aruncau cu diferite lucruri unul în altul. Mă simțeam neiubit și nedorit.

De ce a trebuit să mă nasc pe lume, dacă lor nu le păsa? Am fost un elev bun, în școala primară, m-am străduit să învăț din greu; am obținut note maxime, dar părinții mei n-au fost niciodată mândri de mine și nici nu mi-au spus vreun cuvânt încurajator. Dar nu i-am învinovățit. În orice caz, tati trebuia să lucreze până târziu, câteodată saisprezece-saptesprezece ore pe zi, pentru a ne hrăni și îmbrăca. Eram șase. Mama avea tot dreptul să fie obosită și supărată pe noi, chiar și să nu ne sufere. Eram o povară pentru ea, nu o bucurie.

Îmi amintesc de ea stând mult în pat, cu lumina stinsă și jaluzelele trase. Îmi amintesc, de asemenea, certurile dintre

ei – de cele mai multe ori, din cauza banilor. Când am început liceul Junior High, eram speriat. Copiii erau răi, nu cunoșteam prea mulți, doar câțiva. Temele pentru acasă erau dificile; nu primeam prea mult ajutor din partea mamei sau al tatii. Eram foarte nefericit. Într-o zi, măturam în curte, când un baiat se apropie de mine. Numele lui era Sam. Era un băiat drăguț și foarte popular în rândul fetelor – întotdeauna era înconjurat de câte un grup de copii, atât băieți, cât și fete. «Ce se întâmplă cu tine, Mike?» a întrebat. Waw! Chiar a pronunțat numele meu! «Sunt nefericit!» mi-a scăpat. «Temele sunt o pacoste, nu cunosc nici o fată. Sunt prost. Nu mă pricep la matematică, bine? Și dacă pic la matematică, tata o să mă omoare. Vrea să devin un om de afaceri, ca și el. Nu sunt bun de nimic!»

«Băiete, ce aspru ești cu propria persoană! Haide, relaxează-te puțin. Știi ce? Un prieten de-al meu organizează o petrecere sâmbătă seara. Multe fete, băutură și alte lucruri. Îți voi face cunostință cu verișoara mea, Sheila. Are 15 ani și un corp de invidiat. Iată adresa mea».

Și, într-o secundă, a dispărut. Brusc, m-am simțit mai fericit, așteptând o turnură nouă în viața mea. Urma să am și eu niște prieteni, în sfârșit, și nu mă mai simțeam singur. Și, cine știe, poate ea o să mă placă, și, în sfârșit, o să am și eu o prietenă. Fata avea 15 ani, știam că nu arătam la fel de bine ca Tony Curtis, dar cineva mi-a spus de câteva ori că îi semănam puțin. Aveam părul brunet și creț, ochi mari albaștri, am făcut culturism ca să am un corp frumos. Deodată, eram în al nouălea cer. Nu mai aveam răbdare până sâmbătă. Cu ce să mă îmbrac? Ar trebui să mă tund? Ce subiecte voi aborda cu fetele? Nu știam cum să vorbesc cu o fată! Poate ar fi mai bine să uit de toată povestea asta? Și dacă nu mă vor plăcea?

În sfârșit, se făcu sâmbătă. Băiatul locuia la câteva străzi de mine, deci nu aveam nici o scuză. Totuși,

tremuram ca o frunză, transpirația îmi curgea șiroaie și mă simțeam rău. Inima îmi bătea cu 170 pe minut, dar mă gândeam să fac ceea ce trebuia. După ce am sunat la ușă, o fată tânără mi-a deschis; era foarte frumoasă; avea părul blond creț, purta o rochie strâmtă neagră și mărgelile în jurul gâtului. Rochia era foarte strâmtă, așa că descoperea corpul ei – formele corpului ei – și chiar avea un corp minunat. «Bună, intră! Ești prieten cu Robby?» Robby era unul dintre colegii mei de clasă. Nu era un elev bun, dar oricum era înconjurat de fete și băieți. Îl invidiam. Era măscăriciul clasei – întotdeauna pus pe glume, râdea, juca feste profesorilor. «Nu», m-am bâlbâit eu. «De fapt, am venit aici pentru că m-a invitat Sammy». «Mai bine», a râs ea. «Orice prieten de-al lui Sammy, este și al meu. Eu sunt verișoara lui, Sheila. Intră. Nu sta în frig». M-a luat de mână și m-a tras în casă.

În sufragerie era plin de băieți și fete, câțiva dintre ei erau întinși pe podea, câțiva pe canapele. Păreau amețiți. Muzica era zgomotoasă, un fel de rock; Elvis Presley. Câteva perechi dansau, se țineau strâns în brațe. Mirosea a bere. Niște băieți beau whiskey. Dacă m-ar vedea tata, m-ar omorî, m-am gândit. El știa că eu nu am voie să beau, că nu am voie să mă ating de sticla de whiskey. Ei erau alcoolici amândoi, tata și mama, și nu-și doreau ca și eu să devin unul. Cunoșteam prea bine mirosul de whiskey. Tata obișnuia să bea unul după altul în week-end-uri, ca să se relaxeze, și dacă devenea violent, spargea vase, se certa cu mama, iar pe noi ne bătea cu cureaua. Obișnuiam să ne ascundem în dulap, ca să scăpăm, când era furios, dar ne găsea oricum. Eu eram bătut cel mai tare, pentru că fratele meu mai mic, John, mă pâra de fiecare dată când se spargea, când se strica câte ceva, din greșală, sau mă certam cu el sau cu vreun alt frate de-al meu, sau dacă nu voiam să-mi împart jucăriile cu ei.

Uram whiskey-ul și ceea ce îi făcea tatălui meu. Eram gata să părăsesc petrecerea. Mă gândeam că poate era o greșală să vin aici. Nu era locul meu alături de acei copii! Chiar în momentul în care mergeam să-mi iau haina, Sam m-a depistat.

«Hei, prietene, i-ai cunoscut pe prietenii mei? Nu sunt o gașcă plăcută?»

«Îmi pare rau, Sam, dar am uitat. Trebuie să merg cu mama în vizită la bunica, la spital», am mintit eu.

«Numai un drum și ai și stricat petrecerea?» a spus Sam. «Nu mai fi așa de speriat! Vreau s-o cunoști pe Sheila, verișoara mea. Este o bucată...»

Și m-a tras într-un colț unde, niște copii, erau așezați în jurul unei mese. Era o bucată de sticlă și niște pudră albă împărțită în linii, pe ea. Prizau pudra, unul după altul. «Haide, Mike! Trebuie să încerci! Te face să te simți minunat! După câteva prize de cocaină, viața devine roz. Cea mai bună cocaină din oraș. Pe cuvântul meu».

Lucrurile încep să devină din ce în ce mai periculoase. Acum se joacă cu cocaina. Era speriat, dar curios. Auzisem de cocaină. Cum te face să te simți bine și să plutești în al nouălea cer. Dacă aș fi încercat-o, o dată? Nu mă va afecta și, pe deasupra, toți ceilalți copii o încercau - îmi șoptea vocea din mintea mea. Numai o dată, și dacă nu-mi place, pot renunța oricând. Cu inima strânsă, am prizat pudra albă, așa cum i-am văzut și pe ceilalți.

Și, deodată, mă simțeam ca și cum o bombă ar fi explodat în capul meu. Mă simțeam minunat, fericit, puternic. Toată inhibiția mea dispăruse. Râdeam, eram încrezător, timiditatea mea dispăruse. M-am apropiat de Sheila și am început să vorbesc cu ea despre actori de cinema. Îi plăcea pe Paul Newman, Gregory Peck și îl admira pe John Wayne. Mi-am amintit, deodată, că și mie îmi plăcea John Wayne. Am văzut toate western-urile în

care a jucat, de trei ori, la teatrul local din oras. «Ia spune, ți-ar plăcea să mergi cu mine week-end-ul viitor să vedem *Duel in the Sun*»?

«Desigur, Mike! Vărul meu, Sam, mi-a spus că ești un tip simpatic și semeni într-adevăr cu Tony Curtis; ți-a spus cineva că ai același păr creț și aceiași ochi albastru deschis? Îmi plac. Ți-a spus cineva că ești drăguț? Dovada, semeni cu Tony Curtis, sau cum îl cheamă?» și a început să vorbească într-una, foarte repede. Părea fericită, ochii ei străluceau. Brusc, am vrut să fiu la fel de fericit ca ea, și lipsit de griji. Să nu mai fiu deprimat și speriat. M-am îndreptat înspre masa unde ceilalți băieți și fete prizau pudra albă, și am prizat iar și iar. Am devenit la fel de fericit și de lipsit de griji ca și ei, am început să vorbesc repede și să râd și m-am simțit bine. Eram fericit, pentru prima oară. Era un sentiment plăcut. Eram liniștit, împăcat, chiar dacă inima mea bătea cu putere. Toate grijile și tristețea mea dispăruseră, ca prin minune. Am început să râd, eram plin de energie; m-am simțit puțin beat, dar era un sentiment plăcut.

Nu-mi amintesc cum am ajuns acasă, pluteam, dar în dimineața următoare sentimentul dispăruse. Am devenit atât de deprimat, încât nici nu m-am putut mișca. Credeam că era mai bine să mor; am vrut să iau un cuțit și să-mi tai venele. Ce rost mai avea să trăiesc, dacă nu puteam fi fericit? Dintr-o dată, o voce mi-a șoptit în ureche: «Dar poți fi fericit, la fel ca aseară. Nu-ți trebuie decât puțină pudră albă. Îți amintești ce fericit te-ai simțit când ai prizat-o, aseară? Poți fi fericit din nou, lipsit de griji, cunoscut în școală, și să ieși cu Sheila.

Tentația era prea mare. În acea zi, mai târziu, l-am așteptat în curte pe Sam și i-am spus că am nevoie de pudra aia. Cum se numeste, cocaină? Sam s-a uitat la

mine şi mi-a spus: «Nu vorbi aşa de tare! Aşteaptă-mă în parc, după ore». Deşi mi-era frică că cineva se va duce să mă spună directorului, dorinţa de a avea acea pudră albă era copleşitoare. În sfârşit, m-am hotărât. În orice caz, cui îi păsa de mine...dacă eram viu sau mort? Mamei, care mă bătea? Tatei, care nu era niciodată acasă? Bunicului, pe care îl văd o dată pe lună, când ies cu fratele meu? Îşi mai aminteşte de mine? «Sam!» am murmurat. «Îţi aminteşti de pudra aia albă? O vreau. Este scumpă? Este periculoasă? Cum pot face rost de ea?» Sam m-a privit şi mi-a şoptit: «Maine, la 12, adu 10 \$ cu tine, şi eu îţi voi da un pachet.»

În ziua următoare, m-am întâlnit cu Sam. «Iată, prietene, chestia aia albă, se numeşte cocaină. Pachetul este aproximativ 10 \$. Ți-o pot procura eu de acum încolo, dar trebuie să-ți ții gura».

«Am văzut şi alţi copii prizând-o. Nimeni nu spune nici un cuvânt la şcoală».

«Ceea ce faci în afară, este problema ta. Deci, avem un târg?»

Zece dolari! Erau o avere! Bani mei de buzunar erau numai 2 dolari pe săptămână, dar trebuia să am cocaina. Nu mai puteam continua simţindu-mă deprimat tot timpul. Aveam câteva cărţi de benzi desenate şi cartonaşe cu jucători de baseball. Poate am să le pot vinde. Era un magazin mic la colţul străzii Main. Am intrat; am lăsat cărţile şi cartonaşele şi mi-au dat 100 de dolari. Uau! Eram bogat. Asta însemna zece pachete de cocaină! Deci eram fericit pentru următoarele zece zile. Eram din ce în ce mai încrezător, mai puţin timid. Am ieşit cu Sheila să vedem filmul. Ne-am ținut de gât; ne-am sărutat. Nu am ajuns la fapte concrete, dar era destul, pentru început. Ştiam că dacă voi continua să ies cu ea, vom ajunge să ne culcăm împreună. Iar Sam tot venea, în fiecare zi, şi îmi aducea din ce în ce mai mult din chestia aia albă – cocaină.

Ceva ciudat se petrecea cu corpul meu. Voiam din ce în ce mai mult. Râvneam din ce în ce mai mult. Era minunat; atâta timp cât luam, eram fericit până la culme, notele mele s-au îmbunătăţit, eram lipsit de griji. Dar totul dura numai o zi, apoi mă trezeam şi mă simţeam tot mai amărât şi deprimat. Aşadar, trebuia să o am. După ce am rămas fără cărţi şi cartonaşe, am început să fur din geanta mamei. Eram înspăimântat. Ştiam că m-ar fi omorât dacă ar fi aflat. Dar, din întâmplare, nu a aflat. Apoi am început să fur lucruri din casă. Lucruri mici. Radioul, un televizor mic, cărţi, porţelan. Lucruri mici. Argint. Şi le-am vândut la negru. Şi aşa am fost capabil să-mi satisfac viciul.

Dar, într-o zi, m-a prins mama. M-a prins cu mâna în geanta ei. «Ce faci, Mike? De ce îmi furi banii?»

«Mama», m-am bâlbâit, «Ies în oraş cu o fată şi vreau să o scot la un restaurant».

«O! Astea-s veşti mari. Mike al nostru? Cel timid? Cel care - am crezut eu - va deveni preot... se întâlneşte cu o fată? Bine, poţi să iei zece dolari». Şi mi-a dat cei zece dolari, dar după asta nu i-am mai putut găsi geanta şi nici să fur din casă, pentru că totul era încuiat. Evident, observase că porţelanul şi unele piese de argint dispăruseră. Bănuia ce făceam eu. Aveam nevoie de bani! Aveam nevoie de obiceiul meu! Aşa că am început să fur din casele vecinilor, sperând că nimeni nu mă va observa. La miezul nopţii, în timp ce dormeau, nu aveau alarma pornită; îmi puneam o mască neagră, intram în casele lor şi furam orice puteam. Porţelan, argint, televizoare, camere video. Asta era ceea ce simţeam că trebuie să fac.

Într-o zi, s-a declanşat o alarmă într-un una din case. Țiua, țiua şi iar țiua. A venit poliția şi m-a prins asupra faptului. A trebuit să intru la puşcărie până ce dosarul meu a fost judecat. Apoi am fost la tribunalul juvenil şi

eliberat condiționat pentru cinci ani. Încă o infracțiune și aș fi stat în închisoare mult, mult timp, după cum a deliberat judecătorul. Nu mai puteam lua cocaină, așa că am intrat la dezintoxicare. A fost cea mai cumplită perioadă din viața mea. Zăceam în pat, incapabil să merg la școală, să gândesc, tremuram, aveam frisoane, vomam, eram nemaipomenit de deprimat – îmi doream să mor. În sfârșit, m-am decis, da, o să mor. Și nefericirea mea va lua sfârșit!

Dar cum să mor? M-am hotărât să-mi tai venele. Văzusem odată un film cu cineva care a intrat în cada de baie, și-a tăiat venele, a murit în liniște, fără nici o problemă, a intrat într-un somn adânc și apoi s-a înecat. Așadar, asta era planul meu. Am luat un cuțit ascuțit, am intrat în cadă și mi-am tăiat venele. Cum curgea sângele, am simțit un sentiment de liniște, de pace, ca și cum aș fi plutit deasupra mea, în mod ciudat. Eram acolo sus, îmi vedeam corpul care devenea din ce în ce mai slab, căzând...

Când eram pe punctul de a muri, am avut, deodată, o revelație. Mi-a apărut în față Omul cu ochi albaștri pătrunzători, barbă castanie și păr lung alb, îmbrăcat într-o robă albă. M-am uitat atent, mâinile și picioarele Lui erau găurite, ca și cum un cui trecuse prin ele. De data asta, L-am recunoscut. Era Iisus! L-am văzut în cărți, icoane, am văzut și auzit despre El în Biserică. Deci știam cine este. Dar ce căuta în camera mea? Care era scopul? Și bărbatul s-a uitat la mine cu ochii Lui albaștri pătrunzători. Era atâta milă și atâta dragoste în ei, încât mi-a fost rușine și mi-am închis ochii.

«Mike!», mi-a șoptit. «De ce îți dorești să mori? Încă nu este vremea. Mai ai încă multe lucruri de îndeplinit în viață! Planul pe care Dumnezeu ți l-a dat, nu s-a împlinit. Ai numai 15 ani».

«Dar nu mai vreau să trăiesc!» am țipat. «Nu vreau să mai sufăr! Nu vreau să mai trec, în fiecare zi, prin

tortura bății de la mama, prin obiceiul tatii de a mă ignora, prin chinul copiilor de la școală, care râd de mine! Asta nu este viață! Aș prefera să mor. Aș prefera să fiu sus, în Rai».

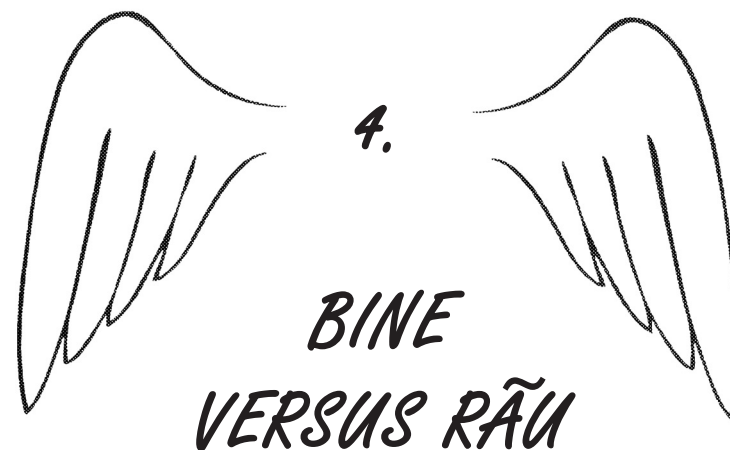
«Oamenii care se sinucid nu ajung în Rai», a spus Iisus. «Plutesc pentru totdeauna, dar nu ajung în Rai. Hai! Ieși din cadă. Bandajează-ți încheietura mâinii și sun-o pe mama ta. Dacă nu o suni pe mama ta, sună la 911, pentru că rănilor trebuie cusute».

L-am ascultat, împotriva dorinței mele. S-a uitat la mine și mi-a spus: «Cocaina este înlăturată din viața ta. Trebuie să i te împotrivești. Vocea pe care o auzai că-ți spunea să iei cocaină era malefică. Era un demon. Te determină să faci lucruri pe care nu le voiai. Și în acel moment erai atât de slab, încât nu i te puteai împotrivi. Dar de acum încolo, vei lupta împotriva ei, Mike. Vei merge la *Narcotics Anonymous*. *Narcotics Anonymous* spun: Noi suntem slabi. Suntem în mâinile lui Dumnezeu. Dumnezeu, Tatăl nostru, este puterea supremă. Dumnezeu este cel care ne poate vindeca. Și pentru a dobândi asta, trebuie să-i iertăm pe cei care ne-au greșit, pe păcătoși. Trebuie să înțelegem oamenii și să-i ajutăm. Trebuie să cedăm de la noi. Chiar dacă avem doi dolari, unul se duce la săraci, la nevoiași, la cei fără casă. Abia atunci poți spune că duci o viață credincioasă. Atunci vei fi capabil să lupți împotriva dependenței de cocaină».

S-a aplecat deasupra mea, mi-a dat un sărut pe frunte și a dispărut. Când m-am trezit, eram în spital, cu mâna bandajată și sângele curgând. Am visat? A fost adevărat că Iisus a apărut în fața mea? Ce mi-a spus? N.A.N.A. *Narcotics Anonymous*. N.A. Dacă vrei să renunți la cocaină, mergi la N.A. Îmi era întipărit în minte. Poate era o posibilitate. Știam că singur nu voi putea lupta. Nu era nici o cale de a lupta împotriva viciului meu. În mod

evident, am mers la N.A. Am plecat de acasă, pentru că mama m-a alungat. A spus că nu mai putea avea grijă de mine. Am locuit cu câțiva prieteni, și am început să merg la N.A. Acolo erau foști dependenți. M-am găsit înconjurat de oameni care aveau aceleași probleme – vorbeau despre ele – despre dependențele lor, dar totul era anonim. Nimeni nu știa cine sunt. Nici eu nu știam cine sunt ceilalți. Poate aveau un prenume, dar asta era totul. Nu exista nici un lider al grupului. Vorbeam, pe rând, ne spuneam poveștile. Brusc, am aflat că nu eram singurul, mai erau și alte persoane abuzate de părinți, bătute, care sufereau și erau ignorate. Au luat droguri, cocaină, heroină, alcool, pentru a uita de durere, de depresie. Nu mă mai simțeam singur. Aceștia erau prietenii mei. Când eram tentat să iau cocaină, apelam la sponsorul meu, care era un fost dependent de cocaină și ea ma convingea să renunț și vorbea cu mine la telefon, până ce pofta mea dispășpărea.

Astăzi sunt consilier. Am terminat facultatea și consiliesz copiii care iau droguri. Sunt un om bun. M-am căsătorit, am un băiat. Dau celorlați, îi înțeleg, ajut săracii, nevoiașii, pe cei bolnavi mintal. Nu trăiesc numai pentru mine, deoarece m-am născut din nou, și asta îmi umple viața. Copilăria, adolescența mea – sunt amintiri uitate.

LUPTA DINTRE BINE ȘI RĂU ESTE ETERNĂ. Din timpurile creației, când Adam și Eva trăiau în Grădina Raiului, fericiți, nu mâncau carne; mâncau fructe și legume – a existat bine și rău de la crearea lumii. Șarpele, forța malefică, a tentat-o pe Eva din cauza Pomului Cunoașterii, care se afla în Rai. Dumnezeu le-a spus, lui Adam și Evei: «Puteți mânca tot ce doriți, orice fruct, orice legumă, dar să nu vă înfruptați din Pomul Cunoașterii». Pomul Cunoașterii avea mere roșii, frumoase. Într-o zi, Eva trecea prin fața lui și a auzit o voce: «Vino aici, Eva! Nu ai vrea să guști din aceste mere frumoase și să știi totul? Să fii puternică? Să cunoști la fel de mult, ca și Dumnezeu? Hai! Numai o mică înghițitură!»

La început, Dumnezeu a spus: «Nu vă atingeți de Pomul Cunoașterii». Nu este pentru voi. Veți suferi și veți muri, dacă

o veți face». Dar curiozitatea era mai puternică decât orice, așadar a luat un măr și a mușcat. Era un măr roșu, delicios.

Când a venit Adam, i-a dat mărul. «Haide, ia o înghițitură, numai una. Este un măr minunat. Mănâncă!»

«Haide, nu crede tot ce spune Dumnezeu», a zis șarpele. «Îți spune dinadins! Nu vrea să fiți la fel de inteligenți ca și El, să înțelegeți totul la fel ca și El. Imaginați-vă. Dacă mâncați din Pomul Cunoașterii, veți fi ca Dumnezeu».

«Haide, Adam, încearcă», a spus Eva. «Nu se va întâmpla nimic. Numai o înghițitură!» Și Adam cedă, în sfârșit. A luat o îmbucătură mică, dar nu a putut să o înghită. S-a simțit vinovat.

În acel moment, s-a auzit o voce puternică, în Rai. «Nu M-ați ascultat! Ați mâncat din Pomul Cunoașterii!»

«Dar, Doamne! Am fost tentați de șarpe!»

«Șarpele este Satana, Dușmanul – răul; forța malefică. De aceea veți părăsi Grădina Raiului pentru totdeauna. Veți trăi pe Pământ. Veți face copii; veți suferi și veți muri. Nu mai sunteți copiii mei». Și i-a luat pe Adam și pe Eva un vânt mare și i-a alungat din Grădina Raiului.

Chiar de la început, a fost o luptă între bine și rău. Omul a fost creat după imaginea lui Dumnezeu – să fie fericit. A fost tentat, a ascultat de Satana, a devenit păcătos și, din acel moment, au apărut binele și răul.

Adam și Eva au avut doi fii. Cain și Abel. Abel era fiul cel bun. Își iubea părinții, muncea din greu și era preferatul lui Adam. Cain era gelos și plin de resentimente. Într-o zi, l-a luat pe Abel și l-a dus în pădure, unde l-a omorât, inspirat de forțele rele. De atunci, oamenii se omoară pentru putere, pentru bani, din lăcomie, gelozie și invidie. Forța malefică lucrează într-o manieră subtilă. Sădește gânduri rele în mintea

oamenilor. Iar dacă oamenii sunt slabi, o ascultă. Fac păcate. Oamenii au fost răi și au comis păcate de șase mii de ani încoace – furând, înșelând, omorând, maltratând, mințind, excrocând. Când mințim, furăm, omorâm, maltratăm, urâm, fie verbal sau fizic – când dorim o femeie care nu este soția noastră și comitem adulter, ascultăm forțele malefice. Când bem, luăm droguri, ascultăm forțele malefice. Forțele rele L-au tentat chiar și pe Iisus, Fiul lui Dumnezeu. A postit timp de 40 de zile, fără mâncare sau apă, și a fost ademenit de Satana, care I-a promis putere, femei frumoase, bani, controlul asupra lumii. Dar El a învins forța malefică. Prin asta a fost învingător. Iisus a spus: «Omul nu trebuie să trăiască numai prin prisma existenței materiale, ci și prin cea spirituală, respectând cuvântul Domnului».

Forța malefică a răs: «Dacă ești Fiul Domnului, fă o minune și transformă aceste pietre în pâine. Dacă ai fi Fiul Domnului și ai fi înfometat, ai avea ce să mănânci». Dar Iisus l-a respins. Murea de sete, așa că Satana i-a spus: «Dacă îți este așa de sete, lovește această stâncă și apa va curge, iar tu nu vei muri de sete». Dar Iisus a respins forța malefică.

Dumnezeu-Tatăl i-a poruncit să răspândească povețe, să creeze o biserică și un nou mod de viață – să învețe omenirea să trăiască în pace, dragoste și armonie. Să ne iertăm; să ne ajutam. Asta a fost misiunea Lui pe Pământ. De aceea L-a trimis Dumnezeu pe Pământ drept copil, să crească printre ființele umane, să devină Dumnezeu și să răspândească poruncile Sale.

Iisus a venit la poalele muntelui după ce l-a învins pe Satana și a început să predice și să facă minuni. I-a vindecat pe bolnavi, l-a ridicat pe Lazar din morți după trei zile, la nunta din Cana Canineii a transformat apa în vin și a hrănit sute de oameni cu cu șase pâini și cinci pești.

Dar mai presus de orice, Iisus era vindecător – vindecătorul aripilor frânte – vindecătorul vieților sfărâmate – vindecătorul viselor frânte. Asta este puterea lui Iisus – să fie vindecător. Asta este puterea lui Dumnezeu, să ne acorde vindecare – vindecarea minții și a corpului. Dacă se întâmplă să murim, este datorită faptului că rolul nostru pe pământ a luat sfârșit. Ne-am terminat misiunea! Nu mai este nevoie să zăbovim, dacă misiunea s-a terminat. Bineînțeles că este extrem de dureros pentru cei care rămân în urmă. Se simt abandonati, răniți. De ce trebuie să moară mama? De ce trebuie să moară tata? De ce trebuie să moară soțul meu? De ce trebuie să moară copiii mei? Ce fel de Dumnezeu ești, dacă faci astfel de lucruri? Se știe puține despre faptul că există un plan și că acel plan trebuie îndeplinit. Când trăind, dăruim celorlalți, îi ajutăm pe săraci, înfometați, nenorociți, bolnavi ce nu-și pot purta de grijă, îndeplinim planul Domnului pentru noi. Și când acest plan va fi terminat, vom fi chemați în Rai, spre pacea eternă. Acesta este planul lui Dumnezeu, dar pentru a-l îndeplini, trebuie să învățăm așa cum vrea El. Trebuie să trăim așa cum vrea El. Trebuie să împărtășim altora – prin desen, scris, compunerea muzicii, predică – dacă avem un dar de la Dumnezeu, timpul său este acum – nu peste un an, o sută de ani sau un milion de ani. Acum, cât suntem în toată puterea noastră, trebuie să împărtășim darul nostru. Trebuie să îndeplinim planul lui Dumnezeu.

Cum vrea Dumnezeu ca să trăim? Una dintre reguli este să ne iubim pe noi înșine și pe alții. Dacă suntem milionari, zece la sută din ce câștigăm trebuie să meargă la cei săraci. Dacă suntem săraci, zece la sută din ce câștigăm trebuie să meargă la caritate – la săraci, orfani, bolnavi, la cei care nu-și pot câștiga existența – la cei fără de adăpost. Numai dragostea face ca viața să merite trăită. Dragoste pentru noi și pentru ceilalți. Numai

dragostea deschide poarta către fericire; prin iubirea celorlalți, ne iubim pe noi înșine. Cele Zece Porunci, legile pe care Moise le-a adus de pe Muntele Sinai, dictate de Dumnezeu și scrise pe ceramică: Să nu ucizi. Să nu furi. Să nu minți. Să nu comiți adulter. Să nu înșeli. Să-ți respecti mama și tatăl, dacă vrei să fii respectat de copiii tai. Să nu faci chip cioplit. Să știi că Eu sunt Dumnezeul tău, să Mă respecti și să ții ziua de Sâmbătă. Sâmbăta a devenit Duminică, în Credința Catolică.

Dacă trăim în acest mod, trăim în împărăția Domnului. Dacă încălcăm poruncile, păcătuiam. Și atunci intervine Iisus. El este capabil să ne ierte păcatele, dacă recunoaștem că suntem păcătoși și promitem ca n-o să mai păcătuiam. Dar suntem ființe umane și vom păcătui iar și iar, și vom fi iertați, iar și iar. Iisus le-a spus oamenilor pe care îi învăța: «Prin Mine, veți ajunge la Tatăl Meu. Iubiți-vă unul pe altul, ajutați-vă, iertați-vă vecinii, pe cei care v-au rănit, dacă vreți să fiți iertați de Tatăl vostru ceresc».

Cea mai mare povață pe care trebuie s-o învățăm este dragostea. Dragostea pentru celelalte ființe umane. Dragoste pentru familia noastră și pentru străini, pentru vecini. Dacă nu suntem capabili să-i iubim pe ceilalți, nu vom fi niciodată capabili să ne iubim pe noi. Și dacă nu ne iubim, nu putem avea liniște sufletească, fericire. Dacă îi uităm pe săraci și pe nevoiași, pe cei bolnavi, înfometați, încălcăm o altă poruncă. Într-o bună zi, Dumnezeu ne va pedepsi. Acestea sunt cele mai importante lecții pentru care Iisus a venit pe pământ, să ne învețe.

Iisus a venit pe pământ ca Om, dar și ca Fiul lui Dumnezeu pentru a ne învăța ce este dragostea, înțelegerea, iertarea, mila. Pentru asta, noi L-am răstignit pe cruce. El a venit pentru a ne lua păcatele, vărsându-Și sângele, căci noi L-am răstignit. A făcut un

nou testament și prin asta a schimbat cursul istoriei. Totuși, și acum există păcat. Oamenii încalcă cele Zece Porunci tot timpul. Ne credem Dumnezeu, sacrificând animalele și, mai apoi, sacrificând oameni. Omorăm copiii prin avorturi. Furăm și îi omorăm pe ceilalți oameni. Divorțăm de bărbați și femei, uităm de copiii nevinovați care suferă. Ne apucăm de afaceri și, din cauza lăcomiei, nu lăsăm loc de competiție. Ducem vieți îndestulate cu acțiuni care cresc din ce în ce mai mult, și uităm de cei dragi nouă, care au nevoie de ajutorul nostru. Trăim după ceea ce își dorește Dumnezeu? Nu.

Rusia e în război cu Cecenia și sunt omorâți sute de nevinovați. Arabii și evreii s-au omorât între ei de cincizeci de ani, iar sfârșitul luptei încă nu se întrevide. Lumea «bună» a declarat război Iugoslaviei, și sute de civili au fost omorâți. Musulmanii îi urăsc pe sârbi, care sunt catolici, și îi omoară. Sârbii îi urăsc pe Musulmani pentru că nu sunt ca ei și i-au distrus în Kosovo – mii și mii. Un dictator nebun, numele său fiind Adhuni, a omorât, în Africa, mii de oameni. SIDA omoară sat după sat. Prin aceste fapte, încălcăm o altă poruncă: «Să nu ucizi».

Există oare porunci pe care să nu le fi încălcat? Ne credem Dumnezeu. Nu ne ajutăm. Nu ne iertăm. Ne rănim. Gândim rău. Și ne mai întrebăm de ce nu suntem fericiți? Ne întrebăm de ce nu putem fi împliniți? Ne întrebăm de ce viața nu merge cum ar trebui? Pentru că noi suntem cei care facem păcatele! Noi suntem cei care facem adulter! Noi suntem cei care furăm! Noi suntem cei care maltratează, se înfurie și îi rănesc pe ceilalți. Este Dumnezeu supărat pe noi? Dacă aveți vreo îndoială, amintiți-vă inundațiile, cutremurele de pământ, furtunile și uraganele care au avut loc anul acesta. Au omorât mii de oameni pe parcursul ultimelor ani. Au distrus mii de case și vieți nenumărate.

Ne va pedepsi Dumnezeu? Nu există îndoială. Priviți ce se întâmplă în Israel. Priviți cum tensiunea continuă să crească! Palestinienii vor propriul lor stat, evreii spun nu, acesta este pământul nostru, pământul nostru sfânt. Ce drept aveți asupra Israelului? Noi stăm aici de 7.000 de ani. Noi am construit Israelul din nimic. Iar acum, este o grădină frumoasă și prosperă. Este o viață minunată. Ce drept aveți voi, care ați fost păstori timp de o mie de ani, după ce noi am fost alungați din Israel de romani, omorâți și împrăștiați? Voi atunci ați apărut. În momentul în care Ishmael, fiul lui Abraham, a preluat conducerea Palestinei. Cine are dreptul asupra Israelului? Noi, care am trăit acolo de șase mii de ani sau voi, care ați trăit acolo o mie de ani? Aceasta este o dilemă care pare că va lua sfârșit numai printr-un război! Iar noi vom avea Armagedon. Vom avea distrugerea Israelului; distrugerea a mii și mii de oameni, și atunci va fi A Doua Venire. Atunci va veni Iisus și va liniști furtuna și vom avea o mie de ani de pace. Noul Ierusalim și cel de-al treilea templu vor fi construite.

Avem aventuri! Destrămăm familii! Rănim copii nevinovați ale căror familii nu au o mamă sau un tată – cresc abandonati și deprimați. Iau droguri și alcool pentru a fi capabili să facă față acelei dureri. Respirăm aer poluat. Dioxid de sulfur; monoxid de carbon. Și mai suntem și uimiți că avem cancer de plămâni și murim. Nu ne dăm seama de ceea ce facem corpului nostru – ne distrugem imunitatea, mâncăm hrană stricată, sau care conține pesticide, chimicale, o mie și unu de aditivi. Și apoi ne întrebăm de ce avem oboseală cronică și cancer. De ce facem SIDA. În anul 2005, trei din cinci americani aveau cancer. Coincidență? Sau ne distrugem? Suntem pro-avort. Iar acum folosim celulele fătului pentru a crea organe și țesuturi noi. Chiar ne considerăm Dumnezeu! Nu credeți că Dumnezeu ne va pedepsi

pentru asta? Uităm că avortul ucide copiii din uter – copii care, într-o bună zi, ar putea deveni mari artiști, scriitori sau oameni de știință – poate noul Michelangelo. Poate nou Rembrandt! Poate noul Beethoven! Poate noul Einstein. Prin acest lucru, încălcăm făgăduința noastră față de Dumnezeu. Facem păcate nenumarate, de-a lungul zilei. Ne folosim de știință în scopuri malefice. Ne jucăm de-a Dumnezeu, cumpăram mâncare modificată genetic, fructe și legume, amestecăm ADN-ul unei muște cu un măr pentru a proteja mărul să nu fie mâncat de insectă, dar nu realizăm ceea ce facem corpului nostru. Creăm porumb genetic și sirop de porumb, pentru ca recolta să fie îmbelșugată. Nu ne gândim la ceea ce facem corpului nostru. Tot ce mâncăm, de la pâine la prăjituri, tort, supă, conține chimicale. Inspirăm aer poluat. Ne hrănim cu mâncare poluată. Trăim o viață poluată.

Nu-i de mirare că imunitatea noastră aproape nu mai există. Nu-i de mirare că ne simțim obosiți, ne îmbolnăvim. Dumnezeu va pedepsi întreaga lume. Va fi război. Dar unde? Israelul va fi atacat? Dușmanii se vor uni cu arabii, în străduința lor de a distruge Țara Sfântă?

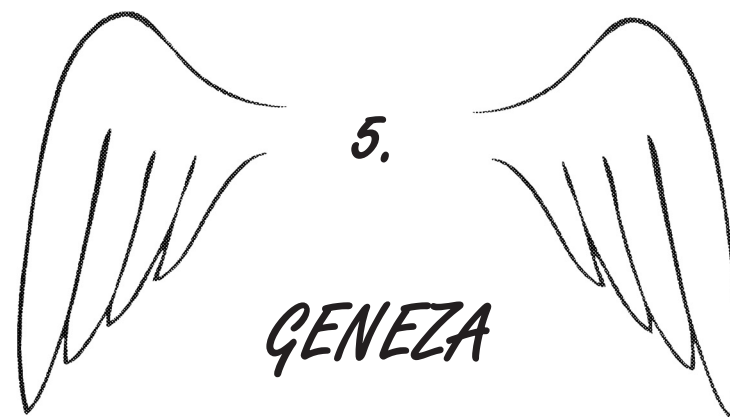
Desigur. Cea mai mare problemă este petrolul. Arabii au tone întregi de petrol, în timp ce în Europa și America zăcămintele sunt epuizate, secătuite. Petrolul este cea mai mare bogăție. Dacă nu avem petrol, nu putem produce căldură pentru noi, nu putem face mașinile să funcționeze, nu putem determina civilizația să meargă. Așadar, vom ataca Israelul. Noi – americanii, europenii, rușii. Chinezii au acum controlul asupra Canalului Panama, la o mie de kilometri distanță de America. Ei devin din ce în ce mai puternici și, în curând, vor reprezenta o amenințare pentru întreaga siguranță a lumii. Coincidență? Sau Dumnezeu este pe punctul de a supune America la încercare? Am fost

lacomii, egoiști, interesați și păcătoși. Tot ce facem este numai pentru noi. Nu ne gândim și la ceilalți. Nu ne gândim la cei fără adăpost, la săraci, la orfani. Cui îi pasă de ei? Să-L lăsăm pe Dumnezeu să aibă grijă de ei. Dar, prin acest mod de a gândi și a acționa, încălcăm o altă poruncă – să ne iubim unii pe alții – să avem grijă unii de alții – să ne comportăm ca niște ființe umane – să trăim în așa fel viața încât, atunci când vom muri, cineva să spună: a trăit un om drept, cinstit; cu siguranță că el (sau ea) este acum în Rai, alături de Dumnezeu.

Acum Dumnezeu pregătește terenul. Tensiunea din Israel continuă să crească. Palestinienii continuă să lupte. Toate țărilor arabe vor veni în ajutorul palestinienilor și vom avea război. Poate nu va fi Armageddon, pentru că Anticristul nu a venit încă. Pentru că Rusia și China nu sunt încă destul de puternice. Dar peste câțiva ani? Cine știe ce plănuiește Dumnezeu? El este singurul care știe. El este singurul care știe dacă vom exista; dacă vom continua ca rasă umană sau dacă vom fi șterși de pe fața pământului, la fel cum s-a întâmplat în timpul lui Noe.

Oamenii au fost întotdeauna preveniți de profeți, de Biblie, dar nu au vrut să asculte. Au fost nimiciți în Sodoma și Gomora, din cauza păcatelor lor. Atlantis a fost distrusă pentru că a păcătuit. Nenumarate civilizații au fost distruse. Noi nu am fost primii; nu vom fi nici ultimii. Dumnezeu știe cum să pedepsească. Dumnezeu știe cum să pedepsească aspru, să distrugă, atunci când este necesar să o facă. Dar a făcut o înțelegere cu Noe, iar aceasta a fost consființită de apariția curcubeului. «Nu voi nimici niciodată oamenii în același fel cum i-am omorât în timpul potopului», a spus Dumnezeu. «Civilizația va continua. Oamenii vor supraviețui. Poate nu toți, doar câțiva, și se va naște o nouă civilizație, și apoi alta și alta, vor fi o mie de ani de pace – fără

lăcomie, fără omoruri – cu oameni avansați, puternici, dar miloși, iubitori, care au grijă unii de alții, care se ajută între ei». Acesta este mesajul pe care Dumnezeu vrea să-l auzim. Nu nimicirea. Nimicirea va veni, dar după aceea va fi pace, veselie, și o viață mai bună.

PRIMELE CĂRȚI ALE BIBLIEI DESCRU CE s-a petrecut după ce Dumnezeu a creat lumea. El a creat lumea în șapte zile: mai întâi Soarele și Luna, apoi animalele din apă, a despărțit apa de uscat, a făcut dobitoacele, bărbatul și femeia. Dar șapte zile biblice pot fi șapte milioane de zile în timpul nostru, pentru că este cunoscut, ca fapt științific, că, în realitate, lumea a fost creată în șapte milioane sau șapte bilioane de ani. Așadar, fiecare zi a timpului celest poate însemna un bilion de ani ai timpului terestru. Einstein a dovedit ca timpul este relativ – că, în realitate, nu există – este ceea ce vedem noi, că ființe umane. Einstein nu combate Biblia.

2500 de ani după crearea lumii, s-a născut Avraam și el avea o soție, Sara. Își iubea soția, numai că ea nu putea să-i dăruiască un copil. Asta era durerea lui Avraam. Își dorea un moștenitor. Într-o zi, Dumnezeu a vorbit cu Avraam și i-a spus să-și ia oamenii, soția, vitele, și să

meargă spre ținutul Canaan, și să se stabilească acolo. Avraam L-a ascultat pe Dumnezeu.

Unul dintre cele mai importante lucruri pe care Dumnezeu vrea să le facem, este să ne supunem ordinelor Lui. Oricând ar veni, sub orice formă, noi trebuie să ne supunem. Numai prin supunere dovedim că avem credință în Dumnezeu, Îl onorăm, putem fi ajutați – și Îi putem dovedi că Îl iubim.

Sara avea 70 de ani și nu avusese încă un copil. Într-o zi, Sara i-a spus lui Avraam să-și ia o a doua soție, o femeie tânără și una dintre servitoarele ei, pe nume Agar, pentru a-i da un copil. Avraam a refuzat-o pe Sara, pentru că o iubea dar, într-un final, a acceptat, iar Agar i-a dăruit un copil pe nume Ismael. Ismael avea să devină părintele musulmanilor. Însă Avraam nu era fericit. Își dorea un fiu de la Sara. Într-o zi, Avraam stătea în fața cortului său și se gândea. Era un om bătrân, ostent, avea aur și argint, mii de vite, dar o inimă amară. Nu avea un copil cu Sara. Își dorea un copil cu Sara, din propria lui carne. Ce însemnau banii și toată averea, dacă nu era fericit? Și cum era cufundat în gânduri, a auzit o voce și l-a văzut pe Dumnezeu în fața lui, în chip de om. Și Domnul i-a spus, «Sara va avea un fiu și îl vei numi Isaac. Voi răspândi sămânța ta ca nisipul pământului. Așa de mulți vor fi. Iar Eu voi veghea asupra acestui popor, căci el va fi poporul lui Dumnezeu».(Geneza 12:2-3).

Avraam nu putea să creadă că Sara va avea un copil la 70 de ani, dar avea încredere în Dumnezeu, și Îl ascultă. Credința câștigă. Sara i-a dăruit un fiu, pe Isaac.

Dumnezeu vrea ca noi să avem încredere în El. Prin credință putem învinge spiritele rele. Putem face multe lucruri, ne putem îndeplini visele.

Avraam era fericit când s-a născut Isaac. Isaac a crescut, era un copil minunat, deștept, bucuria tatălui

lui. Când Isaac avea 13 ani, Avraam a avut un vis. În vis, i s-a spus: «Trebuie să mergi să-l sacrifici pe Isaac pe munte. Este un loc, acolo vei lua un cuțit, îl vei lega pe Isaac de o piatră, și îl vei sacrifica pentru Mine». Avraam era îngrozit. Cum putea el să-și omoare propriul copil? Singura lui bucurie. Ce se va întâmpla? Nu vor mai fi oameni pe pământ, așa cum i se promisese. Nu vor mai exista moștenitori, copii, nepoți, strănepoți. Și civilizația pe care Dumnezeu i-o promisese? Dar s-a supus lui Dumnezeu. L-a luat pe Isaac cu el în munți, fără să-i spună ce avea să facă, l-a pus pe piatră și a ridicat cuțitul. Atunci a auzit o voce: «Avraam! Uită-te în spatele tau. Dacă vei găsi o capra, o poți sacrifica și-l poți salva pe Isaac». Și iată, s-a întors înapoi și o capră se afla prinsă în tufiș. Așadar, Avraam a luat capra, a făcut sacrificiul pentru Dumnezeu, și l-a salvat pe Isaac.

Isaac avu fiice și fii, iar aceștia, la rândul lor, avură fii și fiice. Israelii – poporul evreu – s-a născut din Isaac.

DUMNEZEU - TATĂL ESTE DOAR Dumnezeu, dar poate fi, de asemenea, și unul dur și furios. El i-a dictat lui Moise, pe Muntele Sinai, regulile după care trebuie să ne conducem viețile, dar i-a spus și pedepsele, în cazul în care vom păcătui. A distrus Sodoma și Gomora pentru că păcatul era pretutindeni. El vede păcatele noastre și ne răsplătește conform lor. Dacă rănești pe cineva, vei fi rănit la rândul tau. Dacă ajuti cuiva, și El te va ajuta. Aceasta este legea universală a lui Dumnezeu. Dar noi tot nu înțelegem și continuăm să ne rănim unii pe alții, să furăm, să omorâm, să șantajăm, să țipăm, să urlăm, în loc să încercăm să facem pace, să trăim cu ceilalți... omeneste. Oamenii preferă să lupte unii contra altora. Dumnezeu a

spus: «Să nu râvnești după bunurile aproapelui tău». Sau ale partenerului tău. Dar noi ne străduim să trăim la fel ca familia Jones – să-i întrecem, prin a avea două mașini dacă ei au una, trei televizoare, dacă ei au două. Din dorința de a fi mai buni decât vecinii noștri, îi uităm pe săraci, pe orfani, pe cei înfometați și pe cei fără casă – din dorința de a avea mai mulți bani, mașini mai mari, mai multe proprietăți, Îl uităm pe Dumnezeu. Dumnezeu vede tot. Vom fi judecați? Priviți în jurul vostru.: inundațiile, cutremurele care au loc din ce în ce mai des, uraganele care distrug mii și mii de case și vieți. Priviți războaiele, conducătorii care decid să ucidă mii și mii de oameni, precum cel al Iugoslaviei, Milosevich, precum cel al Africii, precum mulți, mulți alți.

Sunt acestea coincidențe, sau Dumnezeu încearcă să ne avertizeze? Încearcă Dumnezeu să ne spună ceva? Îl ascultăm? Nu. Nimeni nu Îl ascultă. Nimeni nu vrea să vadă. Nimeni nu vrea să știe ce se întâmplă și de ce se întâmplă. Tensiunea din Orientul Mijlociu, dintre Israel și Palestina, continuă să crească. De la începutul Anului Nou, Rosh Hashanah, au fost 60 de zile de violență, de vărsare de sânge, de omoruri, răniri. Dar nimeni nu vrea să înțeleagă că aceasta nu este o cale de a te comporta – că oamenii trebuie să învețe să trăiască în pace – că trebuie să facă unele compromisuri. Atât evreii, cât și palestinienii trebuie să cedeze. Nimeni nu are dreptate. Nimeni nu a greșit. Cel mai important lucru este că oamenii trebuie să învețe să coexiste unii cu ceilalți, să coopereze, să fie prieteni, nu să se urască. Ura ne este dată de spiritele rele. Cineva care se respectă și se iubește pe sine, trebuie să-i iubească și pe ceilalți.

La începutul anului 2000, întreaga lume sărbătorea intrarea în noul mileniu. S-au putut vedea, la televizor,

minunate jocuri de artificii, la Paris, Londra, Moscova sau Roma. Toată lumea dansa, petrecea, bea șampanie, pentru a sărbători noul mileniu. Dar nu și în Ierusalim. În Ierusalim era liniște și întuneric. Era ca și cum nimeni nu își dorea să sărbătorească. Le era teamă. Evreii se temeau să sărbătorească, pentru a nu-i jigni pe musulmani, și invers. Așadar, cel mai bun lucru era ca fiecare să stea în casă. Iar Ierusalimul să fie posomorât, trist. Singurul loc din lume unde nu era sărbătoare, nu erau artificii și nimeni nu dansa pe stradă.

Coincidență? Sau un semn, în legătură cu ce va să vină? Un vis frumos, sau realitatea? Numai timpul va decide. Mii de palestinieni sărbătoreau în Betleem venirea noului mileniu și începutul statului palestinian. Barak, prim-ministru al Israelului, a returnat palestinienilor tărâmul din vest, cu scopul de a asigura pacea Israelului. Este gata să dea Munții Golan înapoi Siriei. El dă înapoi, dar nu găsește înțelegere din partea palestinienilor, iar asta va genera un nou război. Își mai amintesc oamenii de avertismentele profeților și învățăturile Bibliei, despre Armaghedon? Și ziua revelației, când toate forțele lumii vor ataca Israelul? Când Israelul va fi invadat de arabi, pentru a fi distrus, atunci Iisus, Mesia, se va întoarce pe pământ, va salva lumea și vor domni pacea și armonia timp de o mie de ani. Imaginați-vă o lume fără războaie, păcate, lăcomie – este prea frumos pentru a putea crede.

Dar numai Dumnezeu știe. Noi nu știm care este planul Său. Nu știm ce se va întâmpla pe pământ. Cel mai important pentru noi, este să ducem o viață în care să dăruim celorlalți, să-i înțelegem, să-i ajutăm, să-i călăuzim spre o existență mai bună – să nu uităm de săraci, orfani și înfomețați. Să fim, într-adevar, ființe

umane, ființe spirituale, pentru ca atunci când vom muri și vom merge, în sfârșit, la judecată, Dumnezeu să spună: «Sunt mulțumit de tine, copilul meu. Ți-ai trăit viața cum mi-am dorit Eu, încât meriți să fii răsplătit cu pace și fericire eternă».

SAM SUFEREA DE O DURERE COPLEȘITOARE în piept, fiind ținut la pat, legat de aparate cu o mulțime de fire. Era ca și cum o cireadă de elefanți l-ar fi zdrobit. Abia mai putea respira. Îi era frică să se miște. Auzi voci în depărtare, apoi vazu, în apropierea lui, o femeie într-un halat alb și cu bonetă, care se aplecă deasupra lui și puse un lichid într-un tub legat de brațul său. Văzu doi bărbați tineri care vorbeau între ei și îl priveau îngrijorați. Pentru o clipă, nu realizează cine sunt, apoi îi recunosc pe cei doi fii ai săi, Robert și Edmond. Amândoi erau speriați. Se uitau la el cu ochi mari și vorbeau în șoaptă. Robert, cel mare, spuse: «Săracul tata, cred că

suferă mult. A fost neașteptat atacul lui de cord. Acum cinam și trăncăneam, iar în secunda următoare s-a prăbușit. Crezi că va supraviețui?» Cel mai mic fiu răspunse: «Sper să supraviețuiască. Nu vreau să moară. A fost necruțător cu mine. M-a bătut, m-a pedepsit de față cu alți copii, dar îl iubesc oricum. Este tatăl meu. Nu pot uita ce mi-a făcut, dar trebuie să-l iert, asta spune Dumnezeu. Iartă-i pe ceilalți, pentru ca păcatele tale să fie iertate. Totuși, nu pot uita. Nu pot uita nopțile în care îmi spunea: *Ești un ratat, nu ești bun de nimic. Du-te și alimentează mașinile într-o benzinărie, umple rafturile într-un magazin. Fă bani!*, iar eu eram absolvent de facultate, licențiat în arte. El nu a înțeles nicio dată ce mi s-a întâmplat când aveam 25 de ani și o gașcă de tineri m-a atacat aproape de liceu, mi-a luat ceasul și banii. Am fugit acasă, m-am încuiat în cameră și nu am vrut să ies timp de trei luni. Mama a înțeles. Mi-a spus că ceva nu este în regulă, dar eu am negat. Spuneam nu; am apă în urechi, acesta este motivul pentru care nu mă simt bine! Din cauza asta, nu am exilibrat, am dureri de cap. Poate este ceva în neregulă cu mine. Apoi am mers la medic, m-a examinat și mi-a spus că nu este nimic în neregulă cu mine, cu excepția faptului că am atacuri de panică. Mergi și tratează-te! Nu voiam. Cum puteam să fac asta? Tata obișnuia să-mi spună: *Numai oamenii slabi iau medicamente. Un bărbat adevărat nu ia medicamente. Un bărbat adevărat luptă împotriva problemelor lui*. Deci, am încercat să lupt, dar tot aveam teama de a nu fi înjunghiat, dacă mergeam pe stradă. Teroarea de a fi urmărit și omorât mă determina să stau în casă tot timpul. Nimeni nu mă înțelegea, mai ales tata. Mama voia să fiu consultat de un psihiatru, dar am refuzat. *O nu, mamă, voi lupta singur*, spuneam. *Nu poți lupta singur! Ba da, pot, și îți voi dovedi că voi putea!* Îmi era din ce în ce mai frică, din ce în ce mai groază, și a venit timpul să merg la facultatea de drept. Facultatea de drept a fost un coșmar. Aveam senzația că toată lumea mă privea, râdea de

mine, chicotea. Nu puteam învăța, nu mă puteam concentra, nu puteam lua note bune. Aveam numai note de 5 și 7. Eu, care fusesem un student eminent, până la acel eveniment? Așa că, a trebuit să mă retrag de la facultatea de drept. Cât de îngrozit eram să vin acasă. Un eșec. Chiar și eu mă consideram un ratat. Am fost incapabil să termin facultatea. Ce voi face cu viața mea? Au urmat niște ani îngrozitori. Zece ani în care a trebuit să ma lupt cu forțele rele, care îmi șopteau: *Nu ești bun de nimic. Ești un ratat. Ești un nimic. Nu vei valora nimic niciodată! Ești un ratat... Ești un ratat...* Acestea sunt cuvintele exacte cu care mă chinuia tata, în fiecare zi, la fiecare prânz sau cină. Dar eu îl iert, pentru că Iisus spune să-l iert. Dumnezeu spune că mama și tatăl trebuie respectați. Poate nu știa ce face! Poate nu înțelegea! Crede-mă, nu mi-a fost ușor să iert, nu voi uita niciodată. Nu voi uita chinurile. Nu voi uita atitudinea lui răutăcioasă. Dar trebuie să-l iert», a spus Robert.

«Asta este o parte a vieții. Dacă nu-l iert, pe mine cine mă va ierta? Tată, te iert», a mai spus Robert, apropiându-se de tatăl său. «Poți muri în liniște! În curând vei fi în Rai, alături de Iisus și de Dumnezeu-Tatăl».

«Despre ce vorbesc?», se întreba Sam. «Cu siguranță, nu despre mine! Nu-mi amintesc să-l fi bătut când era copil! Asta-i imaginația lui bolnavă. Nu-mi amintesc să mă fi purtat urât cu el! Nu-mi amintesc să-l fi înjosit! Asta-i numai imaginația lui bolnavă. Nu am făcut decât să încerc să-l determin să muncească și să se întrețină singur. Are 35 de ani. Nu vreau să-l întretin toată viața – un baiat de 35 de ani, care trăiește din banii mei, în casa mea? Ce rușine. Nu a vrut să asculte niciodată. Nu a vrut să muncească. Este leneș! Este un om de nimic! Nu este bun de nimic, asta e. Nu a vrut să asculte niciodată de sfaturile mele. Întotdeauna am încercat să-l fac să înțeleagă că ar trebui să devină medic, stomatolog sau avocat –

pentru a fi capabil să aibă un trai decent. Îmi amintesc că eram un tată bun, îi duceam pe ambii baieti în vacanță, în Europa, cheltuiam bani pe haine și jucării. Cum poate să spună Robert că eram un tată rău? Nu-mi amintesc să fi fost un tată rău! Nu-mi amintesc să-i fi neglijat vreodată! Întotdeauna am fost alături de ei și am încercat să fiu cel mai bun».

«Esti sigur? spuse vocea din mintea lui Sam. Esti sigur ca ai vrut să-l ajuți, nu să-l domini? Să-l ții pe micuțul băiat sub papuc? Să-l determini să fie ascultător? De asemenea, felul în care te-ai comportat cu soția ta când s-a îmbolnavit și aproape a vrut să se sinucidă, după divorț? Slavă Domnului că și-a revenit și acum este fericită alături de un nou prieten».

«Nu am făcut decât să fiu cinstit», a spus Sam.

«Chiar crezi că a fost cinstit să iei toți banii și să o lași fără nimic? Nu. Tot ce ai făcut, a fost să profiți de ea! Să te porți urât cu ea timp de foarte, foarte mulți ani. Să o bați! Să-i spui că nu este bună de nimic! Să-i spui că este o vacă grasă! Iar între timp, mai aveai și aventuri. Cu acele femei, care umblau numai după banii tai. Chiar crezi că ai fost un soț bun? Felul în care ai abuzat de ea? Ai țipat, ai bătut-o? Îți amintești când aproape ai sugrumat-o? Când ai avut prima ta aventură? Cum au venit baietii tăi în dormitor și au salvat-o? Cum ai făcut-o de râs în fața tuturor prietenilor ei? Chiar crezi că ai fost un soț bun? Mai gândește-te, Sam! În câteva minute, vei fi în fața lui Dumnezeu! Dumnezeu știe tot ce ai făcut și ce nu ai făcut. Există o carte, iar în ea este scris fiecare moment din viața ta; o dată ce vei ajunge acolo, vei vedea, ca într-un film, fiecare clipă, începând cu copilăria ta, cu felul în care te-ai comportat cu părinții tăi, cu fratele tău, cum te-ai comportat cu oamenii, cu copiii tăi, cu soția ta, cu cele mai importante persoane din viața ta. Ai fi putut fi fericit, dar nu ai vrut.

Nu poți fi fericit pentru că tatăl tău te-a bătut de fiecare dată când nu ai ascultat, cu cureaua. Ai crescut cu sentimentul că tatăl tău nu te iubea; dacă el nu te iubea, cum ar putea să te iubească Dumnezeu? Te-ai îndepărtat de El. Dumnezeu te iubește, Sam! Dumnezeu iubește toți copiii pământului, pe care i-a creat după chipul Său. Dar trebuie să dai și tu ceva. Iar tu nu ai vrut să dai nimic. După divorț, ce ai făcut? Ai uitat că femeia aceea mai există. O fostă soție care a trăit alături de tine timp de patruzeci de ani, te-a sprijinit financiar, ți-a dăruit copii, te-a îngrijit. Ai uitat-o complet, pentru că, în momentul de față, trăiești cu altcineva, care este cu doisprezece ani mai tânără decât tine. Și mai crezi că asta înseamnă fericirea! Ei bine, Sam, te înșeli amarnic! Actuala ta soție te-a încurajat să faci o facultate? Nu, ea te determină să cheltuiești banii pe care i-ai câștigat muncind din greu și de care i-ai privat pe prima ta soție și pe copiii tăi! Ți amintești când ai ajuns acasă numai cu niște carne stricată și niște fructe putrezite? Nu ai vrut să cumperi hârtie igienică timp de o lună, spunându-le să folosească ce au, până când soția te-a întrebat: «Se presupune că ar trebui să-mi folosesc degetele»? Apoi te-ai enervat foarte tare, ai început să țipi, să strigi, să arunci cu lucruri în ea și ai dat cu pumnii în ea? Chiar crezi că ai fost un soț bun? Sau un tată bun? Ți amintești că soția ta a cumpărat casa? Nu ai cumpărat-o tu! Și mai voiai și jumătate din valoarea casei, când a fost vândută. Ți amintești când ai venit în America, simplu imigrant, iar soția ta te-a sprijinit în facultate? Trebuia să devină medic stomatolog. Ți dădea tot ce câștiga, până la ultimul ban, timp de mulți, mulți ani, până când ai putut avea propriul tau cabinet și ai fost în stare să începi propria afacere. Nici atunci când câștigai bani, nu dădeai nimic în casă. Într-o zi, ea a spus: «Destul. Ai profitat destul de mine. De acum încolo, vei

da jumătate din bani în casă, așa cum face orice soț sau bărbat. Nu vei mai trăi pe spatele meu». Tu ce i-ai răspuns? «Căsnicia noastră a luat sfârșit pentru că tu nu-mi mai dai toți banii tăi!» Pentru ce să-ți dea toți banii? Muncea la fel de mult ca și tine. Ca un sclav, până la epuizare. Pleca dimineața la șapte și venea acasă la douăzeci. Mai voiai, pe deasupra, să și gătească, să facă curățenie, să fie gospodină, să aibă grijă de copii, să fie stomatolog și să-și câștige existența. Crezi că așa ceva este posibil? Poate în mintea ta bolnavă dar, în realitate, este imposibil. Ți amintești de câte ori ai lovit-o cu pumnii, până când brațele ei s-au învinețit? Nu și-a trăit niciodată viața. A ramas cu tine de dragul copiilor, pentru a-i putea crește și trimite la școli și facul-tăți de elită. Nu a avut niciodată un prieten stabil sau o relație de dragoste stabilă. Nu-i de mirare că trebuia să ia, întotdeauna, calmante și antidepresive!

«Despre ce vorbești?», se mira Sam. «Soția mea? Olivia? Era o nătângă! Nu a făcut niciodată curățenie, nu a gătit. M-a obligat să angajez o menajeră, în loc să se miște ea. M-a pus să achit jumătate din cheltuielile casei, în loc să-mi dea toți banii ei, pentru a putea plăti facturile. Întotdeauna m-a făcut să mă simt ca un hoț, ca și cum i-aș fi luat toți banii ei. Acei bani îmi aparțineau mie, și ea a avut tupeul să-mi ceară jumătate din ei»!

«Esti convins că nu ai profitat de ea»? spuse micuța voce. «Ai uitat de Gloria, Mimi, Maria și multe altele, toate ți-au luat banii, și-au bătut joc de tine și au vrut să fie soțiile tale, ca să poată să se bucure de banii tăi! Iar tu ce-ai făcut? Nici măcar nu ai avut curajul să ceri divorțul. Nu ai avut curajul să părăsești casele! Ți amintești concediile pe care le-ai petrecut cu aceste femei de proaste moravuri? Bijuteriile și rochiile pe care le-ai cumpărat pentru ele? Soției tale i-ai dăruit vreodată o bijuterie, flori sau ai petrecut vreun concediu

cu ea? I-ai arătat vreodată că o iubești sau i-ai acordat vreun sprijin? Unde ai fost când l-a născut pe Robert, când țipa de durere și ar fi trebuit să fii alături de ea, s-o sprijini și s-o consolezi? Vizitai orașul Chicago cu tatăl ei, mergeai în restaurante, te simțeai bine, nu te-ai gândit nici măcar o secundă la suferința ei datorată nașterii fiului tău. Tu erai prea ocupat să te simți bine. Și felul în care ai tratat-o în fața prietenilor ei. Ai criticat-o pentru că nu era o bucătăreasă bună, sau că nu făcea curățenie în casă. Ai fost necruțător! Insensibil! Fără inimă. Te-ai gândit numai la tine. Crezi că Dumnezeu va fi mulțumit acum, când vei veni în fața Lui? Spune-mi, Sam, când ai dat bani săracilor, bolnavilor, orfanilor? Da, dădeai 50 de dolari celor de la Lubarich, atunci când veneu în biroul tău și te implorau. Ai dăruit vreodată ceva din inimă? Niciodată! Pentru că nu ai inimă, Sam. Inimă ta s-a transformat în piatră pentru că tatăl tău te-a bătut când erai copil și veneai murdar după ce jucaseși fotbal cu ceilalți copii, pentru că fratele tău plângea – pentru că, de fapt, era invidios. Era invidios pe tine. Mama ta te iubea prea mult, iar el era gelos pe fiecare clipă pe care mama ta o petrecea cu tine. Atunci ți s-a transformat inima în piatră. Atunci ai aflat că dragostea este dureroasă, că nu este de folos să iubești pe cineva. Ai făcut astfel cu copiii și soția ta. Cu toată lumea din jurul tău.»

«Ce? Care soție?» gândi Sam. «Nu m-a iubit niciodată. Nu mi-a gătit, nu a făcut curățenie în casă, nu mi-a călcat cămășile. Și a refuzat să se culce cu mine. A avut chiar și curajul de a-și cauta prieten în Puerto Rico».

«Dar tu, i-ai arătat că o iubești?» întrebă micuța voce. «Ai sărutat-o, ai îmbrățișat-o, i-ai adus flori sau bijuterii, cu ocazia zilei de naștere? Nu, tu îi dadeai o sută de dolari. Ce însemnau o sută de dolari pentru tine? Nimic. I-ai arătat vreodată că o iubești?

«Nu am iubit-o niciodată!» gândi Sam. «Îmi era milă de ea. M-am căsătorit cu ea, deoarece mama ei spunea că soțul ei avea grămezi de bani în cont, la Paris. Sincer, nu am iubit-o deloc! Era neîndemânatecă, urâtă, purta ochelari cu lentile groase, nu avusese prieteni, era timida. Îmi inspira milă!»

«Ești sigur că acela era singurul motiv? Sau pentru că mama ei a spus că avea o grămadă de bani, iar când vei absolvi și vei merge în Paris, tatăl ei îți va face cel mai frumos cabinet medical? Iar când ai ajuns la Paris, ai aflat că tatăl ei era falit».

«Da, am fost păcălit că tatăl ei era bogat! Altfel nu m-aș fi căsătorit în viața mea cu ea! Nu era nimic atrăgător la ea. Tot ce a reușit să facă din viața ei a fost să devină un stomatolog prost, care a trebuit să lucreze pentru stat și să câștige foarte puțini bani. De ce nu și-a deschis propriul cabinet, ca să câștige grămezi de bani? Toată viața mi-am dorit să fiu bogat și să am fii de succes – cine îmi va lua locul în cabinetul medical?».

«Aceste lucruri ți le-ai dorit din mândrie și orgoliu. Erai stăpân pe viețile fiilor tăi! Le-ai distrus inimile! Erai necruțător, insensibil, nu le arătai că îi iubești, mai ales lui Robert. Și mai crezi că ești un tată bun? Ai încălcat Cele Zece Porunci. *Să nu comiți adulter.* Tu ai făcut adulter timp de douăzeci de ani. *Să nu furi.* Ai furat de la soția ta și i-ai luat toți banii. *Să-ți respecti mama și tatăl.* Mama ta era pe moarte, la mii de kilometri distanță – de câte ori ai fost s-o vizitezi? S-o consolezi?

«Ea era în Israel, nu puteam să merg atât de departe, nu-mi puteam cheltui banii».

«Ei bine, banii sunt problema ta cea mai mare. Pentru tine, toată viața se rezumă la bani, putere, oamenii să muncească pentru tine, tu să fii regele lor, iar ei sclavii. Un soț iubitor nu se comportă astfel cu soția lui.

Ai eşuat în viață, Sam. Ai greșit în tot ce ai făcut. Nu ți-ai iubit soția, fiul cel mai mare, care e carne din carnea ta, fiul cel mai mic care era preferatul tău. Ai trăit o viață fără sens».

Sam se trezi dintr-o dată înconjurat de o lumină strălucitoare, iar corpul său nu mai simți durere. Plutea pe un nor de puf, moale și catifelat, iar apoi a fost absorbit de un tunel gigantic. A început să se învârtă din ce în ce mai repede, pierzând controlul. A fost o experiență îngrozitoare. A văzut deodată o lumina strălucitoare la capătul tunelului. Tunelul se sfârșise, iar acum era pe o alee verde, cu flori minunate ce pluteau pe un nor. Îl încojurau mama sa, care murise cu zece ani în urmă, tatăl său, care murise cu cincisprezece ani în urmă, bunicii săi și toți prietenii lor dispăruți dintre cei vii. Cerul era senin – lumina era atât de puternică, încât ochii îl dureau și a trebuit să-i închidă. Un râu traversa aleea, iar o barcă îl aștepta la mal. Deodată, o văzu pe mama lui, care îi făcea semn, îl chema. Toți – mama, tatăl, bunicul și bunica, păreau mai tineri și mai fericiți decât îi văzuse vreodată. În sfârșit, înțelese, era mort. Aceasta era lumea spiritelor. Viața de Apoi. Valea Morților, după cum spunea Biblia. Era pregătit să-i urmeze, urcă în barcă, dar aceasta nu se mișca. O forță nevăzută o ținea în loc.

Privi deasupra și văzu, în fața sa, un bărbat brunet, cu ochi albaștri, pătrunzători. Avea barbă, iar în jurul capului, o aureolă de lumină.

«Mergi înapoi, Sam, nu ți-a venit ceasul. Dumnezeu-Tatăl ți-a mai dat o șanșă. Mergi înapoi pe pământ și încearcă să corectezi greșelile făcute. Încearcă să-l iubești pe fiul tau, Robert, să-i oferi ceea ce până acum nu i-ai dat: dragoste, înțelegere, compasiune, sprijin. Încearcă să ajungi la o înțelegere cu fosta ta soție. Te-ai purtat cu ea mizerabil. Este vremea să

recuperezi, să plătești pentru ceea ce i-ai făcut. Iar dacă nu faci asta, Dumnezeu te va pedepsi. Vei fi pedepsit într-un mod atât de aspru, încât tot ce înseamnă pentru tine acum viața îți va fi luat: ochii, inima, creierul. Fă pace cu fiii tăi, cu lumea! Ajută săracii, înfometaii, orfanii. Ei au nevoie de ajutor, iar tu ai o mulțime de bani. Dacă nu înveți asta acum, vei veni iar și iar, până vei învăța să te porți omeneste – să iubești, să dăruiești dragoste. Să înțelegi ce înseamnă dragostea. Trebuie să înveți cea mai importantă lecție, să iubești - nu să ataci, să te porți urât, să dai ordine celorlalți. Toată viața ta ai fost un om care a dat ordine. Ai încercat să controlezi existența celor din jurul tău. Pe băieții tăi, încercând să-i cumperi cu bani, jucării. Nu ai dăruit nimic nimănui din inimă. Nu ai dat niciodată de pomană săracilor, orfanilor. Pentru ce ai trăit, Sam? Pentru a aduna bani? Pentru a-i pune deoparte? Bani sunt făcuți pentru a-i ajuta pe ceilalți, nu pentru a-i strânge! Trebuie să înțelegi asta și să-ți schimbi concepțiile. Încetează să mai fii egoist, lacom, să mai înșeli și să minți. Numai atunci vei putea veni în Rai, vei putea fi un suflet fericit și te vei putea alătura mamei, tatălui, bunicului, bunicii, oameni care au încercat să-ți facă pe plac – și să stai cu familia ta pe vecie. Mergi înapoi, Sam, și învață lecțiile pe care trebuie să le înveți: iertare, înțelegere, dragostea față de tine însuși și față de ceilalți. Asta e modul în care ar trebui să trăiești».

În timp ce bărbatul vorbea, lumina din jurul capului său se răspândi și deveni din ce în ce mai strălucitoare, ca și cum ar fi luat foc. Sam Îl recunosc, în sfârșit. Era Iisus, exact așa cum îl pictaseră mulți artiști – Rafael, Michelangelo, Leonardo da Vinci, în *Cina cea de Taina* – era Iisus, cu ochii negri de furie, dar totuși plini de compasiune. Sam își plecă ochii de uimire și teamă.

«Mai este încă timp să-ți ispășești păcatele», a spus Iisus. «Dumnezeu, Tatăl Meu, M-a trimis către tine pentru a-ți spune că trebuie să-ți trăiești viața din nou. Îți va da încă câțiva ani. Câțiva ani pentru a trăi așa cum ar trebui. Iar dacă vei greși și vei fi judecat din nou, nu vei veni în Rai. Va trebui să ceri iertarea păcatelor, să-ți iubești fiii, să te împaci cu fosta soție, să trăiești ajutând săracii, înfometajii. Folosește banii în scopul bun, Sam, prin a-i ajuta pe ceilalți, nu pentru a-i depozita într-un cont sau sub saltea. A venit vremea să te schimbi, iar acum este timpul să te întorci».

«Dar nu vreau să mă întorc», răspunse Sam. «Nu vreau să mai simt durerea din piept. Nu mai vreau durere. Aici nu simt durere, sunt liniștit și este pentru eternitate».

«Într-o bună zi, Sam, te vei întoarce în această vale, dar numai după ce vei fi învățat lecțiile necesare. Acum, sufletul tău trebuie să învețe să iubească, să dăruiești celorlalți, să ierți și să fii iertat».

Sam simți cum plutește din nou, învățându-se fără control. Valea dispăru, iar el era din nou pe patul de spital. Durerea era mai slabă, dar tot apăsătoare. El nu era fericit să fie înapoi. Părăsise o vale așa de frumoasă, atât de liniștită – era așa pace... Nu mai existau probleme, grija banilor, discuții contradictorii cu oamenii din jur, durere. Asta din cauză că era atât de frumos acolo, așa de liniște, în acea vale cu iarba de un verde smarald și cu flori albe. Atâta liniște, atât de ...

«Vă iubesc, Robert și Ned», șoptește Sam. «Am fost prea sever cu voi. Prea aspru. Iertați-mă! V-am dezamăgit, nu v-am înțeles sau sprijinit. Iertați-mă! Considerați-mă un om nou. Imediat ce ies din acest spital infect, îi vom face o afacere lui Robert, iar ție, Ned, îți trebuie mai mulți bani pentru casă. Ai nevoie de mobilă. Eu îți voi da banii pentru mobilă. Am destul

de dăruit sau poate vrei să-ți începi propria afacere – propria ta fermă. Ai fost destul sclavul altora. Vom merge la sinagogă și îi vom mulțumi Domnului și Fiului Său, pentru că nu m-au lăsat să mor».

«Săracul tata vorbește în dodii, spuseră cei doi băieți, uitându-se unul la celălalt. Toate aceste calmante care i-au fost administrate pare ca i-au afectat creierul. Acesta nu este tatăl nostru. Pare confuz».

«Nu, nu sunt confuz», șopti Sam. «Sunt cât se poate de clar, poate pentru prima oară în viața mea. Am fost mort, dar Dumnezeu mi-a spus care este misiunea mea aici, pe Pământ. Mi-a zis că viața mea nu s-a sfârșit încă pentru că trebuie să învăț lecții. Trebuie să învăț să dăruiesc, să iubesc, să iert pentru a-mi corecta greșelile. În ziua în care voi ieși din spital, o voi suna pe mama voastră și îi voi cere iertare pentru toți acei ani de cruzime. Mă voi alătura celor din sinagogă. Pe cuvântul meu! Sau poate unei biserici. Îmi voi trăi viața așa cum mi a spus Iisus să o trăiesc. Nu știu dacă voi putea într-adevăr să devin un Renăscut. Nu am fost evreu. Am fost ateu! Dar dacă voi putea să mă leg din nou de Dumnezeu, îmi voi fi trăit viața cum se cuvine. Mi-a mai dat câțiva ani – câțiva ani pentru a-mi corecta toate greșelile pe care le-am făcut. Câțiva ani pentru a trăi ca un bărbat și a-mi trăi viața cu dragoste, înțelegere și compasiune».

Sam își închise agenda. Avea 70 de ani, acum. Era o zi de toamnă. Privi afară, cerul era gri, copacii erau aurii și ruginii, ca un covor frumos ce arde în lumină. Frunzele zburau dansând ca niște mici balerine, în vânt. Din camera sa, îi auzi pe nepoți râzând. Robert avea două fete de opt și cinci ani, iar Edmond avea doi băieți, de zece și șapte ani. Era sărbătoarea de Ziua Recunoștinței, iar familia se reunise în reședința din East Hampton. Robert devenise un om de afaceri de

succes, câștigând o mulțime de bani pe internet, făcea acte caritabile, sponsoriza un orfelant din Europa de est cu bani pentru haine, mâncare, jucării. Întotdeauna și-a amintit ce a spus Iisus, iar Sam își amintea, de asemenea. Și Sam ajuta săracii, înfometatii, devenise filantrop. Și-a amintit întotdeauna ce i-a cerut Dumnezeu: ajută săracii, vecinii, îmbracă-i pe cei care nu au haine, dă-le celor care nu sunt capabili să-și câștige propria existență, cheamă-i pe cei înfomețați la masa ta. Își trăise ultimii ani așa cum Dumnezeu i-a cerut, știa că acum, când va fi pregătit să se întoarcă, Dumnezeu nu-l va da deoparte. După scurta experiență a morții, devenise un alt om. Își amintea ce-i spusese Dumnezeu, se ruga în fiecare zi pentru îndrumare, construisese un adăpost pentru mamele necăsătorite. Mergea la sinagogă în fiecare duminică, se ruga Domnului și își găsisese liniștea sufletească. Nu refuza nici o persoană care avea nevoie de ajutorul lui. Ușa era deschisă pentru săraci, înfomețați, orfani. Era generos cu banii săi, sau spunea câte o vorbă bună sau le plătea câte o masă pentru ca sărmanii alcoolici care nu mai știau de ei să aibă ce mânca. Acum trăia conform cerințelor Domnului. Era un om schimbat. Era împăcat cu sine însuși.

Privi afară; marea era ca o foaie argintie, calmă și lină. Cerul se oglindea în mare, o rază de soare străbătea valurile, unind orizontul cu malurile. Durerea usturătoare dură o secundă și apoi zâmbi. Era vechea lui inimă, care își făcea iar de cap. Dar era mai mult de atât. Știa că suferă de cancer, în ultimul stadiu; boala se răspândise de la plămâni la ficat și oase, iar durerea ar fi fost insuportabilă uneori, dacă doctorul nu l-ar fi ajutat, administrându-i calmante, așa că, de cele mai multe ori, nu a fost atât de grav. Așadar, era pregătit să se întoarcă la Dumnezeu – să revadă frumoasa vale cu iarba

verde-samarald și flori albe; să traverseze râul și să fie alături de cei dragi, mama, bunica, bunicul, chiar și de tatăl lui, pe care îl iertase cu mult, mult timp în urmă. Era pregătit să ajungă în Rai. În curând, trebuia să le spuna lui Ned și Robert că mai avea doar câteva luni de trăit. Dar nu încă. Era conștient de faptul că era dureros să-i lase în urmă pe băieții și nepoții lui, însă era împăcat. Trăise o viață spirituală în ultimii douăzeci de ani. Viața lui s-a schimbat, după ce l-a întâlnit pe Iisus, când era mort. Nu a mai strâns bani, i-a ajutat pe ceilalți; nu și-a mai reținut sentimentele, le-a dăruit celorlalți. I-a iertat pe ceilalți, pentru ca păcatele lui să fie iertate. Dumnezeu-Tatăl îl iertase și îl trimisese din nou pe pământ, în consecință, el nu putea să facă altceva.

Își închise jurnalul suspinând. Mirosul de pâine coaptă, mere și dovleac, venea din bucătărie și umplea camera. Bucătăreasa se întrecuse pe sine. Un sunet de clopot îndepărtat se auzi în casă. Soseau ceilalți invitați. Trebuia să se pregătească. Era timpul să li se alăture pentru a sărbători Ziua Recunoștinței.

DE CE SE ÎNDEPĂRTEAZĂ OAMENII DIN ce în ce mai mult de Dumnezeu? Dar sunt și unii care se întorc la Dumnezeu și la Iisus. Să fie, oare, pentru că bănuiesc că e prea târziu? Noi trăim o viață expusă la pericol – timpuri biblice. Cutremure în Turcia, Grecia, Taiwan, Columbia – alunecări de teren și moartea a mii de oameni. Inundații, uragane ce distrug Puerto Rico, insulele Caraibe, Mexic, Acapulco. Mii și mii de oameni care sunt uciși în întreaga lume.

Război pretutindeni. Israelul este în pericol! Mii de case sunt distruse în Carolina de Nord, Georgia, Florida. Milioane de dolari sunt cheltuiți pentru a reconstrui. Incendii mari s-au răspândit de-a lungul a sute de mii de hectare de pământ în Florida, California, arzând case; râuri furioase au depășit malurile. Acest lucru nu s-a

întâmpat numai în America, ci în toată lumea. Toate acestea sunt semne de la Dumnezeu. Toți le ignorăm, dar ele sunt semne prevestitoare. Lumea este în pericol. Atunci când furiosul președinte al Serbiei omora mii de musulmani în Kosovo și îi îngroapa în gropi comune, iar apoi mulșulmanii se întorceau împotriva sârbilor și îi omoarau, la rândul lor, înseamnă că lumea se află în pericol. Saddam Hussein, un alt om nesăbuit, aruncă în aer mii de sonde de petrol, stârnește lumea împotriva, iar aceasta trebuie să reacționeze, oamenii sunt uciși și suferă foamete în Iraq, lumea este în pericol! A bombardat Israelul cu rachete în timpul războiului din Golf, din anul 1990, și numai Statele Unite și aliații lor europeni au venit în ajutorul lui. Acest fapt a costat vieți, mii de vieți irakiene și câteva israelite, proprietăți distruse, evreii fiind obligați, ca să supraviețuiască, să poarte maști de gaz, atât copiii, cât și adulții. Bancherii se temeau pentru viețile lor. Lumea era în pericol. În anul 1990, după o lună de razboi, Saddam Hussein este înfrânt: pentru că nu este bine pregătit, pentru că armata este speriată, pentru că nu are în dotare armele Statelor Unite și ale Europei. Dar asta se întâmpla în anul 1990. Acum are în posesie bombele atomice, rachete; este puternic. Dacă vrea să atace Israelul, posedă arme biologice. Deține un virus înfiorător. Dacă este răspândit o fiolă de antrax într-un metrou, numai unul, în New York, poate ucide sute de mii de oameni în două zile, oameni care nu vor bănuî nimic. Dar nu va fi vorba de un singur metrou, ci de fiecare metrou. Teroriștii sunt pregătiți să dea lovitura. Întreaga lume este în pericol! Dumnezeu ne dă un semn de avertizare – o avertizare înaintea distrugerii. O insectă misterioasă, specie ce se întâlnește pe Nil, apare din senin în America, în august 1999, și ucide sute de prunci și vârstnici. De unde a venit? Acum este răspândită și în Europa de est, iar sute

de oameni sunt uciși. Milioane de dolari sunt cheltuiți în pulverizarea unui spray pentru a omorî insecta, dar ea nu moare. De ce?

China deține secretul fabricării bombei atomice, punctul strategic fiind în Panama, iar trupele americane sunt forțate să se retragă din Puerto Rico. Locuitorii din Puerto Rico îi alungă, pentru că americanii încep să țintească asupra oamenilor dintr-o insulă mică. Dumnezeu ne avertizează! Nimeni nu vrea să asculte! China se află la câteva sute de kilometri de America, așadar, aceasta nu este prea departe, în cazul în care chinezii vor să atace. Trupele chineze și cele rusești se înfruntă între ele. În acest moment sunt inamice, dar pot face oricând alianța împotriva Statelor Unite – și să atace. Dumnezeu avertizează lumea, dar nimeni nu vrea să vadă nimic. Observăm cum cecenii omoară mii și mii de oameni din provincii, din cauza că aceștia nu vor să fie sclavi. Vor să fie liberi. Dumnezeu previne lumea! Și totuși, nimeni nu vrea să audă. China devine o mare putere nucleară și, la un moment dat, va amenința lumea. Saddam Hussein va face un pact secret cu Rusia, Iran și Siria, pentru a permite trupelor sale să treacă prin Iraq, atunci când vor ataca Israelul. Dumnezeu ne previne, iar nimeni nu vrea să vadă acest lucru. Murim din cauza unor boli necunoscute. Din ce în ce mai mult, din cauza cancerului. Până în anul 2005, două treimi dintre americani vor muri din cauza acestei boli. Maladii îngrozitoare. SIDA. Virusul Ebola. Boli de care nu am auzit niciodată. Tuberculoza ucide mii de oameni. Dumnezeu ne previne, dar noi nu vrem să vedem. Ne ascundem cu capul în nisip precum struțul și credem că totul este bine. Bursa de valori merge bine – suntem bogați. Nu ne dăm seama că totul poate fi șters de pe fața pământului într-o singură secundă, de o bombă atomică. Totul poate fi distrus, dacă asta este dorința Domnului. Nu-i pasă

nimănui, nimeni nu ascultă, sau poate, doar câțiva. Numărul oamenilor de pe pământ crește din ce în ce mai mult și sunt fie bogați, precum cei din America, fie săraci sau muritori de foame, precum cei din Africa, Coreea, Indonezia. Suferă de foame chiar și cei din Uganda. Dar celorlalți le pasă? Ajută, când sute de mii de copii mor pretutindeni, în America de Sud, Asia, Africa și Europa de Est, din cauza lipsei de mâncare sau a condițiilor sanitare? Organizațiile creștine *Save the Children* și *Christian Children Fund* strâng bani pentru a-i ajuta pe acești copii, dar asta nu este de ajuns. Este prea puțin. Oamenii își aduc aminte de Dumnezeu când sunt în pericol, când suferă, nici o secundă mai devreme! Când incendiul din Florida ardea mii de hectare de pământ, americanii s-au strâns în biserici, rugându-se la Dumnezeu să oprească nimicirea. Nu înainte! Când au început alunecările de teren să distrugă proprietăți din California, din cauza unui uragan dinspre Oceanul Pacific, care aducea multe ploii în Vest și Sud-Vest, oamenii s-au strâns în biserici, rugându-se la Dumnezeu să oprească inundațiile.

În iarna anului 1999, El Nino, un alt uragan dinspre oceanul Atlantic, aducea mari valuri și vreme foarte rece pe coasta de Est a Statelor Unite, și toate animalele și peștii din oceanul Pacific și Atlantic mureau, din cauza acelor dezechilibre atmosferice. Dumnezeu ne dă semne de avertizare, iar noi încă refuzăm să le vedem. Le pasă oamenilor? Mai cred că este un fenomen natural al vremii actuale? Refuză să vadă că Dumnezeu ne spune că păcătuim și că vom plăti pentru asta? Noi suntem persoanele care încearcă să se îmbogățească prin intermediul tehnologiei, crezându-ne Dumnezeu, jonglând cu natura, schimbând genele din fructele și legumele care sunt apoi consumate de oameni ce se întreabă cum de suferă de cancer. Poluam aerul, de abia

se mai poate respira, și apoi ne întrebăm de ce există cancerul de plămâni. De ce mor mii de copii de astm? De ce există atâția oameni care suferă de astm, mai ales în orașele suprapopulate, în care mii de mașini eliberează combustibil? Elimină monoxid de carbon, dioxid de sulf, substanțe dăunătoare corpului nostru! Apoi se întreabă: de ce există atâtea persoane ce suferă de cancer de plămâni? Oamenii tot nu vor să lege aceste lucruri. Încă nu sunt conștienți de faptul că se autodistrug, că Dumnezeu îi pedepsește pentru ceea ce fac. Nu. Ei continuă să trăiască în întuneric. Continuă să adune bani pentru a achiziționa computere, vile, piscine, mașini din ce în ce mai mari și mai multe. Un singur televizor nu este suficient. Fiecare trebuie să aibă patru, cinci, șase. Toată lumea trebuie să aibă case mari. Chiar și China intră în competiție; întreaga lume! În Rusia, oamenii mor de foame, dar ea va deveni puternică din nou. O mare putere, deoarece Putin este conștient de faptul că așa trebuie să fie. A fost o mare putere. A fost asemenea Americii, iar acum nu mai reprezintă nimic. Situația va deveni alta. Rusia vinde deja rachete și arme nucleare Iranului și Siriei. Lumea se pregătește pentru propria-i nimicire și nimeni - sau foarte puțini oameni - vor să vadă norii negri ce se ivesc la orizont. Ne autodistrugem, și ne credem Dumnezeu creând clone ale animalelor sau alte animale, precum oile; ne pregătim să clonăm oamenii; să schimbăm genele. Peste ani, în cazul în care cineva va dori să aibă un băiat în loc de fată, va avea băiat, cu ochi albaștri, în loc de negri, înalt, în loc de scund, dacă va găsi gene de acest fel. Pretindem că suntem Dumnezeu, și nu ne dăm seama că vom fi pedepsiți, pentru că Domnul este supărat și nu acceptă ca oamenii să se comporte astfel. Ucidem copiii, făcând avorturi. Numărul avorturilor este foarte ridicat și nimeni nu realizează că, până și un embrion, este o

viitoare ființă, cu excepția creștinilor. Poate ucidem noul Beethoven, Mozart, Hemingway. Cine știe? Noi îi nimicim, iar prin acest lucru încălcăm porunca «Să nu ucizi».

Acum, feteșii vor da celulele de bază, care vor putea fi implantate în orice organism și vor deveni celule ale acestuia – os, ficat, plămân. Este un lucru bun, pentru că, în acest fel, oamenii vor fi vindecați de boli. Dar este deopotrivă rău, pentru că vom omorî din ce în ce mai mulți feteși. Vor exista din ce în ce mai multe avorturi, pentru a putea crea celule de bază, până când oamenii de știință vor fi capabili să le creeze în laborator. În acest moment, știința a ajuns la punctul de a combina genele, pentru a putea vindeca boli genetice precum fibroza chistică. În curând, vor putea vindeca schizofrenia, depresiile acute, oamenii nu vor mai ști ce este chelia, astmul, artrita. Într-o bună zi, poate peste o sută, o sută cincizeci de ani, bărbații și femeile vor fi capabile să trăiască până la o sută cincizeci, o sută șaiszeci sau două sute de ani și să fie încă tineri: de fiecare dată când un organ, precum ficatul, plămânii sau inima va fi bolnav, va fi înlocuit cu un organ nou. Pare un lucru științifico-fantastic? Nu. Există deja companii care încearcă noile idei, fac cercetări, testează noi medicamente. Peste doi ani, va exista o pastilă care va putea vindeca cancerul. Oamenii o vor lua, și nu vor mai exista tratamente cu radiații, chimioterapie, sau operații. Celulele canceroase vor exploda. Companiile farmaceutice deja o testează. În ziua de astăzi, mergem la calculator, iar informațiile despre întreaga lume se află la câteva butoane distanță. De unde poți cumpăra cea mai bună mâncare, cele mai bune haine, cum să călătorești beneficiind de cel mai mic preț, ce se întâmplă în acel moment în întreaga lume, care este bursa. Informațiile par a fi fără limită, cu excepția faptului că există și

virusi, care distrug mii de calculatoare. Știința se dezvoltă cu pași extrem de mari, dar aduce cu ea și efecte negative: cele mai bune arme pentru a ucide oamenii, armamentul biologic, cel mai îngrozitor mod de a muri. Boli necunoscute care erau uitate, iar acum sunt din nou actuale, precum tuberculoza, ciuma, virusul Ebola (despre care nu se știe nimic), oboseala cronică, cea care nu te ucide, dar te determină să fii atât de sfârșit, încât nu mai ești capabil să te miști. În Statele Unite, șase milioane de oameni sunt diagnosticați a avea oboseală cronică.

Ne dăm seama că Dumnezeu este cel care ne pedepsește, ne avertizează? Nu, nu înțelegem nimic. A fost vreodată omul capabil să controleze, să prevadă inundațiile sau cutremurele din Turcia, Taiwan, Grecia, Mexic? Nu. Numai Dumnezeu le poate aduce pe pământ. Este omul capabil să dețină controlul asupra ploii sau asupra răsăritului de soare? De câte ori nu s-au înșelat meteorologii?

Nu. Numai Dumnezeu poate stăpâni natura, dar omul nu vrea să vadă acest lucru până nu e prea târziu. Chiar și în timpul lui Noe, când a avertizat oamenii despre potopul ce va veni, pentru că Dumnezeu îi spusese acest lucru în vis lui Noe și îi arătase pieirea masivă. Au ascultat oamenii de Noe sau Dumnezeu? Nu, ei râdeau de Noe, care își construia arca. Și-au bătut joc, au făcut glume pe seama lui. Nimeni nu credea, numai când ploaia a început să cadă timp de 40 de zile și 40 de nopți, iar totul a dispărut – oamenii, animalele – atunci au început să creadă în puterea cuvântului lui Dumnezeu. În timp ce apa se ridica, iar oamenii se înnecau, au început să strige la Dumnezeu, dar era prea târziu. Oare este și acum prea târziu? Poate că mai este încă timp pentru ca oamenii de știință, economiștii, artiștii, să tragă semnalul de alarmă și să avertizeze

lumea, înainte de nimicirea totală – Armagedon. Poate prin rugăciune, încercând să nu mai consumăm alimente chimice, lucrând pământul așa cum ar fi trebuit de sute de ani, fără pesticide și insecticide dăunătoare – vom primi o amânare, o păsuire. Poate nu vor mai muri așa de mulți oameni din cauza cancerului. Poate artiștii, prin reprezentarea consecințelor neascultării Domnului, a puterii Domnului și Fiului Său – poate așa ne vom putea salva de la nimicire. Poate dacă toate țările ar face un pact de a nu folosi bombe atomice, armamentul chimic și biologic, vom avea, în sfârșit, pace și armonie pe pământ, așa cum dorește Dumnezeu – nu să ne omorâm, să furăm, să mințim, să înșelăm. Poate numai dacă o să trăim ca niște ființe umane adevărate, să ne iubim și să ne ajutăm. Poate nu este prea târziu să ne îndreptăm către Dumnezeu.

SI ACUM ÎMI AMINTESC CUM PĂRINȚII mei se certau Și țipau unul la atul când eram mică. Tata o lovea pe mama, iar ea plângea, mai ales după ce băuseră câteva pahare de whiskey. Aceasta băutură era frecventă în casa noastră. Erau irlandezi. Să fi fost asta, sau faptul că tata nu putea face față vieții? Fie era de vină serviciul, care își spunea cuvântul, fie nu era deloc serviciul, sau mama era suparată pe noi. Exista întotdeauna un motiv. Iar tata era cel care se enerva și începea să mă lovească, să țipe, să rupă mobila, să o bată pe mama și apoi să vină după noi, copiii. Eram nevoiți să ne ascundem! Sub paturi, în dulapuri, dar nu

știu cum se face că, de fiecare dată, ne găsea și ne bătea cu cureaua. De cele mai multe ori, mă gândeam: «Cu ce am greșit? Chiar sunt un copil atât de rău, încât trebuie să mă lovească și să dea cu pumnii în mine? Ce păcate am comis»? Sunt doar un copil, o fetiță, aveam numai șase sau șapte ani. Sora mea mai mare nu voia să plângă când o bătea, dar eu nu mai puteam suporta; îl imploram să se oprească, dar el nu o făcea. Câteodată, mă lovea atât de tare, până obosea și nu-și mai putea ridica mâna. Și eu rămâneam într-o tristețe lamentabilă, plângând, și nu înțelegeam care era motivul pentru care mă bătea. Doar nu făcusem nimic rău! Sau eram o copilă chiar atât de neascultătoare, încât meritam să fiu bătută? Eram chiar atât de rea? Uneori, îmi spunea: «Nu ești bună de nimic, Susie. Nu o ajuți pe mama ta în gospodărie! Nu faci curățenie în casă! Nu ieși note bune. Ești o rușine pentru mine – din aceste motive te bat». Dar chiar și așa, copil fiind, știam că asta nu este un lucru bun. El își vărsa nervii pe noi. El nu putea face față greutăților vieții, el era cel slab și avea probleme. Nu eu. Nici sora mea mai mare, nici fratele meu, Jimmy, nici celălalt frate, Danny. Noi eram bătuți, pentru că el era nesăbuit. Pe cine altcineva putea lovi? Pe mama? Pentru că ea era soția lui și se presupunea că trebuia să suporte totul și să nu spună nimic, și pe noi, copiii, pentru că eram mici și nici unul nu putea riposta. Nimeni nu vorbea despre asta, era compromisul liniștei. De fiecare dată când mama avea ochiul vânăt, se scuza spunând, «Vai, am căzut pe scări»! asta spunea vecinilor. «Ce neîndemânatecă sunt, nu le-am văzut și am alunecat». Nu știu dacă o credeau sau nu. Nici măcar în ziua de azi nu știu. Probabil știau care era adevărul, dar uneori se întâmpla și în casele lor, așa că nu spuneau nimic. Atunci când eram loviți și mergeam la spital cu vânătăi, cu capul spart, sau când sora mea mai mică avea mâna ruptă,

spuneam, de fiecare dată: «Vai, am alunecat! Nu am fost atenți. A fost un accident»! Nimeni nu avea permisiunea să știe ce se întâmplă în casa noastră. Era secret și nimeni nu trebuia să știe adevărul. Îl apărau pe tata. Mama spunea întotdeauna: «Este problema noastră, nu a întregii lumi. Nimeni nu trebuie să știe ce se întâmplă în casa noastră, ce face tati»! Am crescut cu ideea că trebuia să-l protejăm pe tata, că nu aveam voie să spunem nimic, tot ce făcea el era bine – deși știam foarte bine că nu era așa. Existau și momente în care era drăgăstos și dulce, când nu bea. Era un om chipes, arăta foarte bine, avea părul creț, de culoare blondă, și ochi albaștri. Câteodată, era fericit și cânta Avea o voce foarte frumoasă. Atunci îl iertam și speram că nu se va mai îmbăta niciodată, dar se întâmpla. În fiecare week-end, câte doua, trei zile pe săptămână, apoi din ce în ce mai des. Eram loviți, mama la fel, și în adâncul sufletului chiar am crezut că merit! Poate sunt un copil chiar atât de rău, încât merit să fiu bătută de tata, poate este ceva în mine care îl determină să facă asta. Se întâmpla să nu fie băutură în casă și atunci începea să țipe la noi, să-i aducem băutura. Ne uitam la mama, și spuneam: «Nu trebuie să bea, mamă! Va fi mai rău». Iar ea spunea: «Fără discuții! Iată câțiva dolari. Mergi la magazinul din colțul străzii și adu-i o sticlă de whiskey». Iar noi ce puteam face? Îl ajutam să fie rău, malefic, pentru că trebuia să o facem. Noi eram copii, nu aveam voie să ne exprimăm părerile sau să gândim că el face un lucru rău, ca apoi să vină după noi. Eram în creștere. Deveneam fete frumoase, iar mama era din ce în ce mai bătrână și mai trecută de viață, cu părul grizonat și pielea plină de riduri. Noi eram tinere și frumoase, iar tata a început să vină noaptea, și să abuze de noi. Nu puteam spune nici un cuvânt! Ne era jenă. Credeam că avea tot dreptul să facă acest lucru, pentru că era tatăl nostru și că era

modul lui de a ne arăta că ne iubește, dar șiam că nu era bine. Am încercat să-i găsim o scuză, spunându-ne: «Este tatăl nostru și are dreptul să facă ce dorește». Și el spunea: «Așa vă arăt eu că vă iubesc».

După mulți ani, am realizat că ne abuza, profita de noi, ne lovea. Însă atunci acceptam acest lucru. Unde era mama, în tot acest timp? De ce nu venea să mă apere? Era frumos, asemenea unui prinț cu părul blond, creț și ochi albaștri. Îl iubeam și îmi doream să fiu îmbrățișată de el, să-i simt mâinile în jurul meu, dar nu a făcut asta niciodată. Nu era niciodată acasă, nu mă îmbrăța, nu mă ducea la teatru, la operă sau în orice alt loc. Vorbea cu mine numai când luam note bune, iar în perioada școlii, mă străduiam să fiu cea mai bună, să iau numai note de zece; cel puțin, să fie mândru de mine. Era profesor în cadrul Universității Columbia, iar notele mele bune erau o mândrie pentru el. Îmi doaream să devin scriitoare, ca el, să compun povești la fel de frumoase ca ale lui, pentru ca el să fie mandru de mine. Am început să scriu mici povești cu prințese care erau închise în castele și prinți care le salvau, încă de când aveam nouă ani. Le-am arătat mamei mele, dar ea le-a dat la o parte și a spus că sunt copilării. Apoi am mers la tata, iar el a spus că sunt frumoase. Mama îmi spunea că sunt o ratată, ca nu sunt bună de nimic, asta se întâmpla atunci când era supărată pe mine sau când bea prea mult, apoi mă bătea. Asta era viața mea. Mă trezeam, în fiecare dimineață, neștiind dacă se va purta frumos cu mine sau mă va bate. Nu mă bătea numai pe mine, ci și pe frații și surorile mele. Când era prea supărată, ne ascundeam în dulapuri și nu ieșeam de acolo până nu eram siguri că ea doarme, în camera ei. Deci am crescut între abuzurile mamei și ale tatii, cam așa s-a desfășurat viața noastră și credeam că asta înseamnă viață. Încet, frații mei au părăsit căminul părintesc. Au plecat să

lucreze. Una dintre surorile mele s-a căsătorit. Cealaltă, a plecat să lucreze departe de casă. Întâmplarea a făcut ca eu să fiu cea care rămâne acasă, să aibă grijă de mama și tata, atunci când se îmbătau, se certau, se loveau, când mama era bătută sau tata nu se simțea bine, eram tot timpul acolo. Întotdeauna trebuia să fiu persoana salvatoare și să-mi pun viața mea pe planul al doilea.

După toate astea, s-a îmbolnăvit mama și nu a mai putut avea grijă de casă, de nimeni. Majoritatea timpului îl petrecea în pat, iar eu a trebuit să-i iau locul, să fac menajul și să am grijă de cel mai mic frate al meu. Mi-am acceptat soarta dar, în adâncul sufletului meu, mă întrebam: «De ce eu? De ce trebuie să fac eu toate astea, și nu ceilalți? Ceilalți aveau viețile lor, deci eu trebuia să am grijă de mama și de tata. Viața mea nu era importantă, întotdeauna era pe planul doi. Primii erau ei, apoi eu. Mama devenea foarte rea, când se îmbăta – cu ea și cu noi, așadar eram nevoiți să ne ascundem. Într-o bună zi, tata a spus ca îi era de ajuns, și-a făcut bagajul și a plecat. Nici măcar nu și-a luat rămas-bun de la mine. Pe atunci, aveam 11 ani. Îmi era extrem de dor de el, îmi lipseau discuțiile noastre despre cărțile preferate, fumul țigărilor lui, vocea lui. Îmi era dor de el, de sunetele viorii, când cânta Beethoven, Brahms, Mozart. Tata cânta foarte frumos la vioara, iar eu ascultam suntele ce veneau din bibliotecă, ore întregi, când era beat, și nu se certa cu mama. Atunci când se certau, parcă era iadul pe pământ. Pleca supărat la serviciu, și nu venea acasă decât seara târziu, iar eu rămâneam în camera mea, visând la lebăda salvată de printr.

După ce a plecat tata, nu l-am mai văzut, o bună bucată de vreme. De fiecare dată când o întrebam pe mama unde e, îmi spunea: «Nu e treaba ta! Nu mai face parte din viața noastră! A plecat pentru totdeauna. Are o

altă soție, o altă familie, nu mai este al nostru». Într-un fel oarecare, nu am putut să cred acest lucru. Cum a putut tata să plece de acasă? Să își părăsească copiii? Soția? Era ceva nemaipomenit, apoi am avut o ceartă mare cu mama, iar ea mi-a spus: «Nu mai poți trăi în această casă, copil groaznic! Vei merge să stai cu tatăl tău!» «Cu tata? Credeam că are familie!» «Nu, nu are nici o familie. Locuiește singur, într-o cameră, și este bolnav. Are nevoie de tine, să faci curățenie, să gătești și să ai grijă de el. Este bolnav de cancer»!

Așadar, când aveam 13 ani, mama mi-a împachetat lucrurile și m-a trimis să am grijă de tata. Suferea de cancer de prostaă, care apoi s-a întins spre oase și plămâni. Îi spălam hainele și așternuturile la fiecare două zile. Mă bătea, dacă nu îl ascultam, mai ales după ce lua câteva pahare. Nu puteam ieși în oras cu cele mai bune prietene, nu puteam vedea un film, nu puteam invita pe nimeni la noi acasă, pentru că îmi era rușine de el. De cele mai multe ori, mă lovea în cap, în piept, în stomac, în spatele urechilor – era un bărbat voinic, iar eu o fată mică, fragilă și slabă. Nu îmi dădea de mâncare prea des și, pe deasupra, nici nu-mi era foame, pentru că îmi era tot timpul frică de el. Am încercat să-l evit, dar nu era nici o cale de a face acest lucru. Trăiam într-un apartament mic, cu un dormitor și sufragerie. Seara puteam plânge încetisor, în perna mea, ca să nu-l trezesc, iar apoi o sunam pe mama și îi spuneam: «Mă bate până nu mai poate, mamă! În fiecare zi! Nu-l poți face să se oprească»? Dar mama nu făcea nimic în legătura cu asta. Iar eu am ajuns din nou să visez prințese, ca în filmul cu actrița Shirley Temple, pe care îl văzusem când aveam cinci ani. Și ea era, la un moment dat, un copil bogat și răsfățat, apoi tatăl ei a dispărut, a lăsat-o la școală fără bani, iar ea a devenit servitoare – trebuia să facă curățenie, să gătească și să

șteargă podelele. Într-un sfârșit, și-a găsit tatăl rănit, a fost salvată și a trăit fericită până la adânci bătrâneți...

Cine mă va salva pe mine de acest om care mă bate – care pretinde că este tatăl meu, dar nu se comportă în acel fel; care nici măcar nu mai arată precum tatăl meu – care mă chinuie? Cine va fi cavalerul meu, care mă va lua din sărăcie și mă va face fericită? Eram atât de deprimată! Dar trebuia să supraviețuiesc. Să mă întorc la mama, era imposibil. Ea nu mă voia înapoi. Ar fi fost mai bine să iau bataie de la ea, decât să stau cu tata, dar ea nu ma voia în casa ei. Eram nefericită. Într-o zi, după ce tata băuse whiskey, a lăsat sticla pe masă. Uram mirosul de whiskey, dar am vrut să încerc și eu, să vad efectele sale asupra mea. Am luat o înghițitură, și o senzație de căldură mi-a cuprins tot corpul, ca un foc lichid. Eram fericită și lipsită de griji. Nu-mi mai păsa dacă mă batea, nici că trebuia să curăț după el. Eram fericită. Pluteam pe un nor deasupra camerei noastre mici și murdare, pe care o împărțeam cu tata, deasupra străzii, deasupra orașului New York, ca într-un balon roșu, tot mai sus, priveam oamenii de sub mine, dar nimeni nu mă vedea. Eram la fel de ușoară ca aerul și era plăcut să plutești, tot mai departe. Nu mai existau durere, bătaie, nefericire. Eram liberă, zburând spre lumină. Era un sentiment plăcut, așa că am mai luat o înghițitură, apoi alta, și alta. Am început să beau, în fiecare zi, până adormeam. Când m-am trezit, era zi, iar eu aveam o durere îngrozitoare de cap, gura îmi era uscată, sticla de whiskey era pe jumătate goală. Când am băut atât? Așa-numitul meu tată sforăia tare. Era beat. Trebuia să merg la școală, dar nu mă puteam ridica pe de canapea și, pe lângă asta, nici nu voiam! Așadar, am lipsit de la școală în acea zi, ca și în multe altele. Nu îmi plăcea liceul, era greu pentru mine să mă concentrez și să fac față. Îi uram pe ceilalți copii,

pentru că își băteau joc de mine și de faptul că eram îmbrăcată cu haine demodate, iar asta era o școală particulară, unde fetele erau foarte frumos îmbrăcate – o școală religioasă din Manhattan. Așadar, am început să lipsesc din ce în ce mai mult, apoi să am atacuri de panică, de fiecare dată când mergeam la școală, inima îmi bătea cu o sută optzeci de bătaie pe minut și mă simțeam teribil de rău.

Aveam doar o singură prietenă. Ea mă scotea în oraș. M-a dus în Greenwich Village, unde am ascultat o formație, într-un restaurant. Am ascultat cântecul, și era minunat, mai ales cuvintele care vorbeau despre durere, fericire, sărăcie, a nu fi înțeles de părinți sau de întreaga lume. Fata care era solista formației era aproximativ de vârsta mea, 17 sau 18 ani, era foarte slabă și frumoasă, nu grasă și neîngrijită ca mine. M-am decis să țin dietă și să fiu slabă ca ea, și să devin cântăreață. Cu ceva timp în urmă, scriam poezii, povești, mai ales când beam alcool. Ei bine, băutura părea că îmi sporea imaginația. Scriam povești frumoase despre copiii care erau bătuți și răniți de o vrăjitoare rea sau de un monstru. Câteodată, câștiga văjitoarea, câteodată nu. Uneori, știam cine era vrăjitoarea: semăna cu mama. Era blondă, avea o privire rea și o dispoziție proastă. Sau semăna cu tata, când bea și își pierdea cumpătul, mă bătea pentru fiecare lucru insignifiant, sau când se culca cu mine. Dar nu îmi mai păsa. Beam whiskey, iar tot ce era rau dispărea, pentru că eu eram în al noulea cer. Eram fericită și nu mai simțeam durerea. Când venea și mă lovea cu pumnii, mi-ar fi plăcut să fug, dar aveam numai 17 ani, în fond, tata era bolnav, iar eu avem o datorie, să-l ajut! Suferea de cancer, tușea tot timpul și nu mă lăsa să dorm. Câteodată se purta foarte frumos cu mine, îmi aducea funde pentru păr, cadouri mici, ieșeam la cină pentru a mânca curcan, mai ales de Ziua

Recunoștinței. Dar când bea whiskey, devenea rău, nesuferit, și mă bătea. În ultima vreme, am văzut o expresie veselă pe fața lui. Într-o zi, a venit când eu făceam baie și a început să mă atingă. L-am implorat să se oprească. În ziua următoare, în timp ce dormeam, am simțit ceva greu deasupra mea, zdrobindu-mă, împingându-mă într-un abis întunecat. Eram speriată și am văzut că era tata. Îmi dădea cămașa de noapte la o parte și s-a așezat între picioarele mele. Deodată, am simțit o durere puternică. Cred că am leșinat, pentru că nu îmi mai amintesc ce s-a întâmplat după asta. S-a purtat frumos cu mine un timp, nu m-a bătut. Îi mulțumeam lui Dumnezeu, poate își va schimba atitudinea. Poate se va purta frumos cu mine... Poate... Dar nu s-a purtat niciodată frumos cu mine, cu excepția anumitor momente. Apoi, s-a întâmplat ceva cu trupul meu. Nu am mai avut ciclu. Nu am bănuțit nimic, dar mi s-a întâmplat și următoarea dată. Am mers la medic și m-a rugat să-i permit să-mi facă niște analize. Probabil era ceva în neregulă. A venit înapoi, după câțiva vreme și mi-a spus: «Ești însărcinată».

«Însărcinată? Cum pot fi însărcinată? Nu am prieten!»

«Dar uite că ești, și va trebui să-ți facem avort! Vrei să ai un copil la 17 ani? Crezi că poți crește unul?»

«O, nu! Nu vreau un copil. Trebuie să merg la școală. Trebuie să ajung cineva, o cântăreață faimoasă».

«Pai atunci, vino să-ți fac avort», a spus. «Nu există altă posibilitate».

Cum puteam face un avort? Eram catolică. Era păcat să ucid un copil. Un copil înăuntrul meu! Dar nu voiam un copil și eram în contradicție și nu știam ce să fac. Nu găseam o cale de scăpare. Apoi am găsit o sticlă de pastile, pe care le lua tata și care zăcea lângă mâna mea. Mi-am spus: «Asta e scăparea. Voi lua câteva pastile și

un pahar de whiskey, cum luau majoritatea actrițelor, sau mama, și nu mă voi mai trezi niciodată!»! Aș fi adormit și, în sfârșit, aș fi fost împăcată. Nu m-ar mai fi bătut, nu ar mai fi fost nici un copil de ucis. Dacă m-aș fi tăiat cu lama, nu aș fi simțit nici o durere. Era ca și cum aș fi fost amorțită. Tot corpul meu era amorțit, și mintea. Eram extrem de deprimată și nu vedeam nici o cale de ieșire.

O prietenă m-a invitat la ea, într-o zi, la o petrecere – o fată bogată, care locuia în Manhattan, într-un apartament frumos, cu patru dormitoare. Cât am stat acolo, toate fetele m-au ignorat și au chicotit pe seama mea. Erau colege de clasă cu mine. Evident, rochia mea veche era ieftină și urâtă, iar corpul meu nu mai avea aceeași formă. Oare și-au dat seama că eram însărcinată? Ce ar fi trebuit să fac? Pastilele erau acolo, să-mi pun capăt zilelor era foarte tentant, și să adorm pentru totdeauna.

Sticla de whiskey era pe masă, am băut un pahar, apoi altul și altul. Nu o înghițitură, un pahar, iar după un timp, m-am simțit bine. Corpul meu a fost cuprins de căldură, viața a devenit iar roz, iar eu eram din nou fericită. Chiar și atunci când tata se culca cu mine, mă rănea, dar nu mă mai deranja atât de tare, iar băutura a devenit un obicei. Asta era singurul mod de a suporta existența pe care o duceam, și durerea. Am început să fumez și marijuana, mă simțeam afabilă și fericită. Alcoolul a devenit un sprijin și viața mea, tolerabilă. Numai că nu mi-am dat seama cât de dependentă ajunseseam. Erau zile în care uitam cine sunt, ce trebuia să fac – uitam să merg la școală. Uitam tot. Totul era în ceață. Tata era din ce în ce mai bolnav, iar eu trebuia să stau acasă și să am grijă de el, să-l schimb, să-l hrănesc, să am grijă de casă, să gătesc, să fac curățenie. Aveam senzația că sunt o sclavă. Am continuat să mă tai cu

lama, până când, într-un mod ciudat, nu am mai simțit durerea. Măinile și picioarele mele erau un dezastru. Eu eram un dezastru. Într-o zi, am intrat în baie și dintr-o dată am văzut o baltă de sânge și ceva plutind; atunci am știut că îmi pierdusem copilul. Mulțumesc lui Dumnezeu că nu mai eram însărcinată, dar tot foarte deprimată eram. Încă nu știam ce să fac. Tata m-a urmat mereu în baie, pentru a mă atinge și a mă mângâia, în timp ce făceam baie. Câteodată, mă obliga să-l ating, să fac sex oral, ceea ce era îngrozitor, și murdar, și păcătos. Mie nu-mi mai păsa. Sticla de whiskey era cea mai bună prietenă a mea, iar marijuana mă ajuta, din ce în ce mai mult. Dar, în curând, nu mai era suficient pentru mine – am început să iau tot felul de pastile – cocaina, valium, orice, care să-mi amortească durerea. Valiumul mă anestezia și mă făcea fericită. Am început să iau una, două, trei, patru, cinci, șase, șapte pe zi.

Tata era din ce în ce mai rău și mai slab. Nu era nimeni care să-l îngrijească. A trebuit să-mi înghet anul școlar și să rămân acasă, să-i fiu asistentă. Nu voia să stea într-un sanatoriu, spunea că e prea scump, atât el, cât și restul familiei. Așa că era de datoria mea să am grijă de el, de casă, să gătesc, și toate celelalte. Aveam numai 17 ani, dar nu puteam avea o întâlnire; nu puteam avea un prieten. Nu-mi puteam invita prietenii în vizită – nu că aș fi avut foarte mulți – aveam numai unul. Mă simteam ca o sclavă, legată de tata cu lanțuri invizibile – o prizonieră care trebuia să aibă grijă de el toată viața lui sau a ei. M-a abuzat fizic, cât era încă puternic, iar verbal mă abuza tot timpul, așadar, tăieturile erau din ce în ce mai dese. De două ori, am încercat să mă sinucid, tăindu-mă, dar nu am știut cum să fac să mă tai îndeajuns de adânc.

Am fost internată într-un spital psihiatric, pentru că am luat supradoze de pastile, iar stomacul meu a fost

umplut cu medicamente. M-am simțit mai bine în spital, dar îndată ce m-am întors acasă, tot ce am vrut să fac a fost să dorm, să mănânc, și să scap de durere. M-am îngrașat foarte mult. Tata devenea din ce în ce mai slab, și nu își mai putea stăpâni penisul. Trebuia să-i fac baie ca unui copil, să-i schimb așternuturile, să-l hrănesc. Chiar și așa slăbit cum era, încerca să se culce cu mine, dar nu era capabil. Apoi mă bătea cu pumnii. Viața mea a devenit un iad.

Într-o bună zi, nu am mai putut suporta. Am hotărât să-mi pun capăt zilelor. Am luat o cutie întreagă de aspirină și toate medicamentele pe care mi le dăduseră de la spital, antidepresive, tot ce am apucat. Orice era mai bun decât o astfel de viață. Cel puțin, eram împăcată și puteam dormi pentru totdeauna. În timp ce mă lăsam în voia sorții, mi-am dat seama că nu eram singură în cameră. Am deschis ochii, și am văzut un bărbat frumos, care era aplecat deasupra mea. Avea ochi de culoare albastru deschis, părul castaniu și barba roșiatică. Ochii îi erau plini de milă și dragoste – trebuie să fie îngerul morții, mă gândeam. «Trezește-te copile», a spus, cu un glas suav. «Dumnezeu nu vrea ca tu să mori. Țelul tău în viață nu s-a sfârșit încă. Trebuie să crești, să ai copii, să te căsătorești și să devii consilier pentru copiii abuzați ca ți tine. Ai toată viața înaintea. El nu vrea ca tu să mori»!

«Dar eu vreau să mor! Nu mai pot suporta! Cine ești tu să mă împiedici să mor, dacă eu asta îmi doresc»? În timp ce mă uitam la El, fața lui lua un aspect necunoscut, se luminează și un cerc de lumină aurie apară în jurul capului său. M-am uitat mai îndeaproape și am văzut că mâinile sale sângerau în locurile în care fusese strapuns de cuie, la fel și picioarele sale. L-am recunoscut: era Iisus. Îl văzusem de multe ori în tablourile din biserică. Îi cunoșteam povestea, suferința. Știam

despre crucificarea lui. «Trezește-te, copilă, și mergi și vomită pastilele și să nu mai atingi niciodată sticla de whiskey. Mergi la A.A. și înfruntă-ți dependența de alcool. Dacă mai continui așa, vei muri. Îți va afecta ficatul, stomacul. Vei sângera până la moarte. Dumnezeu nu vrea ca tu să faci asta. Dumnezeu are un plan petru tine. Nu îți este permis să mori. A.A. te va ajuta să-ți înfrunți viciul. Ai toată viața înaintea și un drum plin de dificultăți. Adu-ți aminte că Dumnezeu te-a trimis pe pământ pentru a-ți desăvârși destinul – să-i ajuți pe ceilalți, alți copii nefericiți, ca tine. Copii mici, care au fost maltratați, ca și tine. Aceasta este misiunea ta, în viață». Mi-a dat un sărut pe frunte, și a dispărut.

Deodată, m-am simțit mai fericită. Dumnezeu mă iubea! Nu mai eram singură. El l-a trimis pe Iisus, Fiul Său pentru a-mi vindeca durerea – pentru a mă mântui. M-am trezit și am vomat pastilele. Măine voi merge la A.A., mi-am spus. Trebuie să renunț la alcool. Este o otrăvă. Mă va ucide. Sunt prea tânără pentru a muri. Trebuie să merg la școală și să împlinesc destinul. Tata va muri în curând, iar eu știu că trebuie să-l iert, pentru ceea ce mi-a făcut. Dacă nu voi face asta, nu voi fi fericită și nu-mi voi împlini destinul niciodată.

Aveam dreptate. Două luni mai târziu, tata a murit, în somn. Înainte să moară, m-am aplecat asupra lui și i-am spus: «Tată, te iert. Te iert pentru tot ce mi-ai făcut sau nu. Probabil că nu ai știut să fii altfel. M-ai determinat să înțeleg lecții importante. Am învățat să îndur, să iubesc necondiționat, să iert». Era prea slăbit ca să poată vorbi, dar s-a uitat la mine cu niște ochi care m-au îmbrățișat. Apoi a închis ochii și era mort.

Acum am douăzeci și patru de ani. Mi-am terminat studiile. Sunt consilier pentru copiii abuzați. Am un copil, sunt căsătorită și însărcinată cu al doilea copil. Copii mei nu vor fi abuzați niciodată. Nu îi voi lovi

niciodată; nu voi vorbi niciodată, cu el sau ea, așa cum a făcut-o tata. Voi încerca să am o viață împlinită. Merg la A.A. de fiecare dată, și nu m-am mai atins de nici o picătură de alcool, cocaină sau marijuana, niciodată. În acea noapte, când a venit Iisus lângă patul meu, mi-am promis că o să mă îndrept. Oare, într-adevăr, L-am văzut pe Iisus? Mi-a jucat imaginația feste? Asta nu voi ști niciodată, cu siguranță! Tot ce știu este că viața mea s-a schimbat o dată ce L-am văzut pe El. Cu siguranță, El este vindecătorul tuturor rănilor, dacă ai încredere în El. Eu sunt o dovadă!

INDIFERENT DACĂ SUNTEM ALBI SAU negri, galbeni, hinduși, musulmani, evrei sau creștini – toți suntem creația Lui. «Eu sunt Alfa și Omega», a spus El. «Începutul și sfârșitul». Binele și Răul au existat de când Adam, primul bărbat creat după imaginea Sa, a străbătut Grădina Raiului. De asemenea, a fost creată Eva, prima femeie, și a fost tentată de șarpe, atât ea, cât și Adam. Șarpele reprezenta răul, diavolul. Lupta dintre Bine și Rău a existat încă de la prima tentație, când Eva a mâncat fructul interzis al Copacului Vieții, iar Dumnezeu i-a alungat din Rai, spunându-le: «Vă veți câștiga existența prin sudoarea frunții». Adam și Eva au fost alungați din Rai, privați de fericire, pentru că nu au ascultat porunca lui Dumnezeu. De atunci, au trebuit să își câștige existența, să

muncească din răputeri, să sufere, să dea naștere copiilor, în durere, ca apoi să moară, pentru păcatele lor.

Fiii lor, Cain și Abel, au fost exemple ale Binelui și Răului. Cain l-a ucis pe Abel, pentru că Abel era bun, muncitor, preferatul lui Adam. Abel a fost ucis din ură, lăcomie, gelozie; acestea sunt trăsături rele, iar civilizația, cu timpul, a devenit tot mai rea, lăcomă și geloasă. Au existat războaie de-a lungul istoriei, din cauza urii și a lăcomiei. Catolicii au ucis mii de oameni, în numele dreptății. A fost făcută o epurare etnică, prin care Hitler a ucis șase milioane de evrei. Creștinii sârbi au ucis mii de musulmani, în Kosovo. Musulmanii ucid sârbi. În anul 1200, prin Inchiziția Catolică, în numele religiei, au fost uciși, torturați, arși de vii, mii de oameni, care au fost acuzați de conspirație împotriva Bisericii, le-au fost luate pământurile, averile și casele. Șase milioane de evrei au fost duși în lagărele de concentrare de la Auschwitz, Treblinka și Dachau, în numele epurării etnice și pentru a fi creată rasa superioară. Au fost gazați și arși de vii, naziștii le-au furat tot ce aveau cu ei, inclusiv bijuteriile. Există un muzeu în Manhattan, unde sunt fotografiile în care pot fi văzuți, munți de aur și bijuterii, dar și capetele oamenilor morți. Naziștii i-au ucis fără remușcări, fără durere, fără să clipească, pentru că, spuneau ei, curățau populația germană de gunoaie. Binele și Răul se luptau din nou. După cel de-al Doilea Război Mondial, milioane de monede din aur au fost găsite în băncile elvețiene. Puțini au scăpat, în urma celui de-al Doilea Război Mondial. Statul Israel a fost creat, dar nici acolo nu există liniște. Încă există Bine și Rău. Toți arabii au înconjurat Israelul, vor să-i arunce pe evrei în mare. Ura este așa de mare, încât sunt gata să omoare orice evreu, dar evreii trebuie să se apere împotriva arabilor. Răul, Binele și Ura au din nou loc pe pământ. Pământul este

din ce în ce mai poluat. Alimentele pe care le consumăm sunt pline de chimicale. Aerul pe care îl respirăm este îmbibat cu chimicale. Murim de cancer, virusul Ebola, SIDA, boli despre care nici nu s-a auzit. Dumnezeu ne pedepseşte pentru răul făcut, pentru modul în care trăim, iar într-o bună zi, vom avea parte de adevărata pedeapsă – Armagedon-ul. Armagedon-ul va fi sfârşitul a sute de mii de oameni. Va începe ca un război de proporţii reduse, între arabi şi evrei, apoi proporţiile vor creşte, America, Rusia, China, Europa vor fi implicate, şi se vor omorî între ei cu bombe atomice, arme – fie ele biologice sau nu - ce au fost descoperite de oameni ai Răului. Apoi va veni Iisus, când nimicirea va fi aproape totală, şi vor fi o mie de ani de pace şi veselie. Nu va mai fi lăcomie, oamenii nu se vor mai omorî între ei din cauza banilor, nu va mai domni răul, ci numai pacea. Pace, linişte şi fericire. Să sperăm că va fi adevărat. Să sperăm că Biblia nu ne-a minţit, aşa cum nu a făcut-o niciodată. Citiţi Apocalipsa, ultima parte a Bibliei, vom avea o mie de ani de pace şi fericire pe pământ. Asta este singura cale de a fi fericiţi, împăcaţi. Iar dacă vrem să trăim aşa cum ar fi vrut Dumnezeu, trebuie să ne iubim, să ajutăm săracii, orfanii, înfometaţii, bolnavii mintal. Ajutaţi-i pe cei necăjiţi – nu strângeţi banii, averi. Banii nu ni s-au dat pentru totdeauna. Dumnezeu ni i-a împrumutat şi trebuie să-i returnăm în mod corespunzător. Băncile sunt instrumentele, dar noi trebuie să învăţăm să trăim în alt mod – să-i ajutăm pe cei din jurul nostru – să-i iubim, dacă vrem să fim iubiţi. Trebuie să-i iertăm pe cei din jurul nostru, dacă vrem să fim iertaţi de Dumnezeu.

ÎNCĂ DIN CELE MAI VECHI TIMPURI, DUPĂ ce Adam şi Eva au comis primul păcat, au ascultat de şarpe şi au mâncat mărul, au existat păcatul şi pedeapsa, binele şi răul, lăcomia şi gelozia, crimele şi victimele. Cain l-a ucis pe Abel, din cauza că era lacom şi gelos.

Oamenii au ucis şi au furat, au avut războaie s-au ucis între ei, generaţie după generaţie, din cauza lăcomiei, dorinţei de putere şi dorinţei trupesti. Oamenii au furat unii de la alţii, s-au şantajat, s-au rănit, din cauza sentimentelor malefice, din generaţie în generaţie.

În vremea când trăia Noe, oamenii s-au înmulţit, iar Dumnezeu a observat multitudinea de gânduri rele din

inimile lor și faptele lor malefice care erau în mod frecvent. (Geneza 5:5) «Iar Dumnezeu a spus: *Voi nimici omul pe care l-am creat de pe fața pământului. Omul, animalele și orătăniile pământului*». (Geneza 6:8) Numai Noe era cinstit și omul perfect, ce îl purta pe Dumnezeu în gând. Dumnezeu i-a spus lui Noe că va veni o ploaie, timp de 40 de zile și 40 de nopți, ce va înneca oamenii și animalele. Apoi s-a răzgândit, și i-a spus lui Noe să adune animalele, două câte două din fiecare specie, și să construiască o arcă din lemn, trei sute de cubi lungime, cincizeci de cubi lărgime și treizeci de cubi înălțime. Arca să aibă multe camere, o fereastră și o ușă mare, o încăpere mare, unde să locuiască el, împreună cu soția sa, fiii și nurile. Apoi au început să vină animalele, două câte două – girafe, elefanți, păsări, lei, tigri, zebre – până ce arca s-a umplut și apoi au intrat Noe, soția sa, cei trei fii și nurile sale. Toți ceilalți oameni din jurul lor râdeau de el, și spuneau că este nebun, dar Noe avea încredere în Dumnezeu și Îi asculta porunca.

Îndată ce arca a fost construită și toate animalele au intrat, Noe a închis ușa. Oamenii încă râdeau de el, dar apoi a auzit ploaia, ce a durat 40 de zile și 40 de nopți. Toți oamenii au fost înnecați, arca a început să plutească timp de nouă luni, neștiind încotro se îndreptau. După cele nouă luni, Noe s-a hotărât să deschidă fereastra și să vadă dacă există semne de viață. Nu era nici unul. A luat un porumbel și l-a trimis afară, dar acesta s-a pierdut. După încă o lună de plutire, Noe a mai luat un porumbel, pe care l-a trimis afară, iar acesta s-a întors cu o creangă de măsline în cioc. Atunci Noe a știut că apele începeau să se retragă.

Cum supraviețuiau în arcă? Cum erau capabili să trăiască, fără mâncare, fără ca animalele mari să le mănânce pe cele mici? Noe hrănea lei și tigri cu

laptele vacilor și caprelor. Oricum erau feline... mai mari... dar feline. Păsările erau hrănite cu grăunțe. Unele animale mâncau legume și fructe – girafele, zebrele, vacile și caprele; gheparzii și gazelele mâncau numai iarbă și legume, nu carne. Chiar și urșii mâncau fructe și plante. Noe și familia lui beau lapte și mâncau ouă de la găini și grânele pe care le adunaseră.

Ploaia se opri, în cele din urmă. Noe s-a uitat pe fereastră și a văzut munți și câmpii, și-a dat seama că totul se sfârșise, nu mai era nici un pericol, pământul fusese cruțat. Iată, văzu un frumos curcubeu pe cer și îl auzi pe Dumnezeu spunând: «Nu voi mai distruge pământul niciodată. Aceasta este făgăduința mea față de tine. Curcubeul este semnul iertării Mele față de specia umană. Îi voi mai pedepsi din când în când pe oameni, dar nu va mai fi distrugere în masă».

Biblia spune că Noe a trăit șase sute de ani. Dumnezeu i-a poruncit lui Noe să rămână în arcă, împreună cu familia și animalele în timpul celor o sută cincizeci de zile cât aceasta a plutit. Apa s-a retras, în cea de-a șaptea lună, iar arca s-a oprit pe muntele Ararat. Am ajuns la concluzia că Biblia spune adevărul și că nu este o poveste. A fost găsită, în anul 1912, o construcție care semăna exact cu arca lui Noe – exact așa cum a fost descrisă în Biblie, având camere mici, o cameră mare deasupra, o ușă. A fost descoperită de un grup de turci și ruși care au mers pe muntele Ararat. În tot acest timp, arca a fost acoperită de gheață, iar la un moment dat gheața s-a spart, dar chiar și în ziua de astăzi, în anul 2007, dacă zbori cu un elicopter deasupra muntelui Ararat, poți vedea cele două bucăți din arcă, cum sparg gheața. Aceasta este dovada că Biblia nu este o poveste – lucrurile sunt descrise exact așa cum s-au întâmplat.

Cei trei fii ai lui Noe au plecat spre locuri diferite, după ce apele s-au retras, și așa au apărut popoarele noi,

conform Bibliei – chinezii, negri, oamenii roșii, Americano-indienii și albi. Fiecare popor al pământului, chiar și americano-indienii, are propria poveste a arcei lui Noe și a potopului. Oamenii de știință descoperă dovezi că au existat, într-adevăr, inundații: reptile, pești îngropați în pământ; sare cristalizată pe munți, unde nu putea fi găsită sare, dacă nu ar fi existat marea cu apa sărată, care a acoperit munții. De unde a apărut sarea? Singura explicație plauzibilă ar fi ca pământul să fi fost acoperit cu apă – multă apă. Sunt descoperite prea multe dovezi pentru a ne mai putea îndoi de existența arcei lui Noe. Se pare că Arca lui Noe este veche de șapte mii de ani, ceea ce nu s-a dovedit a fi minciună. Biblia este Cuvântul Domnului. Toate animalele au fost eliberate și s-au împrăștiat pe pământ, după ce apele s-au retras complet. Noe și fii săi s-au stabilit din nou pe uscat și au început să se înmulțească.

Două mii cinci sute de ani mai târziu a fost născut Avraam. Avraam a avut o soție pe nume Sara, dar ea nu a putut avea copii, ceea ce l-a întristat pe Avraam. Dumnezeu i-a spus, într-o zi, lui Avraam, să-și ia soția, poporul și vitele și să plece spre ținutul Canaan și să se stabilească acolo, iar Avraam s-a supus cuvântului Lui.

Unul dintre cele mai importante lucruri pe care Dumnezeu vrea să le învățăm este să ne supunem Lui – nu să ne opunem. El vrea ca noi să ne folosim de harul pe care ni-l dă, fie el un talent, o idee – să nu fim împotriva a ceea ce El vrea. Trebuie să ne supunem poruncilor Lui. Numai prin acest lucru, îi dovedim că Îl iubim.

Sara avea de-acum 70 de ani și nu avea copii, iar Avraam era trist, deoarece credea că nu va avea cine să-i poarte numele. Într-o bună zi, Sara i-a spus lui Avraam să-și ia o a doua soție – o femeie tânără, pe nume Agar – una dintre servitoarele ei, care să-i dăruiască un copil. Avraam a refuzat, pentru că o iubea pe Sara, dar în cele

din urmă a acceptat, iar Agar i-a dăruit un fiu, pe nume Ismael, care a fost părintele religiei musulmane.

Avraam nu era fericit, vroia un fiu de la Sara, femeia pe care el o iubea. Sara avea 70 de ani, era prea bătrână ca să poată avea copii. Într-o zi, Avraam stătea în fața cortului său și se gândea. Era un om foarte bogat, avea aur și argint, bogății de pe urma vitelor mii și mii, dar nu era fericit. Nu avea un copil cu Sara. Deodată, în timp ce era cufundat în gânduri, auzi o voce și Îl văzu pe Dumnezeu cu chip de om, stând în fața lui. Dumnezeu i-a spus: «Voi supune acest pământ poporului tău. Sara va avea un fiu, căruia îi vei da numele Isaac. Poporul tău va fi mare și numeros. Eu voi veghea asupra acestui popor, căci el va fi poporul lui Dumnezeu». (*Geneza 12, 2-3*).

Avraam nu a putut să creadă că Sara, la vârsta de 70 de ani, urma să aibă un fiu, dar a avut încredere în Dumnezeu, iar credința a câștigat. Sara i-a dăruit un fiu, pe Isaac. Dumnezeu vrea ca noi să avem încredere în El. Numai prin credință poți înfrunta răul, poți realiza ceea ce îți dorești de la viață. Dacă nu ai credință, nu poți opri dependența de droguri, alcool, maltratările, dependența sexuală, de mâncare, de jocurile de noroc. Numai Dumnezeu ne dă forța de a lupta împotriva dependențelor noastre. Dumnezeu ne poate schimba viața, numai atunci când recunoaștem că suntem ființe slabe. Credința este legea cea mai importantă a lui Dumnezeu. Câteodată, credința înseamnă să crezi în ceva orbește, fără a avea nici o dovadă, dar aceasta este dovada că Îl iubim pe Dumnezeu.

Iisus s-a născut în Palestina, dintr-o mamă fecioară. Un înger i-a spus Mariei că va fi mama Fiului Domnului. El a fost trimis de Dumnezeu pe pământ pentru a ne învăța celelalte legi – dragostea și iertarea. Dumnezeu-Tatăl i-a dat lui Moise Cele Zece Porunci:

Să nu ucizi. Să nu furi. Să nu comiți adulter. Să nu dorești soția vecinului. Să nu faci chip cioplit. Totuși, de mii și mii de ani, oamenii s-au ucis între ei, din cauza războaielor sau în afara lor, din lăcomie, ură, din sete de putere. *Să nu furi.* De mii de ani, oamenii au furat bani unii de la alții ; au spart case; au furat bani de la bătrâni și bolnavi. Nu le pasă de cele Zece Porunci. *Să nu comiți adulter.* De mii de ani, bărbații și femeile au uitat jurămintele lor de abținere și au comis adulter – chiar și David, cel mai mare rege, regele evreilor a comis adulter cu Basheba. Fiecare poruncă a fost încălcată de oameni. *Să-ți respecti mama și tatăl.* În America bătrânii sunt uitați în azile, ca să moară acolo, unde sunt tratați necorespunzător, imobilizați în scaune cu rotile, lăsați să sufere, spre o moarte lentă. De cele mai multe ori, copiii uită să-i viziteze, pentru că sunt prea preocupați de viețile lor, serviciile lor, familiile lor. Uită că părinții lor s-au sacrificat pentru ei, s-au înfometat pentru a le da lor mâncare, au muncit zi și noapte, pentru a nu le lipsi lor nimic și pentru educația lor.

Ei cred că totul li se cuvine și nu bănuiesc că le datorează ceva în schimb părinților. În fond... au cerut ei să apară pe lume? Nu. Uită că într-o bună zi, și copiii lor vor face probabil același lucru. Roata se învâрте. *Să nu aduci martori falși împotriva aproapelui tău.* De câte ori nu mergem în fața tribunalului și spunem minciuni, ne ridicăm împotriva aproapelui nostru și necunoscuților, din cauza unor lucruri mărunte, precum un câine care dărmă coșul de gunoi, sau un lucru de dimensiuni foarte mari, un copac care a căzut în curtea vecinului, copiii care s-au certat între ei și au spart un geam, sau câte și mai câte alte lucruri, fără importanță. În loc să vorbească între ei și să-și rezolve problemele, oamenii preferă să se certe. *Să nu fii invidios* pe proprietățile aproapelui tău. Dar noi tot încercăm să trăim precum

familia Jones, dorindu-ne să deținem două mașini, trei televizoare și două case. Comitem păcat după păcat, din lăcomie și dorința de a fi mai înstăriți. Încălcăm Cele Zece Porunci. Îi uităm pe săraci, orfani, înfometați, pe cei fără de adăpost, pe bolnavii mintal, din dorința de a câștiga mai mulți bani, pentru a avea case mai mari, prestigiu, și așa Îl uităm pe Dumnezeu și modul în care ar trebui să trăim. Dumnezeu-Tatăl este unul cinstit, dar El poate fi și unul care pedepsește. Ne-a dat, pe muntele Sinai, poruncile după care ar trebui să ne ghidăm viețile, dar și pedepsele, în cazul în care comitem păcate. A distrus Sodoma și Gomora de supărare, pentru că tiți oamenii erau păcătoși și pentru că nu s-au putut găsi nici măcar zece oameni care să nu fi păcătuit. A distrus poporul din vremea lui Noe. El a distrus lumea de multe ori, dar noi tot continuăm să păcătuim și să uităm că există un Dumnezeu. Va urma o altă pedeapsă: Armageddon. Va fi un asemenea război, încât toți oamenii vor dori să se ascundă în văgăuni și să uite că sunt în viață. Vor cădea bombe care vor nimici specia umană. Poate nu toți, câțiva, probabil, vor supraviețui, dar nu foarte mulți. O parte vor supraviețui pentru că Dumnezeu i-a promis lui Noe că nu va mai fi distrugere în masă pe pământ, însă ceea ce se întâmplă în lume, în ziua de astăzi – ploile imense, inundațiile, cutremurele, uraganele, nimicirea, incendiile – toate acestea, ciuma, SIDA, toți virușii pentru care noi nu avem nici un leac – cancerul, pentru care noi nu avem antidot – sunt semne că Dumnezeu ne demonstrează că suntem păcătoși, malefici și că vom fi pedepsiți.

Fecioara Maria a apărut, în ultima vreme, în Arizona, Egipt, Europa – pe pereții bisericilor – prevenindu-i pe oameni să renunțe la păcate și să-și trăiască existența dăruind altora, aducându-și aminte de săraci și nenorociți, orfani, înfometați, bolnavi, fie ei

mental sau fizic. Dar nimeni nu vrea să asculte, să-și amintească, să ajute, iar dacă sunt oameni care vor să ajute, sunt prea puțini, în comparație cu cei cărora nu le pasă. Tensiunea din Orientul Mijlociu și Israel, dintre musulmani evrei și creștini se mărește. În anul 2000, toată lumea sărbătorea Revelionul. Am urmărit la televizor minunate focuri de artificii din Paris, Londra, China, Moscova, Roma și SUA. Toată lumea dansa, petrecea și bea șampanie pentru a sărbători noul mileniu. Dar și-au adus ei aminte de avertismentele profeților? Și-au adus ei aminte de Biblie, care ne spunea despre Armaghedon și despre Zilele Judecății, când cele mai mari puteri ale lumii se vor lupta în Israel, când Israelul va fi invadat și distrus de poporul arab? Când va veni Iisus pe pământ – când va fi cea de-a doua venire? Se apropie momentul, și totuși, nimeni nu vrea să conștientizeze, să audă, să știe. Ni s-au făgăduit o mie de ani de pace și armonie, de îndată ce va veni Iisus. O lume fără război, păcat, lăcomie, boli. Știința se angajează să ne ofere o perioadă de 150, 200, 300 de ani de viață, precum era în vremea lui Noe, dar totul se va întâmpla numai după ce Dumnezeu va pedepsi lumea, pentru păcatele pe care aceasta le săvârșește.

Mii de palestinieni sărbătoreau, în Betleem, venirea noului mileniu și existența statului palestinian. În Ierusalim nu sărbătorea nimeni. Ierusalimul era întunecat, calm și liniștit. Barak, premierul Israelului vrea să înapoieze palestinienilor teritorii, iar munții Golan, Siriei. Dorește să înapoieze o mare parte din Israel, pentru a asigura pacea. Este pregătit să returneze fiecare regiune din Israel și este încurajat, de asemenea, și de America, să facă acest lucru. Însă el nu realizează că, pe măsură ce dă mai mult, pe atât va fi mai în pericol? Cu cât vor fi mai puternici arabii, cu atât vor fi mai pregătiți să atace Israelul și să pornească al treilea

Război Mondial. Va mai fi pace în Israel, sau oamenii sunt orbiți de Dumnezeu, pentru ca arabii, Siria, Iranul, Iraqul, Libia și Arabia Saudită să aibă cale liberă ca să atace Israelul, la momentul potrivit. Sunt acestea doar coincidențe, sau Dumnezeu pregătește terenul? Pregătește venirea Armaghedon-ului?

Președintele Rusiei, Boris Yeltin, a demisionat, în ajunul noului an 2001, și a venit la putere Vladimir Putin, fostul căpitan KGB. Rusia va deveni, din nou, o mare putere. Rușii vor începe, din nou, să construiască mașini militare și este posibil să se alăture Chinei, împotriva Americii. Nimeni nu știe ce va fi, pe viitor. Tot ce știm, este că timpul nu ne este favorabil. Ascultă cineva? Îi pasă cuiva? Nimănui nu-i pasă, nimeni nu vrea să asculte. Toată lumea se preface că nu vede și nu aude, și nu conștientizează că Dumnezeu va judeca lumea, din nou.

Intenționează Dumnezeu să lase lumea în ceață? În data de 30 decembrie, China avea, în controlul său, două porturi din Canalul Panama, iar treizeci de mii de trupe americane erau aproape de Puerto Rico. China este atât de aproape de America, încât devine un pericol iminent. Chinezii sunt acum la o mie de kilometri distanță, față de America, și sunt în continuă dezvoltare. Industria lor avansează, sunt atât de mulți – bilioane – și nu au ce mânca – vor fi nevoiți să atace; vor trebui să se extindă, pentru a putea supraviețui. Au furat secrete legate de armamentul nuclear din laboratorul Alamo. Au uitat pactul de cooperare și ajutor, în caz de război, încheiat recent cu Rusia.

Încotro se va îndrepta războiul? Unde se va desfășura? Va fi și Israelul una dintre ținte? Se vor alătura chinezii țărilor arabe, pentru a le ajuta să distrugă evreii? Chinezii au acum controlul asupra Canalului Panama, la o mie de kilometri depărtare de

America. Devin din ce în ce mai puternici și, în curând, vor fi o amenințare pentru siguranța Americii. Coincidențe, sau Dumnezeu este pregătit să judece America? Se întâmplă atât de multe lucruri rele – droguri; copii care sunt abuzați; femei care sunt maltratate. Am devenit lacomi, desfrânați și păcătoși. Ne folosim de știință, în scopuri malefice. Ne credem Dumnezeu. Punem chimicale în fructe și legume, care mai apoi vor aduce cancerul în trupurile noastre, amestecăm genele unei insecte cu un măr, pentru a proteja mărul de a fi mâncat de viermi. Realizăm oare ce facem corpurilor noastre? Folosim chimicale în grâne, pentru ca recolta să fie bogată. Tot ce consumăm începând cu pâinea, prăjiturile, supa, conțin chimicale. Ce credeți că vor face substanțele chimice corpului nostru? Determină apariția cancerului. Două treimi dintre oameni vor suferi de cancer, în anul 2010, iar cele mai multe forme de cancer sunt incurabile. Dumnezeu judecă lumea? Există vreo îndoială? Iar nimeni nu vrea să înceteze în a comite păcate. Nimeni nu vrea să renunțe să fure, să înșele, să șantajeze, să devină din ce în ce mai puternic, să abuzeze de soțiile și copii lor, să consume în exces droguri, alcool, mâncare, să devină dependenți de sex – cu toate că în adâncul inimii lor sunt conștienți de faptul că păcătuiesc. Suntem de acord cu comiterea avorturilor și am ajuns, în ziua de astăzi, să luăm celulele fătului pentru a crea noi organe și țesuturi. Poate fi vorba, într-un fel, un progres științific. Vom fi capabili să vindecăm multe boli. Dar este un păcat, pentru că Dumnezeu a spus *Să nu ucizi*. Însă noi ucidem – asta facem tot timpul – ucidem bebelușii. Uităm că avortul înseamnă să ucidem bebelușii din pân-tecele nostru – bebeluși care ar putea deveni, într-o bună zi, mari artiști, scriitori sau oameni de știință. Prin acest fapt încălcăm una din Cele Zece Porunci, *Să nu ucizi*.

Avem aventuri, destrămăm căsniciile, provocăm suferință unor copii nevinovați care rămân brusc fără mamă sau fără tată – care s-au maturizat fiind orfani, deprimați și, apoi, au recurs la droguri și alcool, pentru a avea o clipă de fericire – pentru a fi capabili să suporte durerea. Cei bogați merg la terapie psihologică. Cei care nu-și permit așa ceva, cumpără o sticlă de alcool, în valoare de câțiva dolari, sau droguri, pentru a alina durerea și amintirile lor. Nu mai au puteri să se oprească. Devin dependenți, iar forțele rele se pot juca cu ei, determinându-i să fure, pentru a-și întreține obiceiul, să-și vândă casa, să-și neglijeze și să abuzeze de familia lor.

Oamenii încalcă, iar și iar, Cele Zece Porunci. *Să nu comiți adulter; Să nu furi; Să nu ai martori falși; Să nu minți*. Există atâtea porunci pe care le încălcăm în fiecare zi – toți cei de pe pământ. Este Dumnezeu mâhnit pe noi? Dacă vă îndoiiți de acest lucru, amintiți-vă de inundațiile, cutremurele, uraganele care au ucis mii și mii de oameni în ultimii ani și au distrus sute de case și vieți.

Rușii luptă în Cecenia și ucid mii de oameni nevino-vați – copii, vârstnici. Ține cont lumea de asta? Nu. Întreaga lume a declarat război Iugoslaviei și a ucis mii de cetățeni. Musulmanii îi detestă pe sârbi și îi ucid. Sârbii i-au urât pe musulmanii din Kosovo și i-au ucis, cu miile. Un conducător nesăbuit din Africa a ucis mii de oameni – creștini – prin aceste fapte, încălcăm o altă poruncă din cele zece. Dumnezeu va judeca pământul și Armaghedon-ul va veni, mai devreme sau mai târziu. Dacă aveți vreo îndoială, citiți Biblia, și ea vă va spune adevărul. Va fi o a doua venire, care este aproape. Iisus Venirea lui Iisus este aproape. El va fi cel care va apărea, iar păcatul va fi șters de pe fața pământului. Asta este ceea ce spune Biblia; poate ar trebui să o credem. Ar trebui să-i ajutăm pe săraci, pe înfometați, pe orfani

și pe cei bolnavi mintal. Privăm oamenii de bunăstare și, prin acest lucru, îi condamnăm la foamete și sărăcie, ceea ce înseamnă încălcarea unei alte porunci din cele zece, cea de-a șasea: *Să fii milos față de cei săraci și nenorociți*. Primiți-i în casele voastre, hrăniți-i și îmbrăcați-i, a spus Iisus Fiul lui Dumnezeu în mesajul Său către popor. Câți oameni ascultă? Câți oameni își oferă ajutorul? Foarte puțini, sau nici unul. *Să vă iubiți și să vă ajutați*, a spus Iisus. Însă noi am încălcat o altă poruncă, prin faptul că i-am uitat pe săraci și orfani. Dumnezeu se va sătura, într-o zi, și va judeca și pedepsi lumea.

Care sunt cele mai importante povești pentru care Iisus a venit pe pământ, să ne învețe? Iisus a venit pe pământ ca om, dar în același timp fiind și Fiul lui Dumnezeu, pentru a ne învăța ce este dragostea, înțelegerea și iertarea, iar pentru asta, noi L-am răstignit. El a venit pentru a ne lua păcatele, prin vărsarea sângelui Său. El ne-a făcut o nouă făgăduință și i-a învățat pe oameni poruncile Lui. *Veți ajunge la Tatăl Meu prin intermediul Meu. Iubiți-vă unii pe alții. Ajutați-vă unii pe alții. Iertați-l pe aproapele vostru dacă vreți să fiți iertați de Dumnezeu*. Cea mai importantă lecție pe care sufletul nostru trebuie să o învețe, este dragostea. Să ne iubim pe noi înșine, pe semenii noștri, familiile noastre și străinii. Dacă nu învățăm ce e dragostea, vom veni înapoi iar și iar – de-a lungul multor vieți, până vom învăța, în cele din urmă, lecția cea mai importantă. Numai dragostea face ca viața să merite să fie trăită și deschide calea spre fericire. Cele Zece Porunci, cele Zece Legi pe care ni le-a adus Moise de pe muntele Sinai, pe care i le-a dictat Dumnezeu, trebuiesc îndeplinite. Dumnezeu ne-a ordonat să trăim în acest fel, dar noi continuăm să încălcăm, la nesfârșit, fiecare dintre poruncile Sale. Numai Iisus a putut să ne

ierte păcatele, prin răstignirea Sa – prin sângele Său care s-a vărsat pentru noi, numai așa păcatele noastre vor putea fi iertate. Numai prin intermediul lui Iisus putem ajunge în Rai și trăi o viață eternă.

O mamă spune povestea vieții fiului ei

FIUL MEU S-A NĂSCUT ÎNTR-O NOAPTE târzie, din luna Ianuarie. Nici nu a vrut să se nască, la început. Nu a vrut să vină pe lume. Era ca și cum ar fi refuzat categoric să vină din Rai. A fost nevoie de două zile și două nopți, ca să poată să iasă la lumină. Două zile și două nopți de durere, iar când l-am văzut, avea două semne imense, roșii, din cauza pensetei. A trebuit să mi se facă cezariană, pentru ca el să se poată naște. Era un copil curat și micuț. Tatăl lui mi-a sugerat să fac avort, pentru că era student și nu putea fi deranjat de un copil care plângea, iar Allan plângea destul. Era un bebeluș care suferea de

colici și era nefericit. Voma cea mai mare parte din mâncare, nu lua în greutate, nu voia să crească. Trebuia să-l punem în mașină și să mergem ore în șir, ca să poată adormi. În caz contrar, nu dormea toată noaptea. A învățat să stea ridicat greu, a făcut primii pași la un an și două luni, nu a vorbit până la vârsta de doi ani și jumătate. Eram sigură că ceva nu este în regulă cu el. Era un copil cu ochi triști și mari. Plângea tot timpul, implorând atenție. Era, de asemenea, neobișnuit de inteligent. Când avea șapte luni, se uita la televizor din scaunul său de bebeluș, ore în șir – Sesame Street și alte programe pentru copii. La vârsta de un an, fredona o melodie din filmul *Dr. Zhivago* și s-a dovedit a fi foarte talentat la muzică. La patru ani, știa cartea doctorului Seuss, *Cat in the Hat*, pe de rost, pagină cu pagină, a terminat căminul și a mers la grădiniță. Îi plăceau cititul și activitățile școlii.

Și-a găsit un prieten care era obraznic și a început să se dea mare prin școală. Atunci a luat, pentru prima dată, bătaie de la tatăl său. Soțul meu s-a înfuriat, când a sunat profesorul și a vorbit cu el. L-a luat pe Allan de păr, l-a târât pe scări și l-a aruncat în camera lui, aproape omorându-l. Capul lui Allan era la numai câțiva centimetri de colțul patului, ar fi putut muri pe loc. Evident, Dumnezeu a vegheat asupra lui.

Allan simțea că nu era iubit. Nu se alimenta prea bine. Trebuia să-i spun o mie de povești, pentru fiecare lingură ce intra în gura lui. Această lingură este un tren, această lingură este un avion, această lingură este un camion, lingura asta este pentru mami, lingura asta este pentru bunica, lingura asta este pentru bunicul. Săracul Allan, încerca tot timpul să fie pe placul tatălui său. Dar tatăl său nici nu-l lua în seamă, iar când Allan avea patru ani, s-a născut fratele său mai mic. Allan s-a transformat din nou în bebeluș, când s-a născut Ned. A început să urineze în pantaloni, cerea scutece, voia biberonul, ca fratele său mai mic, refuza

mâncarea solidă. Mai târziu, l-am întrebat de ce reacționa așa. «Pentru a primi atenție», mi-a răspuns. «Deși pretinzi a fi un psihiatru inteligent, uneori ești bătută în cap. Nu vrei să înțelegi. Tata nu m-a iubit niciodată, îl iubea numai pe fratele meu mai mic. Îmi doream să mă iubească și pe mine. Prin faptul că eram precum fratele meu, am sperat că o să fiu iubit, dar nu am fost niciodată».

A durat șase luni ca să revină la comportamentul de băiat mare. Probabil, în mintea lui, gândea că fiind un bebeluș precum Eddie, va primi mai multă dragoste. Dara fără nici un folos. Soțul meu iubea bebelușul, în mod vădit. Era un bebeluș adorabil, cu părul blond și ochi albaștri și cu o dispoziție veselă. Nu plângea niciodată. Se trezea dimineața zâmbind și râzând. Soțul meu obișnuia să-l ia în patul său, să se joace cu el și să-l atingă în locuri nepotrivite, până a trebuit să-l opresc. Era un bebeluș gras, fericit, care mânca tot pe ce pune la mână – întotdeauna plângea după biberon. Fiul meu mai mare îl ura. Se așeza pe el, îl împingea, îl amăgea, îi lua jucăriile. Cu cât se comporta mai rău, cu atât îl bătea mai tare tatăl lui. Am fost chemată la școala generală, la care învăța el când avea nouă ani, și mi s-a spus că nu putea ține pasul cu colegii lui. Era introvertit, nu se putea concentra, nu-și făcea temele. Am fost nevoiți să-l transferăm la o școală privată, unde erau șapte copii în clasă. Cu multă grijă, notele sale s-au îmbunătățit și a putut merge la liceu pe baza notelor bune.

În liceu a avut iar probleme cu luarea notelor mari. Ura matematica, avea un profesor care era dominator, dictator. A început să chiulească. Timp de trei săptămâni pleca de acasă, își ascundea cărțile în tufișuri și se întorcea la ora trei după-amiază, spunând că fusese la școală. De fapt, nu mergea. Trei săptămâni mai târziu, cei de la școală și-au dat seama și au sunat să vorbească cu tatăl său. Tatăl lui l-a bătut, l-a luat de mână și l-a dus la școală și l-a bătut în fața colegilor lui, spunându-i că dacă îndraznește să nu meargă la

școală, o să-l înjunghie cu un cuțit. Allan mergea la școală speriat. Notele sale nu s-au îmbunătățit deloc. A fost nevoie să-i luăm profesor care să-l pregătească la matematică, iar apoi a început să se descurce mai bine. Profesorul era amabil, binevoitor și răbdător – tot ceea ce tatăl lui nu era. Notele sale s-au îmbunătățit și a putut termina liceul.

Când avea cincisprezece ani, Allan a început să fure lucruri mici din casă. Un radio, un binoclu, o cameră video, și să le vândă la nergu, pentru a avea niște bani. La șaisprezece ani, a început liceul. A fost un elev eminent la engleză, științe sociale, istorie, franceză – chiar dacă nu se pricepea la chimie, matematică și biologie. Și aici era un copil singuratic. Nu avea prieteni. Evita oamenii. Nu a avut nici o prietenă, în timpul liceului.

În clasa a unsprezecea, a avut un accident. O fetiță mică, fiica unor prieteni de-ai noștri, i-a prins degetul în ușă și l-a făcut bucăți. Nu a mai putut scrie vreo câteva luni. Era cel de-al treilea deget de la mâna dreaptă. Degetul sângera tot timpul și a fost nevoie de o operație minoră. Majoritatea profesorilor din liceu îi înțelegeau situația și îi îngăduiau să nu scrie, cu excepția profesorului de chimie, care era o altă persoană autoritară, o altă umbră a tatălui său. Săracul Allan nu era priceput, și a picat la chimie. A trebuit să învețe toată vara, în camera lui, nu avea voie să iasă să se joace cu ceilalți copii sau să socializeze. Allan a devenit foarte depresiv. A trecut examenul de chimie. În clasa a douăsprezecea, a devenit din ce în ce mai retras. Nu avea prieteni, iubită. Era prea timid și necunoscut în școală. Era un copil singuratic. Avea cărțile sale de benzi desenate. Se uita la televizor. Programele lui preferate erau *The Honeymooners* și baseball-ul.

Era foarte priceput la baseball – era aruncător; a câștigat o diplomă de onoare; a fost în tabăra de baseball. Dar asta nu l-a apropiat de fete sau de ceilalți băieți. Era înalt, foarte slab, liniștit, timid, nici pe departe

- eroul școlii, mare cheltuitor și măscăriciul care își face prieteni foarte ușor. Când a venit ziua banchetului, a refuzat să meargă. Nu avea parteneră. Nu avea prieteni, se simțea marginalizat. Am insistat să meargă. Așadar, a închiriat un costum și a luat un taxi. Banchetul era în Manhattan, într-un hotel foarte elegant. Nu a venit acasă întreaga noapte. Mai târziu, am aflat că nu fusese deloc la banchet. În loc de asta, mersese din bar în bar și a băut până s-a îmbătat. Din fericire, nu este genul care să devină dependent, iar alcoolul îi face rău; dacă nu ar fi fost așa, acum ar fi fost alcoolic. Însă a încercat de câteva ori marijuana, în timpul facultății, pentru că își dorea să facă parte din gașcă – să fie acceptat de camarazii săi.

Când a venit timpul facultății, Allan terminase liceul cu o notă de nivel mediu – nu suficientă pentru a merge la o facultate de stat. Am fost sfătuită, de consilierul școlii, să-l trimit mai întâi la un colegiu, pentru a-i îmbunătăți notele. Consilierul și-a dat seama că Allan ar fi fost pierdut într-o facultate. S-a înscris la Dartmouth College din Massachusetts și a fost admis. Era un colegiu mic, cu numai două mii de studenți, care erau susținuți foarte mult și primeau multă atenție. Fiind departe de mediul dăunător de acasă, de abuzurile, bătaile și criticile tatălui său, Allan a început să radieze. A început să fie un student excelent. A luat note bune, chiar și la matematică. Dădea meditații celorlalți copii. Era fericit să fie departe de certurile dintre mine și tatăl său, de cele mai multe ori din cauza banilor, de maltratări – deoarece soțul meu mă maltrata și pe mine. Allan era fericit departe de casă. După ce a terminat Dartmouth cu o medie mare, a urmat Universitatea Indiana.

A venit acasă, înainte să meargă la Universitatea Indiana, și a descoperit că tatăl său avea o relație serioasă cu o femeie mult mai tânără, care era secretara sa. Voia să

divorțeze de mine. Tatăl lui a devenit din ce în ce mai violent cu mine și față de copii; a încercat până să mă și omoare. Allan și fratele său mai mic au reușit să-l dea de-o parte – se străduiau, spunându-i: «Tată, vrei să ajungi la închisoare? Vrei să-ți petreci restul vieții în închisoare»? Atunci m-am hotărât să divorțez, dar amândoi, Allan și Ned, m-au implorat să rămânem împreună și să nu divorțez de tatăl lor. «Vrem ca mama și tata să fie sub același acoperiș», au spus ei. Am cedat, de dragul copiilor mei. Nu câștigam bani îndeajuns ca psihiatru care lucra pentru stat, în New York, ca să-i pot trimite la cele mai bune universități, să le ofer o casă în Great Neck, Long Island – să le pot da o educație bună. Lucram într-o clinică bugetară din New York – câștigam 5000 de dolari pe an și nu puteam să întrețin o casă și să-i trimit pe ei la o facultate bună. Numai stând alături de tatăl lor, care era violent cu mine și cu Allan, puteam avea o existență decentă. Dar asta, cu prețul vieții mele. Allan a fost admis la Universitatea Boston și Stonybrook. Dacă ar fi mers la Stonybrook, acum ar fi fost medic. Dar el a ales Universitatea Indiana și s-a apucat de facultate. În timpul primului an de studiu, și-a dat seama de potențialul său pentru marketing.

A făcut, împreună cu colegul lui de cameră, programe software, care se vindeau ca pâinea caldă. Asta se întâmpla în anul 1986. A câștigat patruzeci de mii de dolari în doi ani. A investit toți banii, și i-a pierdut pe toți, în timpul crizei economice din anul 1987. Acesta a fost începutul unei părți din viața sa. «Dumnezeu îmi va da bani, știu asta mamă! În fiecare an câștig douăzeci, treizeci de mii de dolari, din acțiuni».

«Și ce faci cu banii?», îl întrebam.

«Îi investesc sau îi dau celorlalți, sau îi dau săracilor! Sau nenorociților». Acesta era răspunsul obișnuit al lui Allan.

A pierdut toţi banii. Mai târziu, şi-a făcut o afacere. A pierdut şi afacerea. Era ca şi cum forţele rele i-ar fi luat tot, cu excepţia tenacităţii sale – refuzul lui de a se lăsa bătut. De-a lungul supărărilor, necazurilor şi a tot felul de suşuri şi coborâşuri, Allan nu şi-a pierdut speranţa. A mers la facultate, a terminat studiile, a luat o diplomă în marketing, numai că el nu avea tragere de inimă spre drept. A mers la drept numai un an. Era o catastrofă. Lua note foarte proaste şi, într-un final, s-a întors acasă. Nu a ieşit din casă timp de trei ani; nu era capabil. Încea să înceapă tot felul de servicii, dar nu se putea ţine de nici unul. Tatăl lui a început să-i reproşeze: «Caută-ţi un serviciu, caută-ţi un serviciu! Nu eşti bun de nimic, eşti un ratat! Eu nu vreau să te întreţin!»! Timp de zece ani, Allan a auzit aceeaşi poveste, aceeaşi placă. În fiecare seară, tatăl lui abuza verbal de el, iar el suporta totul. Suporta, pentru a mă proteja pe mine de abuzurile soţului meu, de probabilitatea de a fi omorâtă de el, care a continuat cu aventurile sale timp de douăzeci de ani, dar conştientiza că trebuia să rămână acasă, pentru a ne întreţine. Soţul meu nu-şi dorea ca Allen să facă afaceri sau marketing. După părerea lui, asta nu era o profesie. În oraşul de unde provenea el, din Europa de Est, un agent comercial era un om care mergea din casă în casă şi vindea perii, oale şi cratiţe, maşini de cusut – ceva asemănător celui din America secolului XXI, când negustorul ambulant mergea din casă în casă şi îşi vindea marfa. Asta însemnau afacerile, pentru soţul meu. El vroia ca Allan să devină medic, stomatolog sau avocat. Dar nu a fost aşa cum şi-a dorit el, pentru că Allan nu suporta sângele. Nu putea fi avocat, pentru că era prea cinstit. Nu putea lua apărarea unui om despre care el ştia că este vinovat. Aşa au decurs zece ani din viaţa lui.

Soţul meu se pare că nu auzise de Bill Gates, Donald Trump sau de celelalte mari companii, care câştigau milioane de dolari. Nu are încredere în fiul lui nici

măcar în ziua de azi şi este de părere că Allan ar trebui să meargă să se angajeze cu normă întreagă. Numai că fiul meu este şi va fi un suflet independent, o persoană care nu va aparţine unui birou sau unei companii. El trebuie să se ocupe de propria lui afacere. El trebuie să fie antreprenor. Aceasta este calea lui Allan în viaţă.

În timp ce aştepta să intre la facultatea de drept, a început să lucreze pentru Schwabb, o faimoasă casă de burse de valori, ca asistent. Nu făcea faţă prea bine stresului, iar şeful lui era tot timpul bolnav şi îl chema să facă ore suplimentare sâmbăta şi duminica, ca mai apoi să nu-şi facă apariţia. Ura să fie agent de bursă, dar şi-a făcut prieteni la Schwabb, a început să meargă în discotecă, să consume alcool, să-şi cheltuiască banii. A făcut investiţii proaste, într-o maşină electrică care s-a dovedit a fi o afacere ratată, de pe urma căreia a pierdut cincisprezece mii de dolari, a cumpărat acţiuni la o companie de petrol care nu exista, pentru că cineva i-a spus că sondele de ţiţei erau în Pennsylvania, ceea ce era o păcăleală. Într-o noapte, venea acasă din Manhattan cu trenul şi nu avea bani de taxi. În timp ce se apropia de casă, în faţa liceului era întuneric, iar el s-a oprit. Patru băieţi negri l-au înconjurat, au ieşit din maşină. El a văzut un cuţit sau un pistol, în lumina lunii, şi a fugit acasă îngrozit că va fi ucis. Asta s-a întâmplat în iunie 1989. S-a încuiat în camera lui, şi nu a mai vrut să iasă de acolo timp de trei luni. A început să se vaite de dureri grave de cap, tăieri de respiraţie, ameţeli, a mers la medici care i-au spus că totul se petrecea în mintea lui. Ştiam că suferea de atacuri de panică, se temea de oameni; avea gânduri paranoice. Evita pe toată lumea – a devenit retras şi extrem de deprimat.

În perioada asta, a primit o scrisoare că era admis la o facultate de drept din Michigan, şi a plecat. Nu a avut curajul să vină să spună: «Nu sunt potrivit pentru

facultatea de drept. Nu vreau să devin avocat». Pentru că își dorea să-i fie pe plac tatălui său. Nu se simțea bine. Avea atacuri de panică grave. Avea teamă acută de persoane, suferea de anxietate acută. A refuzat orice fel de ajutor din partea unui psihiatru. Refuza să ia orice fel de medicament, pentru că tatăl său îi spusese că medicamentele sunt pentru oamenii lași, iar el a plecat spre Michigan cu tatăl său.

Nu avea curajul să-i spună tatălui său despre boala sa. În loc să facă asta, el a ascuns totul. A început să ia note foarte rele în Maryland, a închiriat un apartament singur și a început să meargă la facultatea de drept. Însă nu putea să se concentreze, pentru că era din ce în ce mai deprimat. Nu mânca. Nu dormea. Evita pe toată lumea. Într-un sfârșit, după un semestru întreg, a sunat acasă și a spus: «Nu mai pot rămâne în facultate. Urăsc facultatea de drept! De la un elev de A, am ajuns să iau C, D, F. Trebuie să vin înapoi acasă!»! Și a venit acasă, în al doilea semestru în 1989. M-am speriat când a venit acasă. Arăta de parcă fusese într-un lagăr de concentrare. Slăbise zece kilograme, era extrem de deprimat și speriat. A încercat să lucreze în telemarketing, dar nu a putut păstra postul. A încercat să fie mesager. Nu era capabil să aibă un serviciu stabil. A încercat sute de locuri; era incapabil să lucreze mai mult de o lună o dată. Tatăl său a devenit din ce în ce mai abuziv verbal, îi spunea ratat și bun de nimic. De asemenea, și față de mine și de fiul meu, a devenit mai abuziv prin țipete, lovituri, certuri.

Allan nu își putea reveni; dormea toată ziua. Într-un sfârșit, a decis să meargă înapoi la facultate, s-a descurcat foarte bine în domeniile școlii, timp de doi ani și jumătate. Nu a vrut să absolve, pentru că nu a mai vrut a altă diplomă de absolvent; avea una deja. Absolvise Universitatea Indiana, la un nivel mediu, dar era specializat în istorie, iar cu istoria nu putea face nimic. Nu

putea preda, pentru că avea atacuri de panică grave și îi era teamă de copii. În schimb, și-a demarat propria afacere, fabricând produse din soia fără carne. Nu avea bani sau experiență, iar poporul american nu era pregătit pentru așa ceva, așadar a fost un eșec. Între timp, una dintre investițiile sale a devenit un succes, iar Allan a fost bogat. Când bursa se ridica de la un dolar la șase, el avea o sută optzeci de mii dolari. Bursa era Cold Eeze. Tatăl său i-a dat un ultimatum, în acea vară. Trebuia să-și găsească o afacere. El și cu mine urma să o cumpărăm, trebuia să fie un magazin mic, o alimentară, și trebuia să se apuce de lucru. Allan era foarte speriat și deprimat, se temea de viitor. Era în anul 1995. Avea treizeci de ani. Viața lui nu ducea nicăieri. După cum spunea tatăl său, trăia ca un parazit și un ratat. Depresia lui alterna cu momente de mânie. Atunci am hotărât că avea nevoie de ajutorul unui specialist. Trebuia să fie din ce în ce mai religios, mai preocupat de Dumnezeu, și a devenit un adept creștin – un evreu pentru Iisus, nici până în ziua de astăzi nu știe exact ce este. În mai, în urmă cu șase ani, în 1996, s-a hotărât, într-un final, să meargă la un psihiatru și să ia Litiu. Era Ziua Mamei. Un prieten mai vechi de-al lui a sunat la un moment dat și i-a spus: «Trebuie să vii azi cu mine la biserică! Iisus vrea ca tu să fii acolo». Evident, Allan a mers. Nu era obișnuit să meargă la biserică, sau la o sinagogă. Nu a primit nici o îndrumare religioasă. Tatăl lui nu i-a dat nici o îndrumare evreiască, pentru că nu voia să cheltuiască o mie de dolari pe an pentru a se alătura unei sinagogi din oraș. El nu credea în Dumnezeu. Dumnezeu era o amintire din copilărie pentru el, și nu una plăcută. Tatăl soțului meu fusese un om foarte religios, de credință ortodoxă, mergea la biserică în fiecare săptămână, ținea toate sărbătorile religioase, dar îl bătea cu o curea de piele în fiecare zi, când nu asculta sau

venea acasă, de la şcoală, după ce jucase fotbal, şi avea pete pe pantaloni, sau pentru orice altă greşeală. Aşadar, cum putea să creadă soţul meu în Dumnezeu, când tatăl său care era un om religios îl maltrata. Tatăl lui o bătea şi pe soţia lui – mama soţului meu. De fiecare dată când se enerva, era violent. Deci nu e de mirare că tatăl îşi maltrata fiul mai mare. De cele mai multe ori, părinţii săi nu aveau mâncare, pentru a putea trăi. Mama lui trebuia să cumpere un pui şi să gătească şase feluri de mâncare pentru toată săptămâna. Erau săraci lipiţi pământului. El purta haine bine cârpite, iar ceilalţi copii râdeau de el. Ce fel de Dumnezeu era acela, care lăsa atâţia evrei să moară în lagăre de concentrare? Milioane, în timpul holocaustului. Îl lăsa pe tatăl lui să-l bată şi să abuze de el? Îl lăsa pe tatăl lui să o bată pe mama lui şi să o rănească? Probabil Dumnezeu era o ficţiune, un Dumnezeu care pedepseşte, dar în nici un caz un Dumnezeu milos.

De aceea a crescut Allan fără educaţie religioasă. Dar, în ultimii şase ani, a devenit un om foarte credincios. Crede în Dumnezeu. Crede în Iisus. Crede că Iisus a fost singurul care l-a ascultat când avea atacurile de panică. Are o conversaţie continuă cu Dumnezeu. Mai întâi, se aşează la masă şi se roagă şi ştie că, cu ajutorul lui Dumnezeu va avea succes şi va trebui să uite şi să-l ierte pe tatăl lui.

Allan va avea succes, pentru că are credinţă în Dumnezeu – pentru că are încredere în el, pentru că ştie cum să-şi trăiască viaţa, astfel încât Dumnezeu va fi mulţumit de el. Ajută săracii, nenorociţii. Dacă vede o persoană fără adăpost, îi dă până şi ultimul dolar pe care îl are. A ajutat mii de oameni, prin sfaturile sale, spunându-le cum să-şi trăiască viaţa. Fiul meu este într-adevăr credincios Domnului şi are o conexiune totală cu El. Mulţi oameni ar trebui să trăiască aşa cum o face Allan.

CE ÎNSEAMNĂ SĂ FII RENĂSCUT? CÂND a fost Iisus în Ierusalim, în pelegrinaj, în primăvara anului 28 d. HR, urmat de apostolii săi, a fost primit de mii de oameni care Îl strigau şi ovaţionau, «Regele regilor! Regele regilor!»! Romanii au devenit speriaţi şi supăraţi. Se temeau că Iisus va începe o revoluţie pentru a-i da jos de la conducere pe romani şi va elibera Iudeia şi poporul evreu. Fariseii erau oameni politici evrei şi instrumentele romanilor. Şi aceştia s-au speriat. Iisus era o ameninţare prea mare. Era prea puternic. Aceştia au crezut că Iisus va conduce greva pentru a-i detrona pe romani, când a fost proclamat regele regilor.

Un fariseu, pe nume Nicodim, a mers într-o noapte pe ascuns la acesta, şi i-a spus, «Rabine! Ştim că eşti un predicator venit de la Dumnezeu. Cum putem ajunge în Împărăţia Domnului»? Iisus a răspuns: «Într-adevăr vă spun, numai oamenii renăscuţi pot vedea Împărăţia Domnului». Însă Nicodim nu a înţeles semnificaţia cuvintelor. El ştia că te naşti când părăseşti pântecul mamei. Aşadar, l-a întrebat, din nou, pe Iisus: «Cum poate fi născut un om, când este matur? Poate intra din nou în pântecele mamei sale şi se naşte iar»? (Ioan III-IV)

Care sunt legile pe care Iisus ne-a învăţat pentru a fi împăcaţi? Cele trei legi sunt dragostea, iertarea şi supunerea. Există un Dumnezeu milos, iubitor. El iubeşte toţi copiii săi de pe pământ. Ne-a creat asemănători chipului său. Noi suntem copii Săi. Ni l-a trimis pe unicul lui fiu, Iisus, să moară pe cruce pentru ca păcatele noastre să fie iertate şi să ne dea pacea eternă din Rai. Ne îndrumă vieţile, dacă avem credinţă în El şi îl lăsăm să pătrundă în inimile şi vieţile noastre. Iisus ne-a învăţat să-l iubim pe aproapele nostru, să ajutăm săracii, să hrănim înfometatii, să-i îmbrăcăm pe cei goi, să invităm cerşetorii la masa noastră, să ajutăm cat mai mulţi oameni necăjiţi.

Iisus este adevăratul vindecător. Iisus este cel care poate să vindece aripile noastre frânte. Dacă avem credinţă în El, vom fi capabili să înfruntăm viciile, să înfruntăm alcoolul, drogurile, dependenţa de contactul sexual, mâncare şi orice alt fel de vicii. Dacă credem în Iisus, putem fi vindecaţi. Aceasta este lecţia pe care Dumnezeu vrea ca noi să o învăţăm. Iisus este Dumnezeu. El vindecă. El vindecă inimile frânte, aripile frânte.

EPILOG

Această carte a fost scrisă pentru toate persoanele care suferă, pentru copiii care s-au îndepărtat, tentaţi de droguri sau alcool – pentru copiii, adolescenţii şi adulţii, care au fost maltrataţi, abuzaţi şi neînţelegeşi de părinţii lor. Este o contribuţie mică pentru a-i ajuta să îndure durerea şi să înţeleagă faptul că există un Dumnezeu iubitor, iertător – un Dumnezeu care vrea ca ei să-şi schimbe vieţile – că Iisus este preaputernicul vindecător – că a fost trimis pe pământ de către Dumnezeu-Tatăl să ne ia păcatele, să moară pe cruce, pentru ca noi să avem viaţă eternă.

Poate sună a predică – dar nu este. Este o lecţie, despre cum ar trebui să trăim, ca să fim fiinţe spirituale, nu efemere - care mint, înşală,ucid – ci fiinţe spirituale care dăruiesc, iubesc, iartă. Aceasta este lecţia supremă pe care Dumnezeu vrea ca noi s-o învăţăm – să ne iubim unii pe alţii, pe noi; să ne iertăm pe noi pentru păcatele noastre; să ne iertăm părinţii, pentru că nu au ştiut cum să fie părinţi buni, pentru că şi-au vărsat nervii pe noi când eram copii – pentru că am crescut fiind mutilaţi, răniţi, iar acum, ca şi consecinţă a acestui fapt, avem probleme în a ne exprima sentimentele faţă de ceilalţi. Aceasta este lecţia.

Întotdeauna este timp să-ţi schimbi viaţa. Este întotdeauna timp să cauţi ajutor – la *Asociaţia Alcoolicii*

Anonimi, pentru a înfrânge răul care te determină să bei; la *Asociația Narcoticii Anonimi*, pentru a învinge răul care te determină să consumi cocaină, marijuana, extasy, iarbă. Să devenim oameni adevărați, să trăim conform cerințelor Domnului, poate devenind consilieri pentru droguri sau alcool, poate devenind artiști, profesori, scriitori sau orice altceva, pentru a dovedi că Dumnezeu are milă față de noi, ne iubește – iar Iisus este vindecătorul suprem a aripilor frânte.

- SFÂRȘIT -